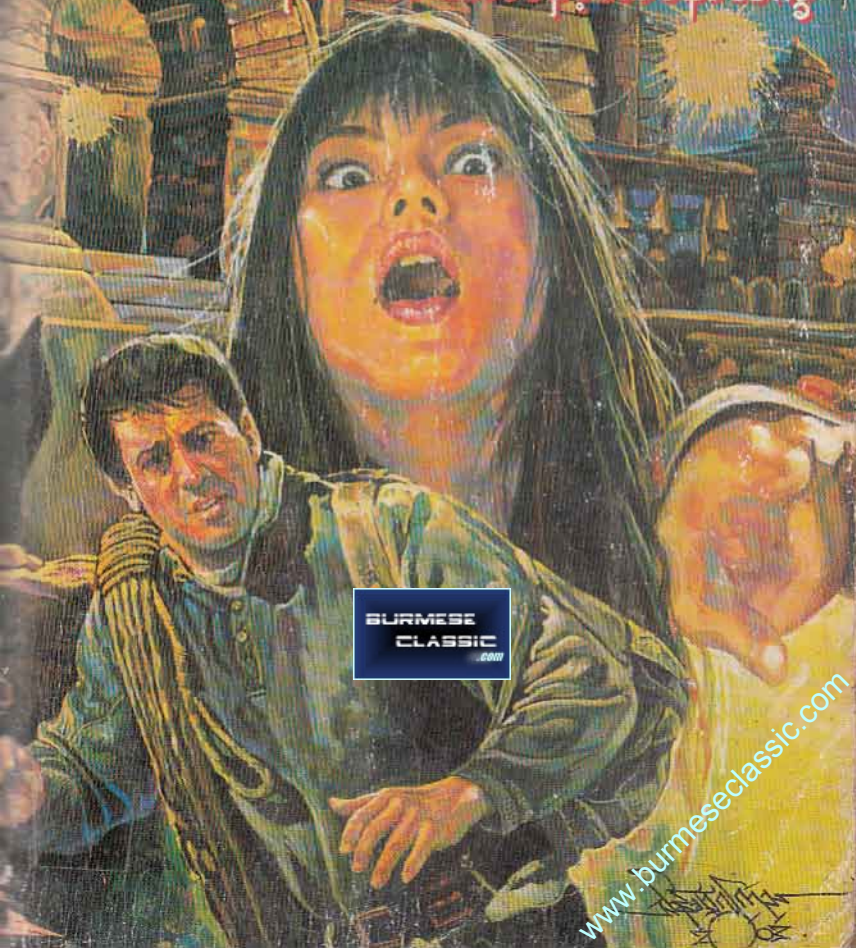

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်တာနောယက္ခ

BURMESE
CLASSIC
COM

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယကွ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၁၇၃/၂၀၀၃ (၂)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၂၁၃/၂၀၀၃ (၂)

၂၀၀၃ခုနှစ်၊ မေလ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၃၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(ချစ်မင်းလွှဲစာပေ-၁၈၁၉)
 အမှတ်-၄၃/တ၊ ဓလီခလမ်း၊ ၇-မိုင်၊
 မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
 အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

BURMESE
CLASSIC
.COM

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်တာနောယကွ

မောင်ကျော်လွင်စေတနာစာပေမှ ထုတ်ဝေသည်။

အိပ်မောကျနေသူတွေကြားမှာ
နိုးကြားနေသူရဲ့ ဒုက္ခဟာ
အကြီးမားဆုံးပါ ...

(ချစ်မြေ့သရုပ်ရှင်)

ခေါင်းကြီးကိုမော့
ရင်ကြီးကိုကော့ပြီး
လက်သီးဆုပ်ထားတဲ့သူတိုင်း
ရဲစွမ်းသတ္တိရှိတယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့
တကယ်တော့
သူတို့ဟာကြောက်လွန်းလို့
ဟန်ဆောင်ထားကြတာပါ ...

(ချစ်မြေ့သရုပ်ရှင်)

အတိတ်ကို ✓

မေ့မပစ်နိုင်ရင်

ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေထိုင်ရ ခက်ခဲတတ်ပါတယ် ...

(ချစ်မြေ့သရုပ်ဖော်)

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း ရွာကြီးတစ်ရွာ၏အစွန်
အဖျားရှိ အရိပ်ကောင်းစွာရရှိသော ထန်းတောကြီး၌ ထန်းရည်သောက်
သူများနှင့် စည်ကားနေလေ၏။

ထန်းရည်ဆိုင်၏ပိုင်ရှင်မှာ ချက်ကြီးဆိုသူဖြစ်ပြီး ချက်ကြီးကိုယ်
တိုင် ထန်းရည်သမားဖြစ်သဖြင့် သူ၏ထန်းရည်ဆိုင်ကို ကြက်ကြော်၊
ငှက်ကြော်၊ စနိုက်ကြော် စသည့် အမြည်းပေါင်းစုံရရှိအောင် စီစဉ်ထား၏။

ချက်ကြီးသည် သူ၏ဆိုင်၌ လူစည်ကားသောအချိန်ဖြစ်သဖြင့်
ထန်းလက်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးတွင် အစေ့
သားထိုင်၍ အကူခေါ်ယူထားသော လူငယ်သုံးဦးကို ဆူပူကြိမ်းမောင်း

၁၂ မင်းမြတ်သူရ

နေလေတော့၏။

ထန်းရည်သောက်သူများသည် ထန်းရည်ခါးနှင့် ကြက်ကြော်၊
ငှက်ကြော် စသည့်အမြည်းပေါင်းစုံကို စားသောက်ရင်း ဖုတ်မင်းစည်းစိမ်
ကို ခံစားကြလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထန်းတော၏တစ်ဖက် ကျယ်ပြန့်သောမြေလမ်း
ပေါ်တွင် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လှမ်းလာသော ယောင်ကြီးတွေနှင့်လူတစ်ဦး
ကိုတွေ့ရလေ၏။

ထန်းရည်သောက်နေသူများသည် ယောင်ကြီးတွေနှင့်လူကိုမြင်
သောအခါ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
လက်တို့၍ သောက်လက်စ ထန်းရည်ခွက်များကို လက်စသတ်ကြ
လေ၏။

ဝိုက်ထဲသို့ ထန်းရည်ဝင်၍ အရှင် နေသောသူများသည် အဝေးမှ
လျှောက်လှမ်းလာသော ယောင်ကြီးတွေနှင့်လူကို မြင်သည်နှင့် ပါးစပ်ပိတ်
၍ တေမိမင်းသားကဲ့သို့ နေထိုင်ကြလေ၏။

ထန်းလက်ကုလားထိုင်ကြီးတွင်ထိုင်၍ လူငယ်သုံးဦးကို ဆူပူ
ကြိမ်းမောင်းနေသော ချက်ကြီးပင်လျှင် ယောင်ကြီးတွေနှင့်လူကိုမြင်သော
အခါ ပါးစပ်ကို လျှင်မြန်စွာပိတ်၍ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ကာ

“ ဒီမှာထိုင်ပါ ကိုညိုကြီး၊ ကိုညိုကြီးအတွက် ထန်းရည်ရော

အားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနော့ဟကွ ၁၃

အမြည်းပါ အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးပါမယ် ”

ဟုလွန်စွာ ရိုသေသောအမှုအရာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ယောင်ကြီးတွေနှင့်လူသည် ချက်ကြီးကို စကားမတုံ့ပြန်ဘဲ မျက်
ထောင့်နီကြီးနှင့်ကြည့်၍ ထန်းလက်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ
၏။

ထိုအခါ ချက်ကြီးခိုင်းစေထားသော လူငယ်သုံးဦးသည်
ယောင်ကြီးတွေ၏ရှေ့သို့ ထန်းလက်စားပွဲကို ယူဆောင်လာပြီး ထန်းရည်
နှင့်အမြည်းများကို စီစဉ်ပေးလေ၏။

ယောင်ကြီးတွေနှင့်လူအတွက် စီစဉ်ပေးသောထန်းရည်သည်
အကောင်းဆုံး၊ အသန့်ပြန့်ဆုံးဖြစ်ပြီး ကြက်ကြော်နှင့်ငှက်ကြော်များမှာ
လည်း နီရုက္ခတ်ရွှေအောင်ကြော်ထားသော အကြီးဆုံးအကောင်ကြီးများ
ဖြစ်၏။

ညိုကြီးသည် ဝါးကျည်ထောက်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ခွက်ဖြင့်
ထန်းရည်ကို အရသာခံ၍ သောက်ကြည့်လိုက်ပြီး အရသာ ကောင်း
မွန်သဖြင့် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ညိုကြီးသည် ကြက်ကြော်ကို ကိုက်၍အရသာခံကြည့်ပြန်၏။

ကြက်ကြော်နှင့်ငှက်ကြော်များသည် ကောင်းမွန်ပြီး အပြစ်ဆုံးစရာ
မရှိသဖြင့် ညိုကြီးသည် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ညိုကြီးမရောက်မီက ဆူညံပွက်နေသော ထန်းတောကလေးသည် ညိုကြီးရောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ တစ်ပြင်ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ထန်းတော၏အစွန်အဖျားတွင် ထန်းရည်သောက်နေသော ကာလသားနှစ်ယောက်သည် ကျောခိုင်းထားသော ညိုကြီး မမြင်နိုင်ဟုယူဆသဖြင့် ထိုင်ရာမှ တိတ်တဆိတ်ထ၍ ရွာထဲသို့ သုတ်ခြေတင်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦး၏လှုပ်ရှားမှုကို ကျောခိုင်းထားသော ညိုကြီးမမြင်နိုင်သော်လည်း ထန်းရည်သောက်နေသော ရွာသားများက မြင်နေရသဖြင့် စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်လေ၏။

ညိုကြီးသည် မျက်လုံးများမှေးစင်း၍ ထန်းရည်သောက်နေရာမှ သူ၏အရှေ့ရှိ ထန်းရည်သမားများ၏ လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့ဖြစ်နေသော အမူအရာကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ နောက်သို့တူနေရ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ထန်းတောမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးရန် ပြင်ဆင်နေသော ကာလသားနှစ်ယောက်ကို မြင်လေ၏။ ညိုကြီးသည် ကာလသားနှစ်ယောက်ကို လှည့်၍ပင်မကြည့်ဘဲ မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့်

“ဟိုကောင်နှစ်ကောင် ငါ့ရှေ့ကိုလာစမ်း”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေရာ ကာလသားနှစ်ဦးသည် အလွန်ထိတ်လန့်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

ညိုကြီးသည် ခါးကြားတွင်ထိုးထားသော အသွားထက်သည့် ဓားမြှောင်ကို ဆတ်ခနဲထုတ်၍ ထန်းလက်စားပွဲခုံကို ထိုးစိုက်လိုက်ရာ ထန်းတောရှိ လူများအားလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ထန်းတောတွင် ညိုကြီးရောက်လာလျှင် ထန်းရည်သမား အားလုံး ပြုလုပ်ရသော ဝတ္တရားရှိ၏။

ထိုဝတ္တရားမှာ ထန်းတောမှ ထွက်ကာနီးတွင် ညိုကြီးရှေ့သို့သွား၍ အသက်ကြီးငယ်မဟူ ရှိသေစွာ နှုတ်ဆက်ရခြင်းဖြစ်၏။

ညိုကြီးသည် ယခင်က ထိုဝတ္တရားကို သတ်မှတ်ခြင်းမရှိချေ။

သို့သော် တစ်ခါက ထန်းတောကို ညိုကြီးရောက်လာသည်နှင့် ထန်းရည်သမားအားလုံး ထန်းတောမှ အလျှိုလျှိုထထွက်သွားသဖြင့် ထန်းတောတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ညိုကြီးသည် ထန်းတောတစ်ခုလုံးတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိပြီးငွေ့စွာ သောက်သုံးရသဖြင့် ထန်းရည်သမားများကို လွန်စွာ စိတ်ဆိုးသွားပြီး ထိုနေ့မှစ၍ ထန်းတောမှ ထွက်ခွာကာနီး သူ့ကိုရှိသေစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ရမည်ဟု စည်းကမ်းချက်ထုတ်ခဲ့လေ၏။

ယခု ကာလသားနှစ်ယောက်သည် ထန်းတော၏ အစွန်အဖျား

၁၆ မင်းမြတ်သူရ

ရှိ ညိုကြီးနှင့်ဝေးကွာသော အရပ်တွင်ရှိသဖြင့် ညိုကြီးမသိအောင် ထပြေးရန် ကြံစည်ခြင်းဖြစ်၏။

ကာလသားနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ ထိတ်လန့်သောအမူအရာဖြင့် တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်သွားလေ၏။

ကာလသားနှစ်ယောက် ညိုကြီးအရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ညိုကြီးသည် ထန်းရည်တစ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ရပ်နေသော ကာလသားနှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍

“ ဘာလဲ မင်းတို့က ငါ့ကိုစမ်းတာလား ”

ဟုလေသံမာမာဖြင့် မေးမြန်းလိုက်လေရာ ကာလသားတစ်ဦးက ခေါင်းကိုကုတ်၍ အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“ မစမ်းဝံ့ပါဘူး အစ်ကိုညိုကြီး ”

ဟုပြောလေ၏။ ညိုကြီးက ထန်းရည်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဝိုင်းခနဲဆောင်ချလိုက်ပြီး

“ မစမ်းဝံ့ဘူးဆိုရင် ငါ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ဘာလို့ထပြေးဖို့ ကြိုးစားတာလဲ၊ ပြောစမ်း...”

ဟုဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်ရာ ကာလသားနှစ်ယောက်သည် ကြောက်လွန်း၍ ဆတ်ခနဲတုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ညိုကြီးသည် ကာလသားနှစ်ယောက်၏အမူအရာကိုကြည့်၍

ပိုမို ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲဟန်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထပြီး မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ရပ်နေသော ကာလသားနှစ်ယောက်၏ပါးကို တဖြန်းဖြန်းချလိုက်ရာ ၎င်းတို့၏ နှုတ်ခမ်းမှ သွေးများ ထွက်လာလေ၏။

ညိုကြီးသည် ကာလသားနှစ်ယောက်ကို အားရအောင် ပါးရိုက်လိုက်ပြီးနောက် ထန်းလက်ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ကာ

“ ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ဘယ်ရွာကလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ကာလသားတစ်ယောက်က နှုတ်ခမ်းမှ သွေးများကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်၍

“ သာယာကုန်းရွာကပါ ”

ဟုတီးတိုးဖြေလေ၏။ ညိုကြီးက မသိမသာခေါင်းညိတ်၍

“ ဪ... သာယာကုန်းကကိုး၊ မင်းတို့မိကြောင့် ဒီလောက်အတင့်ရဲတာကိုး ”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ သာယာကုန်းရွာသည် ထန်းတောနှင့်အနီးဆုံးတွင်ရှိသောရွာဖြစ်၏။

ညိုကြီးက လက်သီးကိုဆုပ်၍

“ ငါ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ သွားတဲ့ကောင်တွေ မှတ်သားလောက်အောင် ဆုံးမရသေးတာပေါ့၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် လေးဖက်ထောက်ပြီး ရွာကိုပြန်ရမယ်၊ ငါ့စကားကို နားမထောင်ရင်တော့ အသေပဲဟေ့ ”

လည်လား။”

ဟုကြိမ်းမောင်းလေရာ ကာလသားနှစ်ယောက်သည် ညိုကြီးကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ကြည့်၍ မငြင်းဆန်ခဲ့ဘဲ

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ။”

ဟုသံပြိုင်ပြောလိုက်လေ၏။ ညိုကြီးက စားပွဲရှေ့တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ကဲ... မင်းတို့ လေးဖက်ထောက်ပြီးသွားပေတော့”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ကာလသားနှစ်ယောက်သည် ညိုကြီး၏စကားကို မလွန်ဆန်ခဲ့သဖြင့် မြေပေါ်သို့လေးဖက်ထောက်ကာ ရွာဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ကာလသားနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှု၍ ထန်းရည်သောက်နေသူများသည် တီးတိုးရယ်မောကြလေ၏။

ကာလသားနှစ်ယောက်သည် လေးဖက်ထောက်၍ ရွာဘက်သို့တရွေ့ရွေ့သွားနေဆဲဖြစ်၏။ ခဏကြာလျှင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ညိုကြီး၏မြင်ကွင်းရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ကာလသားနှစ်ယောက်သည် လေးဖက်ထောက်၍ ရွာသို့ပြန်နေရာမှ တစ်ယောက်က နောက်သို့မဝံ့မရဲကြည့်၍

“ငါတို့ကို မမြင်နိုင်တော့ဘူးနော်”

ဟုသွေးတိုးစမ်းသလို အမှုအရာဖြင့် ပြောဆိုလေရာ ကျန်ကာလသားတစ်ယောက်က မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့၍

“သူ့စကားကို နားမထောင်ရင် အသေပဲဆိုတာ မေ့နေပြီလား။ အတတ်မဆန်းနဲ့ကွာ၊ မင်းအတတ်ဆန်းလို့ အခုလို လေးဖက်ထောက်ပြီး ရွာပြန်ရတာ ငါတော့ကြောက်တယ်၊ ဖတ်ကြာ ညိုကြီးက နောက်ကလိုက်ချောင်းကြည့်ရင်ခက်မယ်၊ လေးဖက်ထောက်ပြီးပဲ သွားမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ကြမ်းတမ်းသောမြေလမ်းခရီး၌ လေးဖက်ထောက်၌ ရွာသို့တရွေ့ရွေ့ သွားနေလေ၏။

ထန်းတောတွင် ကျန်နေသူများမှာ ညိုကြီးကို နှုတ်မဆက်ဘဲ မနေဝံ့သဖြင့် ထန်းရည်သောက်ပြီးသည်နှင့် ညိုကြီးရှေ့သို့သွားကာ ရိုသေစွာ ဦးညွတ်၍

“ကိုညိုကြီး ပြန်ပါဦးမယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုနှုတ်ဆက်ရလေ၏။ ထိုစာခါ ညိုကြီးသည် သူ့အား နှုတ်ဆက်သူများကို ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ခြင်းမရှိဘဲ မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်ကြည့်၍ ခေါင်းကို မသိမသာ ညိတ်ပြလေ၏။

ညိုကြီးသည် ထန်းတောသို့ရောက်လျှင် နေဝင်ကာနီးအထိ

နေသဖြင့် ညိုကြီးပြန်မည့်အချိန်ကို မည်သူမျှ မစောင့်ခဲ့ဘဲ ညိုကြီးကို နှုတ်ဆက်၍သာ ပြန်ရလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ လူစည်ကားသော ထန်းတောကလေး၌ လူတစ်ဝက်ခန့် ထပြန်သွားသဖြင့် ထန်းရည်သမားတစ်ဝက်ခန့်သာ ကျန်တော့လေ၏။

ထန်းရည်ဆိုင်၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ချက်ကြီးသည် ကျပါးသွားသော လူများကိုကြည့်ရှု၍ ညိုကြီးကို စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲလိုက်လေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ထန်းတောသို့ ညိုကြီးရောက်လာလျှင် သောက်စားမည့်သူများ တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးသွား၍ဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထန်းရည်ခါးနှင့် စနိုက်ကြော်ကို မှာယူစားသောက်နေသော သတ္တလပ်ဦးထုပ်ဆောင်း လူတစ်ယောက်သည် ချက်ကြီးကိုခေါ်၍ ပိုက်ဆံရှင်းလေ၏။

ချက်ကြီးသည် သတ္တလပ်ဦးထုပ်ဆောင်းလူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကိုကြည့်၍ ခရီးသွားတစ်ယောက်ဟု ယူဆလိုက်၏။ ထိုသူသည် သတ္တလပ်ဦးထုပ်ကိုဆောင်း၍ အညိုရောင်ဘောင်းဘီနှင့် ကာကီအင်္ကျီကြီးကို ဖို့ရိုးဖားရား ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူ၏ကျော၌လည်း လွန်စွာကြီးမားသော လွယ်အိတ်ကြီးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားလေ၏။

သတ္တလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူ ပိုက်ဆံရှင်းပြီးသောအခါ ချက်ကြီးက

လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ ထန်းတောထဲကမထွက်မီ ညိုကြီးကို နှုတ်ဆက်သွားဦးနော်၊ ညိုကြီးကို ဘယ်သူမဆို နှုတ်ဆက်ရတဲ့ထုံးစံရှိတယ် ”

ဟုပြောလေရာ သတ္တလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူက ချက်ကြီးကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ ညိုကြီးနဲ့ကျုပ်မသိဘူး။ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေလဲမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် နှုတ်ဆက်စရာမရှိဘူး ”

ဟုပြောလေရာ ချက်ကြီးသည် သတ္တလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူကို စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ သူ့ကို နှုတ်မဆက်ရင် ခင်ဗျားကိုရန်ရှာလိမ့်မယ်၊ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဗျာ ”

ဟုပြောလေ၏။ သတ္တလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူက ချက်ကြီးကို စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ ထန်းတောမှ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့လေ၏။

ထန်းရည်သမားများသည် ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်၍ ညိုကြီးကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားသောလူကိုအံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ညိုကြီးသည် ထန်းရည်ခွက်ကို တစ်ဝိုက်သောက်၍ သူ့အားနှုတ်မဆက်ဘဲ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသောလူစိမ်းကိုကြည့်၍ မသေအိုး

ပေါက်ကွဲသွားပြီး

“ဟေ့ကောင်... ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ သတ္တလပ်ဦးထုပ်ဆောင်းလူသည် ကျောခိုင်း၍ လမ်းလျှောက်နေရာမှ ညိုကြီးကို လှည့်၍ပင်မကြည့်ဘဲ ရပ်လိုက်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ဖွာရှိုက်လိုက်လေ၏။

ညိုကြီးသည် လူစိမ်း၏ မထီလေးစားသောဟန်ပန်ကြောင့် မျက်မှောင်ကြတ်၍

“ဟေ့ကောင် ထန်းတောကထွက်ရင် ဘယ်သူမဆို ငါ့ကို ဦးခိုက်ပြီးမှ ထွက်ရတယ်ကွ နားလည်လား”

ဟုအော်ဟစ်ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေ၏။ လူစိမ်းကလှည့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ

“ဦးခိုက်ရအောင် ခင်ဗျားကဘာကောင်မို့လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ညိုကြီးသည် ထန်းရည်သမားများ၏ရှေ့တွင် မထီလေးစားပြုလုပ်ခြင်းကို မခံနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထပြီး လူစိမ်းရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကြွကြီးဖြင့် လျှောက်သွားလေ၏။

ထန်းရည်သမားများသည် လူစိမ်းအတွက် စိုးရိမ်သွားကြပြီး အချို့လည်း ပွဲကြီးပွဲကောင်းကြည့်ရတော့မည်ဟု သဘောထားကာ

ထန်းရည်ခိုင်းမှ ထရပ်လိုက်လေ၏။

ညိုကြီးသည် လူစိမ်း၏အနီးသို့ရောက်သောအခါ ကျောခိုင်းရပ်နေသော လူစိမ်း၏ပခုံးကိုဆွဲလှည့်၍ မျက်နှာကိုလက်သီးဖြင့် အားကုန်ထိုးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူစိမ်းက ညိုကြီး၏လက်သီးကို သူ၏လက်ဝါးဖြင့်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲ လိမ်ချိုးလိုက်သောအခါ ညိုကြီးသည် အားမခံအောင်၍ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ပတ်လည်သွားလေ၏။

လူစိမ်းသည် ကိုယ်ခန္ဓာယမ်းယိုင်သွားသော ညိုကြီး၏ခါးကို မြေဖြင့်ကန်လိုက်ပြန်ရာ ညိုကြီးသည် မြေပေါ်သို့ ဂုန်းခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

ထန်းရည်သမားများသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ညိုကြီးလဲကျသွားသဖြင့် လူစိမ်းကို အထင်မသေးဝံ့တော့ဘဲ တအံ့တမြဲကြည့်ရှုလေ၏။

သတ္တလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပါးစပ်တွင်ခံလျက်နှင့်ပင် ညိုကြီးကို မထီလေးစားကြည့်၍

“ဘယ်လိုလဲကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်ကို ဦးတိုက်တော့မှာလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ ညိုကြီးသည် ထန်းရည်သမားများ၏ရှေ့တွင် အရှက်ရနေသဖြင့် လွန်စွာဒေါသအိုးပေါက်ကွဲသွားပြီး လဲကျနေရာမှ လူးလဲထ၍ ခါးကြားမှဖားမြှောင်ကို ထုတ်ကာ လူစိမ်း၏ရင်ဝအား အားကုန်ထိုးစိုက်လိုက်လေ၏။

လူစိမ်းသည် ကိုယ်ခန္ဓာကို ယိမ်းနွဲ့၍ ဓားမြှောင်ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ညိုကြီး၏ ပေါင်ကြားသို့ ဂူးဖြင့်တိုက်လိုက်ရာ ညိုကြီး သည် အင်ခနဲအော်၍ မေ့မြောသွားလေ၏။

ညိုကြီး လဲကျသွားသောအခါ ထန်းရည်သမားများသည် သက္ကလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူကို အံ့ဩစွာဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထိုအခါ သက္ကလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူက ဦးထုပ်ကို အနည်းငယ်ပင့်တင်၍ ထန်းရည်သမားများကိုကြည့်ကာ

“တကယ်တော့ ဒီလူဟာ အမှိုက်ကလေးတစ်စေ့ပါ။ ကျုပ်ဟာ မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်ပြီး ညိုကြီးလို အမှိုက်ကလေးတွေကို ရှင်းပစ်နေတဲ့ လူမျိုးပါ။ ညိုကြီး သတိရလာရင်ပြောလိုက်ပါ။ သူ့ကိုမြေကြီးပေါ်မှာ လှဲသိပ်သွားတဲ့လူရဲ့နာမည်ကို ချိန်ခွင်လို့ခေါ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ သဘာဝလောကကြီးမှာ တရားမျှတမှုတွေရှိနေဖို့အတွက် ချိန်ခွင်လို့ လူစားမျိုးတွေအများကြီးရှိဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါပါပဲ။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး။”

ဟုပြောကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ကြည့်ရှုနေသော ထန်းရည်သမားများကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း မြို့ကလေးတစ်မြို့၏ မြို့စွန်ရှိ လွန်စွာကြီးမားသော ခြံကြီးရှေ့တွင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူတစ်စုသည် စုရုံး၍ တစ်စုံတစ်ရာကို စောင့်မျှော်နေဟန်ဖြင့် ခြံကြီးသို့ လှမ်းကြည့်နေကြ၏။

ခဏကြာလျှင် ခြံကြီးထဲမှ ရှမ်းဘောင်းဘီ ဝတ်ဆင်ထားသော လူလေးဦးသည် ခြံတံခါးကြိုကို လာရောက်ဖွင့်လှစ်လေ၏။

ခြံတံခါးပွင့်သောအခါ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများထဲမှ အဘူးကြီးတစ်ဦးက

“ မင်းသမီးလေး ထွက်မလာသေးဘူး၊ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ ”

ဟုတီးတိုးဆုတောင်းလေရာ မိန်းမတစ်ဦးကလည်း

“ စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်တဲ့သူကို သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်း နတ်မြတ်တွေက စောင့်ရှောက်မှာပါတော် ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကြီးမားသော ခြံကျယ်ကြီး၏ အပေါက်ဝတွင် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်နှင့် သူမ၏အခြံအရံမိန်းကလေးများကိုတွေ့ရလေ၏။

မိန်းမချောလေး၏ အခြံအရံမိန်းမပျိုများသည် အဖြူရောင်ထက် အောက်ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားပြီး မိန်းကလေးတစ်ဦးက ငွေဖလားကြီးတစ်လုံးကို ပိုက်ထားလေ၏။ ငွေဖလားကြီးထဲတွင် ငွေစက္ကူများ ပြည့်သိပ်အောင်ထည့်ထားလေ၏။

အစိမ်းရောင်မိန်းမချောလေး ခြံဝသို့ရောက်သောအခါ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများက

“ မင်းသမီးလေး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ ”

ဟုဝိုင်းဝန်းဆုတောင်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အစိမ်းရောင် မိန်းမချောလေးက ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများကို ကရုဏာသက်သော မျက်ဝန်း

များဖြင့်ကြည့်ရှု၍

“ သဘာဝလောကကြီးမှာ နေထိုင်တဲ့သူတိုင်း ရှေးဘဝက ဝင့်ကြွေးမကင်းတော့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံကြရမှာပါရှင်၊ ဒီအတွက် စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းမရှိပါနဲ့၊ ဝင့်ကြွေးကုန်ရင်တော့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းက လွတ်ကင်းကြမှာပါကဲ... ကျွန်မရဲအလှူဒါနလေးကိုလက်ခံယူကြပါနော် ”

ဟုသာယာသောအသံကလေးဖြင့်ပြောဆိုရင်း သူမ၏အနောက်ရှိ အခြံအရံမိန်းကလေးများဘက်သို့လှည့်လိုက်ရာ မိန်းကလေးများက ငွေဖလားကြီးကို ကိုင်၍ မိန်းမချောလေးအနီးသို့ တိုးကပ်လာလေ၏။

မိန်းမချောလေးသည် ငွေဖလားကြီးထဲရှိ ငွေစက္ကူများကို ယူ၍ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောလူများကို အညီအမျှ ခွဲဝေလှူဒါန်းလေ၏။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများသည် မိန်းမချောလေး လှူဒါန်းသောငွေစက္ကူများကို လက်ခံယူ၍ မိန်းမချောလေးကို ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်ကြောင်း ပြောဆိုကြလေ၏။

မိန်းမချောလေးသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများအား ငွေစက္ကူများကို အညီအမျှခွဲဝေပေးပြီးနောက် သူမ၏ငွေဖလားကြီးထဲ တွင် ငွေစက္ကူများ ကုန်စင်သွားလေ၏။

မိန်းမချောလေးသည် ငွေစက္ကူများကို ခွဲဝေပေးပြီးနောက်

“ ကျွန်မတို့ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်လည်ဆုံစည်းကြဦးမှာပါ အား

၂၈ မင်းမြတ်သူရ

လုံးကို မေတ္တာရပ်ခံချင်တာက တကယ်ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေကို အလှည့် ပေးကြပါ။ ကိုယ်တစ်ကိုယ်တည်း အမြဲတန်းရယူဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။”

ဟုပြောကာ သူမ၏ခြံဝင်းထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ရန် ပြင်ဆင် လိုက်၏။

ထိုအခါ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများက

“ မင်းသမီးလေး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ ”

ဟုအော်ဟစ်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှပင် အနက်ရောင်ကားတစ်စီးသည်ကျယ်လောင် သောဟွန်းသံကိုပြု၍ လူအုပ်ကြီးအနီးသို့ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုအခါ လူအများသည် ကားလမ်းနဘေးသို့ လျှင်မြန်စွာဆင်း သက်ပေးကြသော်လည်း ကားပေါ်မှလူသည် စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ကား ဟွန်းကို တတိတမြည်အောင် တီးလေ၏။

ထိုအခါ ခြံမှကြည့်ရှုနေသော မိန်းမချောလေးသည် မျက်မှောင် ကြဲ၍ ကားကိုကြည့်ရှုလိုက်ပြီး

“ ဪ... ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်အရင်လိုနေတာလဲမသိ ဘူး။ ဆင်းရဲသားတွေကို ကိုယ်ချင်းမစာနိုင်ဘူးနော်၊ ဘယ်လိုလူများလဲ ”

ဟုရေရွတ်လိုက်ပြီး ကားအတွင်းမှလူကိုကြည့်၍ စိတ်မသက် သာဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ကားထဲတွင်လိုက်ပါလာသူသည် တံခါးပေါက်မှခေါင်းပြု၍ မိန်းမ ချောလေးကိုကြည့်လိုက်ပြီး

“ ဘာကြောင့်များ ဆင်းရဲသားတွေကို ဒီလောက်အလှူ အတန်းတွေပြုနေတာလဲ မနန်းယဉ်၊ ဒီလူတွေဟာ လူဖျင်းလူညံတွေဗျ၊ အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ချင်လို့ ဆင်းရဲနေကြတာ၊ ဒီလို အချောင်သမားတွေကို မနန်းယဉ်ရဲပိုက်ဆံတွေ အကုန်ခံပြီး အလှူပြု နေပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အကျိုးရှိတဲ့နေရာမှာ အသုံးချလိုက်စမ်းပါ ”

ဟုပြောလေရာ မနန်းယဉ်ဆိုသော မိန်းမချောလေးသည် ခေါင်း ဆိုခါယမ်း၍

“ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတယ်ဆိုတာ လူရည်လူသွေးညံ့ဖျင်းလို့ ဆင်းရဲ သလို ရှေးဘဝကသိုလ်ကံမကောင်းလို့ အဆင်မပြေတဲ့လူတွေ အများ ကြီးပါ။ အဲဒီလိုလူတွေကို ကရုဏာသက်လွန်းလို့ ကျွန်မ အလှူပြုနေ တာပါ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကားထဲရှိလူက တဟားဟား ရယ်မော၍

“ ဟားဟားဟား... မနန်းယဉ် မနန်းယဉ်၊ ခင်ဗျားရဲစည်းစိမ် ဘွဲ့တွေ ပေါများလွန်းတော့လဲ ဒီလိုအလှူကြီးလုပ်နိုင်တာပေါ့၊ ဆုဆက်ပြီး ဒီလိုအလှူအတန်းတွေအများကြီး လုပ်နိုင်ပါစေလို့ ”

ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။ ဆင်းရဲသားတွေလဲ ခင်ဗျားရဲ့အလှူအတန်းကြောင့် ကိုယ်ကျန်းမာလို့ စိတ်ချမ်းသာကြပါစေဗျာ ”

ဟုဧည့်တော်တော် ဆုတောင်းကာ သူ၏ကားကို မောင်းနှင်ရန် ဒရိုင်ဘာကို အချက်ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကုလားဒရိုင်ဘာသည် ကား ကိုမောင်းနှင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ရာ သူ၏လည်ဝင်းကို ကားအပြင်မှ လူ တစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“ ဟေ့လူ... ကားကိုမထွက်နဲ့ဦး ”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဒရိုင်ဘာသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့်အပြင်သို့ကြည့်လိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ ပါးမြိုင်းမွှေးများရှိသော လူလတ်ပိုင်း အရွယ် လူတစ်ဦးကိုတွေ့ရလေ၏။

ထိုလူသည် သတ္တလပ်ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်းထားပြီး ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို နှုတ်ခမ်းတွင်ခဲထားလေ၏။ သတ္တလပ်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသောလူက ကားအနောက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ ကိုယ့်လူတို့ကားကို ဗရမ်းဗတာ မောင်းလို့ အမယ်အိုကြီးတစ်ယောက် ခြေခေါက်ပြီး လဲကျသွားတာ မထနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ ”

ဟုကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ ဒရိုင်ဘာသည် သူ၏နဘေးတွေ ထိုင်နေသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကားပိုင်ရှင်က ဒရိုင်ဘာကို ကားထွက်ရန် မျက်စိပြလိုက်ရာ ဒရိုင်ဘာသည် ကားထွက်ရန် ဂီယာကိုထိုးလိုက်သဖြင့် သတ္တလပ် ဦးထုပ်နှင့်လူက ကားသေ့ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

သတ္တလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူက ကားသေ့ကို လက်ထဲတွင်ဆော့ကစားရင်း ကားပိုင်ရှင်ရှိရာဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး

“ ဟဲဟဲ... ကားကို ဗရမ်းဗတာမောင်းပြီး ပြဿနာဖြစ်တော့ ဆင်းရဲသားတွေဆိုပြီး ဥပေက္ခာပြုထားမယ်ဟုတ်လား၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ကျုပ်နာမည် ချိန်ခွင်တဲ့၊ လောကမှာ ဟောဒီလို တရားမမျှတမှုတွေမြင်တိုင်း တရားမျှတအောင် ချိန်ညှိပေးနေတဲ့လူပဲ ”

ဟုပြောလေရာ ကားပိုင်ရှင်က သတ္တလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူကို မကျေမနပ်ကြည့်၍

“ ဟေ့ကောင် ငါ့ကို ဘာကောင်များအောက်မေ့လို့လဲ၊ ဒီမြို့ရဲ့ မြို့ပိုင်ကွ၊ မင်းကို အမှုဆင်ပြီး ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးလို့ရတယ်၊ နားလည်လား ”

ဟုခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ ကိုချိန်ခွင်ဆိုသူက ရယ်စရာကောင်းသော ပြက်လုံးတစ်ခုကို နားဆင်ရသကဲ့သို့ တဟားဟားရယ်မောလိုက်ပြီး

“ ဟားဟားဟား... အမှုဆင်ပြီး ဒုက္ခပေးလို့ရတယ်ဟုတ်လား ”

၃၂ မင်းမြတ်သူရ

ကျုပ်လိုကောင်က ဒုက္ခဆိုတာ ဂျိန့်လားလို့ မေးနေတဲ့ကောင်ဗျ။ ဒုက္ခရောက်မှာ ကြောက်တဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကြိုက်တဲ့အမှုကို ဆင်ပေ တော့၊ လောလောဆယ် အမယ်အိုကြီး ဆေးကုဖို့ ငွေ ၅-ကျပ် ပေးခဲ့။

ဟု ငွေတိုတောင်းယူလိုက်လေ၏။

မြို့ပိုင်သည် ကိုချိန်ခွင်ဆိုသူကိုကြည့်၍ သူ၏လက်ခွဲတော်ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် ပါမလာခဲ့ခြင်းကို နောင်တရနေလေ၏။ သူ၏ဒရိုင်ဘာသည် သူရသတ္တိရှိသူမဟုတ်ဘဲ ကြောက်ရွံ့တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကိုချိန်ခွင်ကို မကျေမချမ်းကြည့်၍ သူ၏ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငွေငါးကျပ်ထုတ်ပေးလိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါမှပင် ကိုချိန်ခွင်က ဒရိုင်ဘာကုလားအား ကားသော့ပြန်ပေးလေ၏။

ကားထွက်သွားသောအခါ မြို့ပိုင်သည် ကိုချိန်ခွင်ကို ဆဲဆို၍ ထွက်သွားလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ၎င်းတို့၏စကားကို နားမထောင်တော့ဘဲ မြေပေါ်တွင်ခြေခေါက်၍ လဲကျနေသော အဘွားအိုထံသို့ ရိုသေစွာသွား၍ ဆေးကုရန် ငွေငါးကျပ်ကို ပေးအပ်လိုက်လေရာ အဘွားအိုသည် ကိုချိန်ခွင်အား ကျေးဇူးတင်စကား အကြိမ်ကြိမ်ပြောလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် အဘွားအို၏ လက်ထဲသို့ ငွေငါးကျပ်အပ်ပြီး

ဆာယုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနာယက္ခ ၃၃

သောအခါ ခြံပေါက်ဝတွင်ရပ်ကြည့်နေသော မိန်းမချောလေးကို ဣန္ဒြေရာလှမ်းကြည့်၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အစိမ်းရောင်ထက်အောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမချောလေးသည် ကိုချိန်ခွင်၏နောက်ကျောကိုကြည့်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ ကမ္ဘာမြေကြီးမှာ တရားမျှတမှုတွေ ရှိနေဖို့အတွက် သူလိုလူမျိုးတွေ အများကြီးရှိနေဖို့ လိုအပ်ပါတယ်၊ နာမည်က ကိုချိန်ခွင်တဲ့၊ လူနဲ့နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်ညီပါပေတယ် ”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။

ဝန်းအိမ်ကွန်ပျူတာ

အမှတ်ကြီး ဗိုလ်မှူးလင်း၊ ကျောက်တန်း၊ တာမွေ

ကိုချိန်ခွင်သည် မြို့တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ အရိပ်
ကောင်းစွာရရှိသော သစ်ပင်ကြီးများအနီးတွင် ဇရပ်တစ်ဆောင်ကို တွေ့
ရလေ၏။

သူသည် ဇရပ်ပေါ်တွင် ထမင်းစားရန် ကြံစည်လိုက်ပြီး ဇရပ်သို့
ရောက်သောအခါ ထမင်းထုပ်ကိုဖွင့်၍ စားသောက်လေတော့၏။
ကိုချိန်ခွင်သည်ထမင်းစားပြီးနောက် ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍
ဖွာရှိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် ဇရပ်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လှဲ၍ တရောတမော အိပ်စက်

ရန် ကြံစည်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင် အိပ်မပျော်မီ အချိန်ကလေးတွင် ဇရပ်
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ရွက်ခြောက်များကို နင်းခြွေသံကြားရလေ၏။

ထိုအသံများသည် ဇရပ်ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့မှ ကြားရသဖြင့်
ကိုချိန်ခွင်သည် မိမိအား လုပ်ကြံမည့်ရန်သူများ ရောက်ရှိနေပြီဟု
သိလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ပက်လက်အိပ်ပျော်လျက်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိ
ကစားလိုက်သောအခါ တုတ်စားလက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ထားသော
လူ (၇) ယောက်သည် ဇရပ်အနီးသို့ တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လာ
ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သတိကြီးစွာထား၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဆက်
လက်အိပ်စက်နေ၏။ ရန်သူများသည် ဇရပ်လှေကားဝသို့ တိတ်တဆိတ်
ချဉ်းကပ်လာပြီး မျက်လုံးမှိတ်၍ အိပ်စက်နေဟန်ရှိသော ကိုချိန်ခွင်ကို
မြင်သောအခါ မျက်ရိပ်ပြု၍ ဝင်ရောက်ရိုက်နှက်ရန် ပြင်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ရန်သူများအနီးသို့ရောက်သောအခါ လှဲအိပ်နေ
ရာမှ ခုန်ထ၍ အနီးဆုံးရန်သူတစ်ဦး၏ ရင်ဝကို လက်သီးဖြင့်ထိုး၍ ကျန်
သူတစ်ဦး၏မျက်နှာကို ခြေဖြင့်ကန်ထည့်လိုက်၏။

ရန်သူများသည် ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသဖြင့် ကြောင်
အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ရန်သူများကို အေးတီးအေး

စက်ကြည့်၍

“တုတ်တွေ မားတွေကိုပြီး ကျုပ်ကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ကြတာ ဘယ်လို ရန်ငြိုးရန်စကြောင့်လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေရာ ရန်သူအုပ်စု၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက ဖဲ့ပြုံးပြုံး၍

“မင်းကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ရိုက်နှက်ဖို့ မြို့ပိုင်မင်းက ပိုက်ဆံတစ်ဆယ်ပေးပြီး ခိုင်းတာကွ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုချိန်ခွင်က တဟားဟားရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား... ခင်ဗျားတို့ အတော်မိုက်မဲတဲ့လူတွေပဲ၊ ပိုက်ဆံလေးတစ်ဆယ်ကိုယူပြီး ကျုပ်ကို ရိုက်နှက်မလို့လား၊ ကျုပ်ဟာ မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်ပြီး ခင်ဗျားတို့လို လူမိုက်ပေါက်စတွေနဲ့ လူမိုက်ရင့်မာကြီးတွေကို ပညာပေးနေတဲ့ကောင်ဗျ။ သတ္တိကောင်းရင်တော့ ရိုက်ဖို့ကြိုးစားလေ၊ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲဖြစ်ရင်တော့ ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့ ”

ဟုခြိမ်းခြောက်လိုက်လေ၏။
ထိုအခါ လူမိုက်များသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကိုချိန်ခွင်ကို ဝင်ရောက်ရိုက်နှက်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် လူမိုက်နှစ်ဦး၏ တုတ်များကိုခြေဖြင့်လျှင်မြန်စွာ

ခတ်ထုတ်လိုက်ရာ တုတ်များ လွင့်စင်သွားလေ၏။

ထို့နောက် အနီးသို့ လှံတိုတစ်ချောင်းနှင့် ရောက်ရှိလာသော လူမိုက် ခေါင်းဆောင်ကို ချုပ်ကိုင်၍ ကိုင်ပေါက်လိုက်လေ၏။ ကျန်လူမိုက် တစ်ဦးကိုလည်း ချုပ်ကိုင်၍ တတောင်ဖြင့် ထောင်းလိုက်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် လူမိုက်များကို ဇရပ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေလေရာ လူမိုက်ခေါင်းဆောင်သည် အခြေအနေမဟန်မှန်းသိ၍ လဲကျနေရာမှ လူးလဲထ၍ ထိုနေရာမှ ပြေးလေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်က ဇရပ်ပေါ်မှ ထွက်ပြေးသွားသော လူမိုက်များကို ကြည့်ရှု၍ တဟားဟားရယ်မောကာ

“ဟားဟားဟား... မြို့ပိုင်မင်းကိုပြောလိုက်၊ အမှိုက်ကလေးတွေကို မလွှတ်နဲ့၊ သတ္တိရှိရင် ကိုယ်တိုင်လာပြီး ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လို့ပြောလိုက် ”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ အနောက်မှ လက်ခုပ်တီးသံ တဖြောင်းဖြောင်း ကြားလိုက်ရ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် လက်စုပ်သံကြောင့် အနောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဇရပ်အနီးရှိ ကျောက်တုံးပေါ်တွင်ထိုင်နေသော အသား

ငါးဆယ်ဝန်းကျင် လူကြီးတစ်ဦးကိုတွေ့ရလေ၏။

လူကြီးသည် တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူဖွေးနေပြီး ပိန်လိုသောသဏ္ဌာန် ရှိလေ၏။ လူကြီး၏အရှေ့၌ ကြွေကရားလေးတစ်လုံးနှင့် ကြွေခွက်လေး များရှိနေ၏။ လူကြီးက

“ မောင်ရင်တိုက်ခိုက်တာ ကြည့်လို့သိပ်ကောင်းတယ်၊ အသက် ဘေးနဲ့ရင်ဆိုင်နေရတာတောင် ပျာယာခတ်မနေဘူး။ အေးတိအေးစက် အမှုအရာရှိတယ်၊ ကိုယ်ခံပညာ ကောင်းကောင်းတတ်ပုံရတယ်၊ ကျုပ် အထင်တော့ မောင်ရင်ရဲ့သိုင်းပညာဟာ မြန်မာ့သိုင်းပညာသာမကဘူး။ အရှေ့တိုင်းက သိုင်းပညာတော်တော်များများကို တတ်မြောက်နေပုံရ တယ်၊ သိုင်းကွက်တွေဟာ ဆန်းကြယ်ပြီး ထိရောက်တယ် ”

ဟုချီးမွမ်းလေရာ ကိုချိန်ခွင်သည် ကိုယ်ခံပညာအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိကျွမ်းပုံရသော လူကြီးကိုကြည့်၍

“ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ ကိုယ်ခံပညာတော်တော်များ များကို လေ့လာထားခဲ့ဖူးတယ်၊ ခင်ဗျားက ကိုယ်ခံပညာကို နားလည် တတ်ကျွမ်းပုံရတယ် ”

ဟုမှတ်ချက်ချလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက မျက်လုံးများမှစမ်းစင်း ၍ အဝေးသို့ကြည့်ကာ

“ ကိုယ်ခံပညာကို နားလည်တတ်ကျွမ်းဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့

ဒီအချိန်မှာ အားလုံးကို ကျုပ်မေ့ထားလိုက်ပြီ၊ မေ့မထားလို့လည်း မရတော့ဘူးလေ၊ ဟောဒီက ကျုပ်ရဲ့ခြေထောက်တစ်ဖက်က လုံးဝ မသန်တော့ဘူး ”

ဟုဆိုကာ သူ၏အနီးတွင် ထောင်ထားသော ချိုင်းထောက်ကို ထောင်ပြုလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် လူကြီးကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်ရှု၍ သက် ပြင်းချလိုက်ပြီ

“ ပညာရှင်တစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ်ခံပညာချင်း ယှဉ်ပြိုင်ရာက ခြေထောက်ကို ဒဏ်ရာရသွားခဲ့တယ်နဲ့တူတယ်၊ ကျုပ်အထင်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ပညာပြိုင်တဲ့လူဟာ ကောက်ကျစ်တဲ့နည်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်သွားတာ ဖြစ်မယ်၊ ရိုးရိုးသားသားယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလိုဒဏ်ရာမျိုး မရနိုင်ဘူး ”

ဟုမှတ်ချက်ချလေ၏။ လူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေရာမှ

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ မောင်ရင်ဟာ အတော်တော်တဲ့လူပဲ၊ ကျုပ် နဲ့အတူလာပြီး အကြမ်းသောက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် ”

ဟုဖိတ်ခေါ်လိုက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် လူကြီး၏ဖိတ်ခေါ်ချက် ကြောင့်ဇရပ်အနောက်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ကူးလိုက်လေ၏။

လူကြီးက ကိုချိန်ခွင်၏ခန့်ပုံကျော်လွှားသော ဟန်ပန်ကိုကြည့်၍

“ မောင်ရင်ဟာ ကျုပ်ထင်တာထက်တောင် ပညာစုံတဲ့သူပဲ၊ ကျမ်းဘားပညာကိုလည်း ကောင်းကောင်းတတ်ပုံရတယ် ”

ဟုချီးကျူးလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ကျောက်တုံးပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် လူကြီးကို ဘယ်ညာလက်သီးချက်များဖြင့် လျှင်မြန်စွာတိုက်ခိုက်လိုက်၏။ လူကြီး သည် ကိုချိန်ခွင်၏ လက်သီးချက်များကို တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက်ပင် ရိုက် ဖယ်ထုတ်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် လူကြီး၏ လက်သိုင်းဟန်ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်း ချလိုက်ပြီး

“ ရှမ်းတရုတ်လက်သိုင်းကစားတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ ”

ဟုချီးမွမ်းခန်းခွင်လိုက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ချိုင်းထောက်နှင့် လူကြီး၏ ပညာအတိမ်အနက်ကို စမ်းသပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ လူကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ ဟားဟားဟား... ကျုပ်က အသက်ကြီးပါပြီဗျာ၊ ရှမ်းကြီး လက်သိုင်းဟာ မလျှင်မြန်တော့ပါဘူး၊ မောင်ရင်ကတော့ ဗန်တိုဗန်ရှည် ရော၊ မြန်မာ့လက်ဝှေ့ရော၊ ရှမ်းကြီးသိုင်းရော၊ ရှမ်းတရုတ်သိုင်းရော အတော်ပညာစုံတဲ့လူပဲ၊ တကယ်တော့ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွေမှာ ပညာစုံ

တဲ့သူက တစ်ပန်းသာတာပါပဲ ”

ဟု ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ လူကြီးနှင့် ကိုချိန်ခွင် သည် ကိုယ်ခံပညာရပ်များနှင့်ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးကြလေ၏။

ရင်းတို့နှစ်ဦးသည် ကိုယ်ခံပညာကို ဝါသနာကြီးသူများဖြစ်၍ ညနေစောင်းသည့်တိုင် အကြမ်းတစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်၍ ပြောဆို ဆွေးနွေးကြလေ၏။

ညမှောင်ရီသမ်းစပြုလာသောအခါမှပင် ချိုင်းထောက်နှင့်လူကြီး က ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်၍

“ ကဲ... စကားပြောလိုတော့ ကောင်းတယ်၊ ညနေစောင်းပြီး ကျုပ်သွားတော့မယ်၊ မောင်ရင်ဒီဇရပ်မှာ ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ နောက်တစ်နေ့ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုချိန်ခွင်က လူကြီးကိုကြည့်၍

“ ကျုပ်တို့စကားပြောတာ အချိန်တွေအတော်လင့်သွားတယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မိတ်မဆက်ရသေးဘူး၊ ကျုပ်နာမည် ချိန်ခွင် လို့ခေါ်တယ်၊ အလုပ်အကိုင်ကတော့ မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်ပြီး တရား မမျှတမှုတွေမြင်ရင် ကူညီဖြေရှင်းတယ်၊ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူ ကယ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တယ် ”

ဟုပြောလေရာ ချိုင်းထောက်နှင့်လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

၄၂ မင်းမြတ်သူရ

“ သိပ်ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ဒါဟာ လောကပါလအလုပ်ပဲ၊ လောကကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးလိုအပ်တယ်၊ ကျုပ်နာမည်ကတော့ သက္ကလို့ခေါ်တယ်၊ အလုပ်အကိုင်ကတော့ ဟောဟိုမြင်နေရတဲ့ သင်္ချိုင်းမှာ သုဘရာဇာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ သုဘရာဇာအလုပ်မရှိတဲ့အခါ ဆေးလေးဘာလေးကုတယ်၊ လူတွေဟာ သုဘရာဇာကို ရွံ့ရှာကြပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဆေးပညာက ကောင်းလွန်းတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး အကုသင်္ခကြတာများတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က သက္ကဟုခေါ်သော သုဘရာဇာကြီးကိုကြည့်၍

“ ဟောဒီစရပ်ကြီးမှာ ကျုပ်တစ်ရက်နှစ်ရက် နေဦးမှာပါ၊ နောက်ထပ် တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်၏ကားကြောင့် ဦးသက္ကက ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျုပ်ကလည်း လောကပါလအလုပ်ကိုလုပ်နေတဲ့ မောင်ရင့်ကို စကားတွေအများကြီးပြောချင်ပါသေးတယ် ”

ဟုပြောကာ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှ ခုန်ချ၍ ချိုင်းထောက်ကြီးကို တဒေါက်ဒေါက်ထောက်ကာ သင်္ချိုင်းရှိရာဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ဦးသက္ကထွက်ခွာသွားသောအခါ မြို့ထဲသို့ထွက်၍ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ထမင်းစားသောက်လေ၏။

သူသည် ထိုမြို့ကလေးတွင် နေထိုင်ရန် ဆန္ဒရှိသေးသဖြင့် တစ်ရက် နှစ်ရက်ခန့်နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် လရောင်အောက်တွင် လမ်းလျှောက်၍ ဇရပ်ဆီသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

၆၀ ဖန်စာ၊ နာဂြံဖေစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ် (၇)၊ အသေကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း။

ရန်ကုန်သို့ ဝိသိယ၍ ရေသေနိုင်ပါသည်။

ဇရပ်သို့ အပြန်လမ်းတွင် သင်္ချိုင်းကုန်းကို ဖြတ်သန်းရသဖြင့်
 အကာလ ညအခါတွင် အသည်းထိတ်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။
 ကိုချိန်ခွင်သည် ဇရပ်သို့ရောက်သောအခါ တိတက်လားမားကြီး
 များ၏ နည်းလမ်းအတိုင်း ကိုယ်ခန္ဓာရှိ တင်းမာသောအကြောများကို
 လျှော့ချရင်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။
 ကိုချိန်ခွင်သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသောအခါ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်
 ၅ နေ့ချိန်ပြီ။

ဇရပ်ကြီးသည် သင်္ချိုင်းနှင့်မနီးမဝေးတွင်ရှိသဖြင့် လရောင်
 အောက်တွင် သင်္ချိုင်းမြေပုံများကို ဝိုးတဝါးမြင်ရလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ
 ပင် ခွေးတစ်ကောင်က ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သောကြောင့် အသည်း
 ထိတ်ဖွယ်ကောင်းလှ တော့၏။
 ကိုချိန်ခွင်သည် ပြန်လည်၍အိပ်စက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့်
 ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိက်၍ နေလေ၏။ လရောင်သည်
 သင်္ချိုင်းကုန်းရှိရာ ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ ကျရောက်နေသဖြင့် သင်္ချိုင်းရှိရာ
 အရပ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်ရလေ၏။
 ထိုအခိုက်တွင် သင်္ချိုင်းအတွင်းမှ မီးရောင်တစ်ခုကိုမြင်ရလေ၏။
 ကိုချိန်ခွင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ သေချာစွာကြည့်ရှုလေရာ
 မီးအိမ်နီကလေးတစ်လုံး လင်းလက်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။ သင်္ချိုင်းကုန်း
 တွင်နေထိုင်သော ဦးသက္က မီးထွန်းညှိခြင်းပင်ဖြစ်လေသလော။
 ကိုချိန်ခွင်သည် မီးအိမ်နီကလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်ရှုနေစဉ်
 မီးအိမ်နီကလေးသည် သင်္ချိုင်းအတွင်း ရွှေလျှားနေကြောင်းတွေ့ရ၏။
 မီးအိမ်နီကလေးကို ကိုင်ဆောင်သူသည် တဖြည်းဖြည်း
 ကိုချိန်ခွင် ရှိရာသို့ နီးကပ်လာသောအခါ မီးအိမ်ရှင်သည် ဦးသက္က
 မဟုတ်ဘဲ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးဖြစ်
 ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

မိန်းမပျို၏ဆံပင်များသည် ဖားလျားချထားပြီး မီးအိမ်နီကလေး
ကိုကိုင်၍ ကိုချိန်ခွင်ရှိရာဇရပ်သို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာလေ၏။

ညကြီးသန်းခေါင်အချိန်တွင် သင်္ချိုင်းအတွင်းမှ ဖြတ်သန်းလာ
သော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို ကြည့်၍ အသည်းငယ်တတ်သူဆိုလျှင် လိပ်ပြာ
လွင့်သွားနိုင်၏။

သို့သော် ကိုချိန်ခွင်သည် သူရသတ္တိကောင်းသူဖြစ်သဖြင့် တုန်
လှုပ်ချောက်ချားမှုမရှိဘဲ မီးအိမ်ရှင်မိန်းမပျိုကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေ
လေ၏။

မီးအိမ်ရှင်မိန်းမပျိုသည် ဇရပ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ
ကိုချိန်ခွင်က သက်ပြင်းချ၍

“ မင်းသမီးလေး မနန်းယဉ်ပါလား ”

ဟုတအံ့တဩရေရွတ်လိုက်လေ၏။ မနန်းယဉ်ဆိုသော မိန်းမ
ချောလေးသည် နေ့လယ်က သူမ၏ကြီးမားထယ်ဝါသောခြုံကြီးမှထွက်၍
ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများကို အလှူအတန်းပြုခဲ့သူဖြစ်၏။

မနန်းယဉ်ကဲ့သို့ သူဌေးမလေးတစ်ဦးက ညကြီးသန်းခေါင်အချိန်
တစ်ပြင် သင်္ချိုင်းသို့ ဖြတ်သန်း၍ ဤဇရပ်သို့ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ထူး
ဆန်းလှ၏။

မနန်းယဉ်သည် သင်္ချိုင်းလှေကားဝသို့ရောက်သောအခါ မီးအိမ်

နီကလေးကိုမြှောက်၍ ကိုချိန်ခွင်ကိုကြည့်ရှုကာ

“ ရှင်... ရှင်... မအိပ်သေးဘူးလား ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ကိုချိန်ခွင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဧကလောက်အိပ်လိုက်ပြီးပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်က အအိပ်အနေ
နည်းပါးတယ်ဗျာ၊ တစ်ညမှာ သုံးနာရီလောက် အိပ်လိုက်ရရင် အိပ်ရေးဝ
ပါတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမချောလေးမနန်းယဉ်သည် ဇရပ်လှေကားဝ
တွင် ရပ်တန့်နေရာမှ

“ ကျွန်မကို ဇရပ်ပေါ်တက်ခွင့်ပြုပါ ”

ဟုတောင်းပန်လေရာ ကိုချိန်ခွင်က

“ ဇရပ်ဆိုတာ လူတိုင်းလာခွင့်ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်
တည်း မောင်ပိုင်စီးထားလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဇရပ်ပေါ်ကိုကြွပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ မိန်းမချောလေး မနန်းယဉ်သည် မီးအိမ်နီလေး
ကိုကိုင်၍ ဇရပ်ပေါ်သို့တက်လာခဲ့၏။

ကိုချိန်ခွင်က ထိုင်ရာမှထ၍ သူမ၏လက်ထဲရှိ မီးအိမ်ကလေးကို
ယူကာ ဇရပ်တစ်နေရာတွင် မီးအိမ်နီကလေးကို ချိတ်ဆွဲလိုက်၏။

မနန်းယဉ်သည် ကိုချိန်ခွင်၏အနီးတွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်လိုက်
၏။ ကိုချိန်ခွင်က ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူမီးညှိ၍

“ ညကြီးသန်းခေါင် ဇရပ်ကို ရောက်လာတဲ့အကြောင်းကို ပြောပါဦး ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မနန်းယဉ်က ကိုချိန်ခွင်၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပါပဲ ကိုချိန်ခွင်၊ အခုလို အကာလ ညအခါကြီးမှာ မိန်းမသားတန်မဲ့ ဇရပ်ကို အရဲစွန့်ပြီးလာခဲ့တာ ကိုချိန်ခွင် ဟာ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်တဲ့ လောကပါလတစ်ဦးဆိုတာ ဒိပ်စားမိနေလို့ပါ ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်က မိန်းမချော မနန်းယဉ်ကိုကြည့်၍

“ ကျုပ်ကို မနန်းယဉ် သိနေတယ်ပေါ့ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မနန်းယဉ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုချိန်ခွင်အကြောင်းကို ကျွန်မ ကြားဖူးနေတာ ကြာပါပြီ။ သဘာဝလောကကြီးမှာ အကူအညီလိုနေတဲ့သူတွေကို ကိုချိန်ခွင်ဆိုတဲ့ လူစွန့်စားတစ်ယောက်ဟာ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်ပေါ်ထွက် လာပြီး ကူညီတတ်တယ်လို့ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုချိန်ခွင် ပေါ်ထွက်လာမဲ့အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေတာ ကျွန်မ သုံးနှစ်ရှိပါပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က သူမကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက် ပြီး

“ ကျုပ်ဟာ လောကကြီးမှာ အကူအညီလိုနေတဲ့သူတွေကို

ကူညီဖို့ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် ထွက်ပေါ်လာတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ မနန်း ယဉ်ရဲ့အခက်အခဲကို ပြောပါဦး၊ ကျုပ် ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ မနန်းယဉ်က ကိုချိန်ခွင်၏စကားကြောင့် မျက်နှာ ဝင်းပကြည်လင်သွားပြီး

“ ကိုချိန်ခွင်စကားကို ကြားရတာ အားရှိလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ ပြဿနာက အတော်လေးလျှို့ဝှက်ရဲ့ကိစ္စဖြစ်တာကြောင့် အခုလို ည ကြီးသန်းခေါင်အချိန်မှာ သချိုင်းကုန်းကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ထွက်လာရ တာပါ ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ လျှို့ဝှက်ရဲ့ကိစ္စဆိုတာ ကျုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်။ မနန်း ယဉ်ရဲ့ကိစ္စကိုသာ အမိန့်ရှိပါ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မနန်းယဉ်က အမှောင်ထဲသို့ငေးကြည့် ၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မရဲ့မိခင်ဟာ မင်းတုန်းမင်းကြီးရဲ့ မထင်မရှားမိဖုရားတစ်ပါးက ဖွားဖွားတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီလိုနဲ့ သီပေါမင်းသား နန်းတက်ခါနီးမှာ မင်းညီမင်းသားတွေ သုတ်သင်ခံရပြီး အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရချိန်မှာ မိခင်ဟာ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ အထိန်းတော်ကြီးကောင်းမှုကြောင့်

အသက်အန္တရာယ်က လွတ်ကင်းပါတယ်။ မိခင်ဟာ နန်းတွင်းမှာ မထင်ရှားတဲ့ မင်းသမီးတစ်ပါးမို့ အန္တရာယ်က လွတ်ကင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မိခင်ဟာ နန်းတွင်းမှာနေထိုင်စဉ်က လက်ဝတ်ရတနာ တော်တော်များများကို စုဆောင်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မိခင် နန်းတွင်းက ထွက်ပြေးတဲ့အချိန်မှာ လက်ဝတ်ရတနာတွေကိုလည်း ကိုယ်နဲ့အပါ ယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဟုပြောရင်း မနန်းယဉ်သည် ဝေဖန် နားလှိုက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း သူမ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလေ၏။

“ မိခင်နဲ့အထိန်းတော်ကြီးဟာ နန်းတွင်းကနေ ဂျမ်းပြည်နယ်ဘက်ကို ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ လက်ဝတ်ရတနာတွေကို အလွန်တောင်းစုတ်နေတဲ့ တောင်းကြီးတွေထဲမှာ ထည့်ပြီး သူဆင်းရဲအသွင်နဲ့ သွားလာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောင်ချိုအနီးက ဂျမ်းရွာကလေးတစ်ရွာမှာ မထင်မရှား ဇာတ်မြူပြီး နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ဂျမ်းလူမျိုးအများစုက ရိုးသားကြတဲ့အတွက် မြေပြန့်ဒေသက ရောက်လာတဲ့အမေ့အထိန်းတော်ကြီးကို ငိုငမ်းဝန်းစောင့်ရှောက်ကြပါတယ်။ အမေဟာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပေမဲ့ သူနဲ့အတူ လျှို့ဝှက်ပြီး သယ်ဆောင်လာတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ယူဆိုးစားပြုတွေ့ရုံရန်က စိုးရိမ်တဲ့အတွက် ထုခွဲရောင်းချခြင်းမရှိခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့

အမေဟာ ရွာကလေးမှာနေရင်း မြေပြန့်ဒေသကနေ လက်ဖက်ခူးဖို့ ရောက်နေတဲ့ အဖေခွဲရင်းနှီးပြီး အကြောင်းပါခဲ့ကြတယ်။ အမေဟာ လောဘမရှိတဲ့ အလွန်ရိုးသားစွာနေထိုင်တတ်သူဖြစ်တယ်။ အမေဟာ သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ရတနာတွေအကြောင်း တဖေကို ထုတ်ဖော်ပြောပေမဲ့ အမေဟာ လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ထုခွဲရောင်းချပြီး သူဌေးလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး။ လက်ဖက်ခူးပြီး နေထိုင်စားသောက်ရတာဟာ သူဌေးဘဝထက် ငြိမ်းချမ်းပါတယ်လို့ အမေကပြောတယ်။ အမေဟာ တောလိုက်ဝါသနာပါတယ်။ လက်ဖက်ခူးစရာ မရှိတဲ့အချိန်ဆိုရင် တောလိုက်နေတတ်တယ်။ တောလိုက်တဲ့အလုပ်ကို အမေက မကြိုက်လို့ တားမြစ်ပေမဲ့ မရဘူး။ တစ်နေ့တော့ အမေဟာ တောလိုက်ရင်း ထူးဆန်းတဲ့ မြွေဖြူမတစ်ကောင်ရဲ့တွင်းကို သွားတွေ့တယ်။ အမေဟာ မြွေဖြူမကို လိုချင်လို့ အတင်းလိုက်ပေမဲ့ လွတ်မြောက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီညက အဖေ ရဲ့အိပ်မက်ထဲကို မြွေဖြူမရောက်လာပြီး သူ့ရဲ့အသိုက်အအုံကို မဖျက်ဖို့ သတိပေးစကားပြောတယ်လို့ အမေက ပြန်ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေဟာ လူရိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ သဘာဝယုတ္တိမတန်တဲ့ ဖြစ်ရပ်ကို မယုံကြည်တဲ့အတွက် မြွေဖြူမရှိတဲ့နေရာမှာ သွားစောင့်ပြီး နေ့စဉ် ဖမ်းဖို့ကြိုးစားတယ်။ ဒီလို ဖမ်းဖို့ကြိုးစားတဲ့နေ့တိုင်းမှာ မြွေဖြူမက အိပ်မက်ထဲကိုရောက်လာပြီး အဖေကို သတိပေးတယ်လို့ သိရတယ်။

၅၂ မင်းမြတ်သူရ

အမေဟာ ဒီအကြောင်း တွေကိုသိရတော့ အဖေကို မြွေဖြူမကို
မဖမ်းဖို့ပြောတယ်။ အဖေက တော့ မယုံကြည်တဲ့အတွက် မြွေဖြူမကို
တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကြိုးစား ပြီး မရရအောင် ဖမ်းဖို့ကြိုးစားတယ်။
တကယ်တော့ အမေဟာ အလွန် ခေါင်းမာတယ်။ သူ့ဖြစ်ချင်တာကိုသာ
မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့အကျင့်ရှိ တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကိုးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ
အမေဟာ မြွေဖြူမကို ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ အမေဟာ
အိမ်ကိုပြန်လာပြီး အဖေကို မြွေဖြူမကိုပြတယ်။ ပြီးတော့ လူကြိုက်
ဘာခံနိုင်မှာတုန်း ဒီမြွေဖြူမ ငါ့ကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ရင် ခဏပေါ့လို့
ပြောတယ်။ အဖေကတော့ မြွေတစ်ကောင်ကို သဲကြိုးမဲကြိုး လိုက်လံ
ဖမ်းဆီးနေတဲ့အဖေကို အပြစ်တင်စကားပြောတယ်။ အဲဒီညက
အဖေရဲ့အိပ်မက်ထဲကို သွေးစက်တွေပေကျနေတဲ့ မြွေဖြူမ ရောက်
လာပြီး သူ့ကိုအန္တရာယ်ပြုတဲ့အတွက် အဖေကို ကောင်းကောင်းကလဲ့
စားချေမယ်လို့ ကြိုးဝါးတယ်လို့ အဖေကပြန်ပြောတယ်။ တကယ်တော့
အဲဒီတုန်းက အဖေရဲ့စိတ်အစွဲအလမ်းကြောင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အိပ်
မက်တွေမက်တာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြွေဖြူမကို ဖမ်းဆီးသတ်
ဖြတ်ပြီး တစ်လပြည့်တဲ့နေ့မှာ အမေဟာ ကြမ္မာဆိုးနဲ့ရင်ဆိုင်ရတယ်။
အမေဟာ တောလိုက်ထွက်ရင်း လင့်စင်ပေါ်မှာအိပ်ပျော်နေတုန်း မြွေ
တစ်ကောင်ရဲ့တိုက်ခံမှုကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ အဖေနဲ့အတူ လင့်စင်

ဆာယုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယက္ခ ၅၃

ပေါ်မှာအတူရှိနေတဲ့ အဖော်ရဲ့ပြောစကားအရ အဖေကို ကိုက်သွားတဲ့
မြွေဟာ အဖြူရောင်ရှိတယ်လို့သိရတယ်။ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုလား ထူး
ဆန်းတဲ့ကြမ္မာဆိုးလားဆိုတာတော့ ဒီနေ့အထိ ကွဲပြားမသိနိုင်ပါဘူး။

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် သူမ၏စကားကို စိတ်ဝင်တစား
နားထောင်နေမိ၏။

ဇရပ်ပျက်ကြီးထဲတွင် မီးအိမ်နီလေး၏ အလင်းရောင်သာရှိ
သော်လည်း သူမ၏ချောမောလှပသော မျက်နှာကို ဝိုးတဝါးမြင်ယောင်
နေရ၏။ မနန်းယဉ်သည်သူမ၏စကားကို ဆက်လေ၏။

“ အဖေဆုံးပြီးတဲ့နောက်မှာ အမေဟာ အထိန်းတော်ကြီးနဲ့
အတူ ဘဝကိုရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မအသက် လုံးနှစ်
အရွယ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်မတို့ရွာကို ဓားပြတိုက်
ခံရပြီး ဓားပြခေါင်းဆောင်အိုက်မောင်ဟာ ချောမောလှပဆီဖြစ်တဲ့ အဖေ
ကို သဘောကျသွားပြီး လက်ထပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့တယ်။ အမေဟာ အဖေ
ကလွဲရင်ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည်ဖြူတဲ့အတွက် အိုက်မောင်ကို လက်မခံခဲ့
ဘူး။ အိုက်မောင်ဟာ ကျွန်မတို့နယ်တစ်ဝိုက်မှာ အတော်ကြွေကြွေ
တယ်။ သူ့ရဲ့ဓားပြအစွဲဟာလဲ အတော်အင်အားတောင့်တင်းတယ်။
အိုက်မောင်ဟာ အမေက သူ့ကိုငြင်းပယ်တဲ့အတွက် အညှိုးအငေး
ထားပြီး မရရအောင်ယူမယ်လို့ကြိုးဝါးခဲ့တယ်။ အမေဟာ အိုက်မောင်ရဲ့

အန္တရာယ်ကို ရိပ်စားမိတဲ့အတွက် ကျွန်မနဲ့ အထိန်းတော်ကြီးကို အောက်ပြည်အောက်ရွာကို ရှောင်တိမ်းနေခဲ့တယ်။ အမေကိုယ်တိုင် တော? အောက်ပြည်အောက်ရွာကို ပြေးလို့မရဘူး။ သူ့ကို အိုက်မောင်ရဲ့ တပည့်တွေက စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ အမေဟာ ကျွန်မတို့ထွက်ပြေး ကာနီးမှာ သူ့ရဲ့လက်ဝတ်ရတနာတွေကို တစ်ဝက်ခွဲပြီး ပေးလိုက်တယ်။ ကျန်တစ်ဝက်ကတော့ အမေ့ဆီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အမေဟာ တစ်ချိန်ချိန် မှာ ကျွန်မတို့မိသားစု ပြန်လည်ဆုံစည်းကြမယ်လို့ပြောပြီး ကျွန်မတို့ မိသားစု ပြန်လည်ဆုံတွေ့နိုင်ရင် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို ဆက်သွယ်ဖို့ပေးခဲ့တယ်။ ကဗျာကတော့ ဟောဒီလိုပဲ ”

‘အမိနဲ့ဝေးနေတဲ့ စင်ရော်ငှက်ကလေးရယ်၊ အချိန် တန်တော့လည်းကွယ်၊ မေတ္တာပေါင်းကူးပွဲမှာ၊ ပြန် လည်ပြန်ဆုံစည်းရမှာပါ’

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေရာမှ

“ မနန်းယဉ် ရွာကိုပြန်ရှာသေးလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မနန်းယဉ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျွန်မနဲ့အထိန်းတော်ကြီး ရွာကထွက်ပြေးပြီး ငါးနှစ်လောက် အကြာမှာ အရဲစွန့်ပြီး ရွာကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ ဓားပြ ခေါင်းဆောင် အိုက်မောင်ဟာ အလွန်ဆိုးသွမ်းပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့အတွက်

တော်တော်နဲ့ ရွာကိုမပြန်ဝံ့ဘူး။ ရွာကိုရောက်တဲ့အခါမှာ အမေဟာ ဓားပြခေါင်းဆောင်အိုက်မောင်ရဲ့လက်က လွတ်မြောက်သွားတယ်လို့ သိရတယ်။ အမေ့ရဲ့သတင်းကို ကြားတော့ကျွန်မတို့ဟာ အလွန် ဝမ်းသာသွားပြီး အမေ့ရွာကိုပြန်ရောက်လာရင် ကျွန်မတို့နဲ့ဆက်သွယ်နိုင် ဖို့ လိပ်စာတွေပေးပြီး ရွာကပြန်ခဲ့တယ်။ ဒဲဒီအချိန်မှာ ဓားပြ ခေါင်းဆောင် အိုက်မောက်ဟာ ဗြိတိသျှစစ်ပုလိပ်ရဲ့လက်ချက်ကြောင့် ကျဆုံးသွားပြီး သူ့ရဲ့အဖွဲ့လည်း ပြိုကွဲသွားပြီး ဒါကြောင့် အမေ့ကထွက် ဘယ်လိုအန္တရာယ်မှ မရှိတော့ဘူး ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်က ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာ ရှိုက်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ဒါလောက်ဆိုရင် ကျုပ်နားလည်ပြီ၊ မနန်းယဉ်ဟာ အမေ ရွာကိုပြန်လာရင် ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့ လိပ်စာပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မနန်းယဉ်ရဲ့မိခင်ဟာ ဒီနေ့အချိန်ထိ ရွာကိုပြန်မလာခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် မနန်းယဉ်ရဲ့မိခင် ဘယ်ကို ရောက်နေသလဲဆိုတာ သိချင်နေတယ် မဟုတ်လား။ မနန်းယဉ်ရဲ့မိခင်ဟာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသလား။ မိခင်နဲ့အတူ ပါသွားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ ဆိုတာ သိချင်နေတယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မနန်းယဉ်သည် အမှောင်ထဲသို့ လေးကြည့်

၅၆ မင်းမြတ်သူရ

နေရာမှာ ကိုချိန်ခွင်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်၍

“ ကျွန်မ ရတနာတွေကို မမက်မောပါဘူးရှင်၊ အမေ့ပြန်တွေ ချင်တာပါ။ အမေသက်ရှိထင်ရှား မရှိတော့ဘူးဆိုရင်လည်း အကြောင်းစုံ ကိုသိချင်တယ်။ အမေရဲ့အမွေတွေကို ထုခွဲရောင်းချပြီး ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေကို အိမ်ရှေ့မှာ ဖိတ်ခေါ်ပြီး အလှူအတန်းပြုနေတာ ရှင် အမြင်ပဲလေ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ မနန်းယဉ်ရဲ့ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့မိခင်အကြောင်းကို ကျုပ်စိတ် ဝင်စားပါတယ်။ ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေပေးပါမယ်။ စိတ်အေးအေးထားပါ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အဖြေတစ်ရပ်ရပ်ကို တွေ့ရမှာပါ။ ကဲ မိုးလင်းကာနီး နေပြီ၊ မနန်းယဉ် သွားပေတော့ ”

ဟုပြောလေ၏။ မနန်းယဉ်က ကိုချိန်ခွင်၏စကားကြောင့် မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားပြီး

“ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ကိုချိန်ခွင်လို အရည်အချင်းရှိတဲ့လူ တစ်ယောက်က ကျွန်မရဲ့မိခင်ကို ရှာဖွေပေးရင် တစ်နေ့နေ့မှာ အဖြေ တစ်ရပ်ရပ်ကို တွေ့ရမှာသေချာပါတယ်။ အဖြေတစ်ရပ်ရပ်ကို သိရရင် တော့ ကိုချိန်ခွင်ကို ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ မနန်းယဉ်၏စကားကြောင့် ကိုချိန်ခွင်က သက်

ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ မလိုပါဘူး၊ မနန်းယဉ်၊ ကျုပ်ရဲ့တာဝန်က ဒုက္ခရောက်နေသူ တွေနဲ့အကူအညီလိုနေသူတွေကို တတ်စွမ်းသမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ပါ ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မနန်းယဉ်သည် ကိုချိန်ခွင်ကို ကျေးဇူးတင် စကား အကြိမ်ကြိမ်ပြောဆို၍ ဇရပ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မနန်းယဉ် ထွက်ခွာသွားသောအခါ မနက်အရုဏ်တက်အချိန်သို့ ပင် ရောက်ရှိနေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ချိုင်းထောက်နှင့်လူကြီးသည် အုတ်ဂူတစ်လုံးကို မှီ၍ ထိုင်နေရာမှ မနန်းယဉ်ကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ပြီး ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်လိုက်လေ၏။

ဦးအိမ်ကွန်မြူဒရာ

အုတ်ဂူတစ်လုံးထောက်မြင်းတာနွေး

ဤသို့ဖြင့် ကိုချိန်ခွင်သည် ဇရပ်ကြီးတွင် သုံးရက်နေထိုင်မည်
ဟု စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း ထိုမြို့ကလေးတွင် နေထိုင်ရသည်မှာ အေးချမ်း
လှသဖြင့် တစ်ပတ်ခန့်ကြာညောင်းခဲ့လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ဇရပ်ပျက်ကြီး၌နေထိုင်စဉ် သင်္ချိုင်းမှ သုဘရာဇာ
ကြီး ရောက်လာပြီး နေ့စဉ် စကားပြောဆိုနေလေတော့၏။ တစ်နေ့တွင်
သုဘရာဇာကြီးက

“ မောင်ရင် ဒီမြို့ကထွက်ခွာမဲ့နေ့ကို ကျုပ်ကိုပြောပါ။ အရေးကြီး

တဲ့စကားတွေ ပြောစရာရှိလို့ပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း

“ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေရင် ဒီမြို့က သွားတော့မှာပါ။ အဲဒီတော့
မှ ခင်ဗျားပြောစရာရှိတာ ပြောပေတော့ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ဇရပ်ပျက်ကြီး၌ ရှစ်ရက်ခန့်
အပူအပင်ကင်းကင်း နေထိုင်ရသော်လည်း ကိုးရက်မြောက်သောနေ့တွင်
အနှောင့်အယှက် ပေးမည့်သူများနှင့် ကြုံတွေ့ရလေ၏။

ထိုနေ့က ကိုချိန်ခွင်သည် ဇရပ်ပျက်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးရှိ
စမ်းချောင်းကလေးတွင် ရေချိုးနေစဉ် သူ၏အနီးသို့ ပုလိပ်များရောက်
ရှိလာပြီး သေနတ်များဖြင့်ချိန်ခွယ်ကာ

“ ဟောလူ မလှုပ်နဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပြီး ကုန်းပေါ်ကိုတက်လာ
စမ်း ”

ဟုအမိန့်ပေးလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ပုလိပ်များကိုမြင်သော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားဟန်
မရှိဘဲ အေးဆေးစွာဖြင့် ကုန်းပေါ်သို့တက်၍ အဝတ်အစားများကို
လဲလှယ်လေ၏။

ပြီးနောက် ရေစိုနေသော အဝတ်များကို သစ်ကိုင်းခြောက်ပေါ်
တွင် လှမ်းလေ၏။ ပုလိပ်တစ်ဦးသည် ကိုချိန်ခွင်၏ အေးစက်စက်နိုင်သော

အမူအရာကို မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဟေ့လူ မြန်မြန်လုပ်စမ်း အချိန်မရှိဘူး”

ဟုအော်ငေါက်လိုက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ထိုပုလိပ်ကိုလှည့်ကြည့်

၍

“နေပါဦး ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်မှာဘာအပြစ်ရှိလို့ ဖမ်းဆီးတာလဲ၊ အပြစ်ရှိမှန်း မရှိမှန်းမသိတဲ့ တရားခံကို အသားလွတ်ကြီး မအော်ငေါက်စမ်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့လို ခပ်ညံ့ညံ့ပုလိပ်တွေကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံ ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီး ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းလိမ့်မယ်”

ဟု ဣန္ဒြေရရ ပြောဆိုလေရာ စိတ်သဘောထားညံ့ဖျင်းသော ပုလိပ်သည် မျက်နှာမည်းခနဲဖြစ်သွားပြီး ကိုချိန်ခွင်ကို ရိုက်နှက်ရန် ပြင်လေ၏။

သို့သော် ကိုချိန်ခွင်၏လွန်စွာရဲဝံ့သော ဟန်ဟန်ကိုကြည့်၍ အနည်းငယ်ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်သွားပြီး

“တောက်...ဂါတ်တဲကိုရောက်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟုကြုံးပါးလေ၏။ ထို့နောက် ပုလိပ်များသည် ကိုချိန်ခွင်ကို ဂါတ်သို့ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ဂါတ်သို့ရောက်သောအခါ ပုလိပ်များသည် ကိုချိန်ခွင်အား အချုပ်ခန်းထဲသို့သွင်းရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဌာနအုပ်လူဝကြီး ရောက်ရှိလာပြီး

“ဘာအမူလဲဟေ့”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ပုလိပ်တစ်ဦးက ကိုချိန်ခွင်ကိုကြည့်၍

“ဒီလူမြို့ပြင်စရပ်မှာရောက်နေတာ ဆယ်ရက်ရှိပြီ၊ ဒါကြောင့် မသင်္ကာလို့ဆွဲခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်တို့အထင်တော့ ရာဇဝင်လူဆိုးတစ်ယောက်နဲ့တူတယ်”

ဟုမှတ်ချက်ချလေ၏။ ဌာနအုပ်လူဝကြီးသည် သတ္တလပ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသော ကိုချိန်ခွင်ကိုကြည့်၍

“ရာဇဝင်လူဆိုးဟုတ်လား၊ ရာဇဝင်လူဆိုးတွေရဲ့ဓာတ်ပုံတွေကို ငါလေ့လာနေတာပဲ၊ ဒီလူ ဘယ်သူပါလိမ့်”

ဟုရေရှုတ်၍ ကိုချိန်ခွင်၏အနီးသို့ လျှောက်လာလေရာ ကိုချိန်ခွင်က ဌာနအုပ်လူဝကြီး အနီးသို့ရောက်သောအခါ သူ၏ သတ္တလပ်ဦးထုပ်ကို အနည်းငယ် မတင်ပေးလိုက်၏။

ဌာနအုပ်လူဝကြီးသည် ကိုချိန်ခွင်၏မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ ပါးမြိုင်းမွှေးများရှိသော မျက်နှာကိုကြည့်၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး

“ဟင်... ခင်ဗျား... ခင်ဗျား”

ဟုတအံ့တဩ ရေရှုတ်နေလေရာ ကိုချိန်ခွင်က လူဝကြီးကို ကြည့်၍

“ပုတ်သင်ညှို့တောင် လိုအပ်ရင် အရောင်ပြောင်းရသေးတာပဲ

၆၂ စမ်းမြတ်သူရ

ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း လိုအပ်တဲ့အခါ အရောင်ပြောင်းရသေးတာပေါ့၊ ကျုပ်နာမည် ကိုချိန်ခွင်လို့ခေါ်တယ်၊ တကယ်တော့ သဘာဝလောကကြီး မှာ တရားမျှတမှုတွေ ရှိနေဖို့အတွက် ချိန်ခွင်လို့ လူစားမျိုးတွေ အများကြီးရှိ နေဖို့သင့်ပါတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဌာနအုပ်လူဝကြီးသည် မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန် ပြူးဖြင့်

“ ကိုချိန်ခွင် ဟုတ်လား၊ တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့လူဗျာ၊ ဒီမြို့ကို ရောက်နေတာကြာပြီပေါ့နော်၊ ကျုပ်အခန်းထဲကိုလိုက်ပြီး အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောပါဦးဗျာ ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်ကာ ကိုချိန်ခွင်အား ဌာနအုပ်လူဝကြီးက သူ၏ရုံးခန်း ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသဖြင့် ပုလိပ်များသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဌာနအုပ်လူဝကြီးက ပုလိပ်သားတစ်ဦးကိုခေါ်၍ လက်ဖက်ရည်နှင့်ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်များကို ဆိုင်မှ မှာယူလေ၏။ လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်များ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကိုချိန်ခွင်ကို ကျွေးမွေးလေ၏။

ဂါတ်ထဲရှိ ပုလိပ်များက ကိုချိန်ခွင်သည် ဌာနအုပ်ကြီးနှင့် အလွန် ရင်းနှီးသူတစ်ဦးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သွားလေ၏။

ဌာနအုပ်လူဝကြီးသည် ညနေစောင်းသောအခါ ကိုချိန်ခွင်ကို အခန်းအပြင်သို့ ပြန်ခေါ်လာပြီး ကိုချိန်ခွင်အား ဖမ်းဆီးလာခဲ့သော ပုလိပ် များဘက်သို့လှည့်ကာ

“ ဟေ့ကောင်တွေ ဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိတူ။ သူ့ကို ပြန် လွှတ်ရမယ်၊ သူဟာ ဘယ်တော့မှ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်မဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူလိုလူဟာ မင်းတို့ငါတို့ထက် ဥပဒေကို ပိုပြီးမလေးစား တယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင်ကွာ ပုလိပ်မင်းကြီးထက်တောင် ဥပဒေကို လေးစားသေးတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ပုလိပ်များသည် ကိုချိန်ခွင်ကို ပါးစပ်အဟောင်း သားနှင့်ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ဌာနအုပ်လူဝကြီးသည် ကိုချိန်ခွင်ကို တရင်း တနှီးဖြင့် ဂါတ်တဲအခါမိတ်ဝသို့ပင် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သူ၏အနောက်ကို တအံ့တဩငေးမောကြည့်ရှု ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပုလိပ်များကိုကြည့်၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မော လိုက်လေ၏။

“ ဟားဟားဟား... သဘာဝလောကကြီးက အင်မတန် ဆန်းကြယ်ပါလားနော် ”

ကိုချိန်ခွင် ဇရပ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ရေခွေးကြမ်းတစ်အို
ဖြင့် ထိုင်စောင့်နေသော ဦးသတ္တကိုတွေ့ရ၏။ သုဘရာဇာကြီးက
ကိုချိန်ခွင်ကိုကြည့်၍

“ ပုလိပ်တွေ ဂါတ်တဲခေါ်ပြီး မသင်္ကာလို့စစ်ဆေးနေတယ်နဲ့
တူတယ် ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုချိန်ခွင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာအပြစ်မရှိတော့ ချက်ချင်းပြန်
လွှတ်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒီလိုပြန်လွှတ်ဖို့လဲ နည်းနည်းပါးပါး ပေးကမ်းရ

တာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... ကျုပ်လည်း မနက်ဖြန် ဒီမြို့က ထွက်တော့မယ်၊
ဦးသတ္တကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးသတ္တက ကိုချိန်ခွင်အား အလွန်
အရေးကြီးသောစကားများကို ပြောဆိုချင်ကြောင်း ခွင့်တောင်းလေရာ
ကိုချိန်ခွင်က ခွင့်ပြုလေ၏။

သုဘရာဇာကြီးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချ၍

“ တကယ်တော့ အတိတ်ကို ပြန်မပြောချင်ပါဘူးဗျာ၊
အဟောင်းတွေက အသစ်ဖြစ်ပြီး ရင်ထဲမှာ နာကြည်းကြေကွဲဖို့
ကောင်းလို့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုချိန်ခွင်ဟာ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်
တဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကျုပ်ဘဝရဲ့ နာကြည်းကြေကွဲဖွယ်
အကြောင်းတွေကို ပြောပြချင်တယ်၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အနှစ်နှစ်အလလ
မျိုးသိပ်ထားတဲ့အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်တဲ့အတွက် မေ့ပါးသွား
ချင်လို့ပါ ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်က သုဘရာဇာကြီး ဦးသတ္တကိုကြည့်
၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ပြောပါ ဦးသတ္တ၊ ကျုပ် ကူညီနိုင်ရင်လည်း ကူညီပေးဖို့အသင့်
ပါ၊ ကျုပ်ဟာ ဓာတ်စွမ်းသမ္မု သူတစ်ပါးအခက်အခဲတွေကို ကူညီနေတဲ့
သူပါ ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဦးသတ္တက အဝေးဆီသို့ငေးမောကြည့်၍

“ကျုပ်တို့မိသားစုဟာ နယ်စပ်ဒေသက ရွာကြီးတစ်ရွာမှာနေ ထိုင်ခဲ့ပါဘယ်၊ ကျုပ်အဖေဟာ ရှမ်းရိုးရာသိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးပါ။ အဖေ ဟာ သိုင်းပညာကို ဝါသနာကြီးလွန်းတဲ့အတွက် သူ့သားနှစ်ယောက်ကို သိုင်းပညာအမွေရအောင် အားကြီးမာန်တက် သင်ပြပေးခဲ့တယ်။ ကျုပ် တို့မှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိပြီး အစ်ကိုနာမည်က ယက္ခလို့ခေါ်တယ်။ အစ်ကိုဟာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တယ်။ သိုင်း ပညာကိုလည်း ကျုပ်ထက်ကောင်ပိုပြီး ဝါသနာယုံတယ်။ ဒါကြောင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက အစ်ကိုရဲ့ပညာဟာ ငါ့ထက်သာတယ်။ ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်လဘော ထားချင်း ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဖြစ်ခဲ့ကြပေမဲ့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရန်သူကြီးတွေလို သဲကြီးမဲကြီးတိုက်ခိုက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တူးဆန်းတဲ့ကံကြမ္မာကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရန်ငြိုးရန်စတွေ ဖြစ်ပေါ်ပြီး မိသားစုပြိုကွဲခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်တို့ဖခင် သိုင်းဆရာကြီးဟာ အမေဆုံးပြီးကတည်းက ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အစစ အရာရာ ပြုစုပျိုးထောင်ပြီး ဖွေးဖြူခဲ့တယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျုပ်တို့ရွာ ကလေးကို ဦးမှိုင်းလုံလို့ခေါ်တဲ့ အစေ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရောက်လာ တယ်။ ဦးမှိုင်းလုံဟာ ကျုပ်တို့ရွာနဲ့ အတော်ဝေးတဲ့ ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ

နေထိုင်တဲ့သူဌေးတစ်ယောက်ပဲ။ ဦးမှိုင်းလုံ ကျုပ်တို့ရွာကိုရောက်လာ ခြင်းဟာ သူတို့မျိုးရိုး စဉ်ဆက် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံး ကို ထုခွဲရောင်းချပြီး အများပြည်သူတွေကို အလှူအတန်းလုပ်ဖို့ပဲ။ ဦးမှိုင်းလုံမှာ သားထောက် သမီးခံလည်းမရှိဘူး။ သူ့ရဲ့ဆွေမျိုးရင်းခြာ တွေကလဲ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဦးမှိုင်းလုံဟာ အဖေကို သူ့ရဲ့ ပတ္တမြားကြီးကို ရောင်းချဖို့ အကူအညီတောင်းရတာပဲ။ ကျုပ်တို့အဖေဟာ မြှောင့်မတ်မှန်ကန်တဲ့အတွက် အဖေကိုတော့ ဦးမှိုင်းလုံက အလွန်ယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် အဖေဟာ ဦးမှိုင်းလုံရဲ့ဆန္ဒ အတိုင်း ပတ္တမြားကြီးကို ထုခွဲရောင်းချဖို့ ကြံစည်နေတုန်းမှာပဲ ဦးမှိုင်းလုံ ဟာ လူကြီးရောဂါနဲ့သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာမှာ ဦးမှိုင်းလုံ သေဆုံးခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ပတ္တမြားကြီးဟာ အဖေလက်ထဲမှာ သောင်တင်နေခဲ့တယ်။ ဦးမှိုင်းလုံ မရှိတော့ပေမဲ့ ကတိသစ္စာတည်ကြည် တဲ့အဖေဟာ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ပတ္တမြားကြီးကို ထုခွဲရောင်းချပြီး ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသူတွေကို အလှူအတန်း ပြုလုပ်ဖို့ကြံရွယ်ခဲ့တယ်။

သုတရားစာကြီး ဦးသတ္တသည် စကားပြောဆိုရင်း မောလျလာ ဟန်ဖြင့် ခဏနားလေ၏။ ထိုသို့ နားပြီးနောက် ဆက်လက်၍

“ဒီလိုနဲ့ တစ်ဖက်နိုင်ငံက ကုန်သည်ကြီးတွေကိုခေါ်ပြီး ရောင်း ချဖို့ကြံစည်ခဲ့တယ်။ ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ပတ္တမြား

ကြီးကို ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ အထိတ်တလန့်နဲ့ ပတ္တမြားကြီးဟာ သိန်းချီပြီး တန်ကြောင်း မှတ်ချက်ချခဲ့တယ်။ ကုန်သည်ကြီးဟာ ရိုးသားတဲ့ လူဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီလိုမှတ်ချက်ချတာဖြစ်တယ်။ ပတ္တမြားကြီးဟာ သိန်းပေါင်းများစွာ တန်ဖိုးရှိကြောင်း သိခဲ့ရပေမဲ့ အဖေနဲ့ကျုပ်ကတော့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း မဟုတ်တဲ့အတွက် လောဘမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကို ယက္ခကတော့ ပတ္တမြားကြီးရဲ့ တန်ဖိုးကို သိရတဲ့အခါ အလွန်လောဘတက်ပြီး ပတ္တမြားကြီးကို အပိုင်စီးချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် အဖေ့ကို မကောင်းတဲ့အကြံဉာဏ်တွေပေးတယ်။ ပတ္တမြားကြီးကို ထုခဲ့ရောင်းချပြီး အလှူအတန်း နည်းနည်းလုပ်ပြီး ကျန်တဲ့ငွေသိန်းပေါင်းများစွာနဲ့ မြို့တက်ပြီး သူဌေးသူကြွယ်လုပ်ဖို့ပြောတယ်။ အဖေဟာ ယက္ခရဲ့ အောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အကြီးအကျယ် ခေါ်သူပုန်ထပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လောဘရမ္မက်ကြီးတဲ့ ယက္ခဟာ တစ်ညမှာ အဖေသောက်မဲ့ အားတိုးဆေးထဲ အဆိပ်ခတ်ပြီး လုပ်ကြံခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေဟာ ဆေးတစ်ဝက်လောက်သောက်ပြီး အဆိပ်ခတ်ခံရကြောင်း သိတဲ့အခါ ဆေးတွေကို အန်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ယက္ခဟာ အဖေ့ကို အဆိပ်ခတ်လို့ မရတော့ ဓားရှည်တစ်လက်နဲ့ ဝင်ရောက်လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ဟာ ရွာထဲက ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်နေခဲ့တယ်။ ကျုပ်ပြန်လာတော့ လက်မတင်

လေး နောက်ကျသွားတယ်။ ယက္ခဟာ အဖေ့ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်ဟာ ယက္ခရဲ့ယုတ်မာ ရိုင်းခိုင်းတဲ့အပြုအမူကြောင့် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ သူ့ကိုဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ယက္ခဟာ ကျုပ်ထက် သိုင်းပညာသာလွန်တဲ့အတွက် ကျုပ်ကို တစ်သက်လုံး ဒုက္ခိတဘဝရောက်အောင် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ယက္ခကြောင့် အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်ရဲ့ညာဘက်ပေါင် လှုပ်ရှားလို့မရတော့ဘဲ ဒုက္ခိတဘဝကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ယက္ခဟာ အဖေ့ ကို သူတစ်ပါးအပ်နှံထားတဲ့ ပတ္တမြားကြီးကို လုယက်ယူငင်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာ ဒီနေ့အထိပဲ ”

ဟုရှည်လျားစွာ ပြောဆိုရင်း သူ၏စကားကို ရပ်နား၍ ကိုချိန်ခွင် ကိုကြည့်လိုက်၏။ ကိုချိန်ခွင်က ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာငှိုက်၍

“ ဦးသတ္တရဲ့အကြောင်းကို ကြားရတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ဒါဆိုရင် ဦးသတ္တရဲ့အစ်ကို ယက္ခဟာ အဖေ့ကိုသတ်ပြီး ပတ္တမြားကြီးကို ယူရုံမကဘူး ဦးသတ္တကိုလည်း တစ်သက်လုံး ဒုက္ခိတဖြစ်အောင် ပြုလုပ်သွားခဲ့တယ်။ သူ့လိုလူမျိုးဟာ အပြစ်ကြီးပါတယ်။ ဦးမှိုင်းလုံက ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေကို လှူဒါန်းဖို့ကြံစည်ထားတဲ့ ပတ္တမြားကြီးကို လုယက်ယူငင်သွားတာလည်း မလုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စတစ်ရပ်ပါ။ ဒါကြောင့် ဦးယက္ခကို မရရအောင်ရှာဖွေပြီး သူ့လက်ထဲက ပတ္တမြားကြီးကို ရယူဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ”

ဟုပြောလေရာ သုဘရာဇာကြီးဦးသက္ကက မှိုင်းညှိသောမျက်
လုံးများဖြင့် အစေးဆီသို့ငေးကြည့်၍

“ကျုပ်လည်း အသက်ကြီးပါပြီ၊ ကျုပ်အစ်ကိုကို ကလဲ့စားချေ
တိုက်ခိုက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေအတွက်
ရည်စူးပြီးထားတဲ့ ပတ္တမြားကြီးကိုတော့ ပြန်ပြီးလိုချင်ပါတယ်၊ ကျုပ်
လက်ထဲ ပတ္တမြားကြီး ပြန်ရောက်ရင် အဖေလက်ထက်က မလုပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့
ရာဇဝင်ကြေးကို ပြန်ဆပ်ချင်ပါသေးတယ်၊ သေလွန်ပြီးတဲ့ ဦးမှိုင်းလုံနဲ့
အဖေရဲဝံ့ညာဉ်က ကျုပ်ကို ကောင်းချီးပေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ သုဘရာဇာကြီး၏စကားကို နားထောင်၍ ကို
ချိန်ခွင်က

“ပတ္တမြားကြီးကို ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ရှာဖွေပေး
ပါမယ်၊ စိတ်အေးအေးသာထားပြီး စောင့်နေပါ၊ ပျောက်သောသူရှာရင်
တွေ့ဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိသားပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မြို့ကလေးမှ ထွက်ခွာ
မည့်အကြောင်း ဦးသက္ကကိုပြောလေ၏။

ဦးသက္ကက ကိုချိန်ခွင်ကို စာလုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်၍

“မြို့ကထွက်မဲ့အချိန်မှာ မောင်ရင်ကို သတိပေးစရာတစ်ခုရှိ

သေးတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ဆေးပေါလီပ်ကိုမီးညှိ၍

“ကျုပ်ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့သူတွေရှိနေတယ်ဆိုပြီး သတိပေး
မလိုလား ”

ဟုပြောလေရာ ဦးသက္ကက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ခေါင်းညိတ်၍

“မောင်ရင် ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ မြို့ပိုင်မောင်မောင်ဦး တပည့်တွေ
ကို ခိုပိစားမိနေသားပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်အတွက် ဒီလိုအမှိုက်ကလေးတွေဟာ ရိုးနေပါပြီ၊ ဒီရက်
ပိုင်းမှာ သင်္ချိုင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ နွားကျောင်းတဲ့လူတွေနဲ့ ဈေးသည်
ဟန်ဆောင်ပြီးရောက်နေတဲ့လူတွေဟာ ကျုပ်ကိုစောင့်ကြည့်နေတယ်ဆို
တာ ခိုပိစားမိပါတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်၏စကားကြောင့် ဦးသက္ကက သက်
ပြင်းချ၍

“မြို့ပိုင်မောင်မောင်ဦးဟာ မောင်ရင်ကို စောင့်ကြည့်နေတာ
အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်မောင်ဦးဟာ လောဘရမ္မက်ကြီးတဲ့သူဆို
တော့ ညတစ်ညမှာ မောင်ရင်ဆီကို ရောက်လာတဲ့ မင်းသမီးလေးမနုန်း
ယဉ်ရဲကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ထင်တယ် ”

ဟုမှတ်ချက်ချလေရာ ကိုချိန်ခွင်က ဦးသက္ကကို မျက်မှောင်ကြတ်ကြည့်၍

“ဦးသက္ကက မနန်းယဉ် ကျုပ်ဆီကိုလာတဲ့အကြောင်းကို သိနေတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးသက္ကက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒီမြို့မှာ ကျုပ်မသိသေးဘဲ ခပ်ရှားရှားပါပဲ ကဲ... မနက်ဖြန် မောင်ရင် ဒီမြို့က အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်း ထွက်ချင်ရင် ကျုပ်မှာ အကြံအစည်တစ်ခုရှိပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်က သင်္ချိုင်းမြေပုံအနီးတွင်ချထားသော ခေါင်းတစ်လုံးကို မျက်လုံးစေ့ကြည့်၍

“ဦးသက္ကရဲ့အကြံအစည်ကို ကျုပ်ရိပ်စားမိနေသလိုပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဦးသက္ကက ကိုချိန်ခွင်ကိုကြည့်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟားဟားဟား... မောင်ရင်ဟာ အရာရာကိုကြိုတင်ပြီးသိနေတာပဲနော်၊ ဒါကြောင့်လည်း လောကကြီးထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူတွေကို အကူအညီပေးနိုင်တာကိုး”

ဟုမှတ်ချက်ချလိုက်လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သုဘရာဇာကြီး ဦးသက္ကသည် လွန်စွာ စုတ်ချာသော ပက်လက်မြင်းလှည်းကလေးပေါ်သို့ ခေါင်းတစ်လုံးကို တင်ကာ သင်္ချိုင်းထဲမှ တအိအိ မောင်းထွက်သွားလေ၏။

သုဘရာဇာကြီး၏ မြင်းလှည်း သင်္ချိုင်းမှ ထွက်ခွာသည်ကိုမြင်လျှင် မြို့ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ဦး အသက်ဆုံးပြီဟု အလိုလိုသိကြ၏။ ထို့ကြောင့် သင်္ချိုင်းကို စောင့်ကြည့်နေသူများထဲမှ တစ်ယောက်က မျက်မှောင်ကြတ်၍

“ မြို့ထဲမှာ ဘယ်သူသေပြန်ပြီလဲသိဘူး ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်လေတော့၏။ သုဘရာဇာကြီးဦးသက္ကသည် မြင်းလည်းကို မြို့ပြင်ဆီသို့ မောင်းနှင်သွားလေ၏။ မြို့ပြင်ရှိ အရိပ် ကောင်းသော ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ နောက်သောအခါ မြင်းလည်း ကို ရပ်တန့်လေ၏။

ထို့နောက် သုဘရာဇာကြီးက မြင်းလည်းပေါ်မှ ဆင်း၍ လည်း နံရံကို လက်ဖြင့်ထိန်းကိုင်ကာ ခေါင်းအုံအဖုံးကို လက်ဖြင့်ခေါက်၍

“ ကဲ... ထွက်ခဲ့ပေတော့ မောင်ရင် အန္တရာယ်တွေမရှိတော့ ပါဘူး ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုချိန်ခွင်သည် ခေါင်းအဖုံးကိုဖွင့် ၍ ခေါင်းထဲမှာပင် ထိုင်နေလိုက်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကို ထုတ်၍မီးညှို့ကာ

“ ဆေးလိပ်သောက်ချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ ခေါင်း ထဲမှာထဲက ဆေးလိပ်သောက်ချင်နေတာ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်အောက် တွင် အရက်မူး၍ လဲနေသော အရက်သမားတစ်ယောက်ကကြည့်၍ မျက်လုံးများကိုပွတ်သပ်လိုက်ပြီး

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အခေါင်းထဲက ထထိုင်ပြီး ဆေးလိပ် သောက်တယ်၊ သက်ရှိလူတစ်ယောက်နဲ့လဲ စကားပြောတယ်၊ ငါ

သောက်တာလဲ မမှူးသေးပါဘူး ”

ဟုရေရွတ်နေလေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် အခေါင်းထဲမှထွက်၍ သုဘရာဇာကြီးကို နှုတ် ဆက်ကာ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်လည်၍ ဖူးမျှော်နေသော ဘုရားဖူးကားတစ်စီးနှင့် လမ်းကြိုလိုက်ခဲ့လေတော့၏။ ဘုရားဖူးကား ကြီးသည် မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူသို့ ရောက် သောအခါ ရပ်တန့်၍ ဘုရားဖူးများသည် ကားပေါ်မှ ထွက်ခွာသွား လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် မြို့လယ်ခေါင်သို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း ဈေးကြီးအနီးရှိ အရိပ်ကောင်းစွာရသော ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် တယောသံကြားရပြီး လူအများစုအုံနေသဖြင့် ထိုနေရာသို့ သွားကြည့် လေ၏။

ထိုအခါ လူစုလူဝေးကြီး၏အလယ်တွင် မျက်လုံးလေးမှိတ်၍ တယောကိုးနေသော လူဝကြီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရလေ၏။ လူဝကြီး သည် ဟောင်းနွမ်းသော ပုဆိုးစုတ်ဖြင့် ခေါင်းပေါင်းထားပြီး လွှမ်းဆွေး ဖွယ်ကောင်းသော တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို တယောဖြင့် လက်စွမ်းပြနေ လေ၏။

လူဝကြီး၏တယောသံကို နားထောင်နေသော ပရိသတ်များ သည် သဘောကျသဖြင့် စည်းဝိုင်းအတွင်းရှိ သတ္တုခွက်ကလေးထဲသို့ ငွေအကြွေစေ့များ ထည့်ပေးလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် လူဝကြီး၏တယောသံကိုကြားနိုင်သော အနီး အနားရှိ အုတ်ခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လေ၏။ လူဝကြီးသည် တေးသွား သုံးပုဒ်ကို ဆက်တိုက်လက်စွမ်းပြပြီးနောက် ခဏမျှ နားလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကြည့်ရှုနေသော ပရိသတ်များသည် လူဝကြီးအနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် လူအများထွက်ခွာသွားသောအခါ မှပင် လူဝကြီးအနီးသို့သွား၍ သတ္တုခွက်ကလေးအတွင်းသို့ စာရွက် ခေါက်ကလေးတစ်ခု ထည့်လိုက်လေ၏။

လူဝကြီးသည် အနားယူနေရာမှ အနီးသို့ရောက်လာသော ကိုချိန်ခွင်ကိုကြည့်၍ အိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခုကိုထုတ်၍ ပေးလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ညနေစောင်းသောအခါ မြို့စွန်ရှိ ခေါက်ဆွဲဆိုင် ကလေးတစ်ဆိုင်၌ ညစာစားရန် ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဆိုင်ကလေးသည် အနီး အနားတွင် အိမ်ခြေများမရှိဘဲ သီးသန့်တည်ရှိနေလေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ခြံဝင်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ဆင်နားရွက်တံခါး ကိုတွန်းဖွင့်၍ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ခဲ့လေ၏။ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကလေးသည်

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်နေဟန်ဖြင့် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေ၏။

“ဆိုင်ထဲတွင် စားသောက်နေသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသည့် တရုတ်ကြီးတစ်ဦးသည် စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်၍ ပေသီးကို တချောက်ချောက်တွက်နေ၏။ ဆိုင်၏ထောင့် တစ်နေ ရာတွင် စောင်စုတ်ကြီးတစ်ထည်ကို ခြုံ၍ ဘိန်းမှိန်းနေဟန်ရှိသော လူတစ်ဦးကိုတွေ့ရလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ညစ်ပတ် ပေကျဲလှသော စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကာ

“ခေါက်ဆွဲတစ်ခွက်၊ အခေါက်ကင်တစ်ပွဲ”

ဟုမှာလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စားပွဲရှေ့တွင်ထိုင်၍ ပေသီးခေါက် နေသော တရုတ်ကြီးက မော့၍ပင်မကြည့်ဘဲ

“ခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ၊ အခေါက်ကင်တစ်ပွဲ စားမယ်ဟေ့”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆိုင်၏အနောက်ဘက်ခန်းမှ ခေါက်ဆွဲကြော်သံကို ကြား ရလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ဆိုင်၏အနောက်ဘက်တံခါးပွင့်လာပြီး ပိန်လို လိုလူတစ်ဦးက လင်ပန်းတစ်ချပ်ထဲတွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ထည့်၍ ယူဆောင်လာလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သူ၏အနီးသို့ရောက်သောအခါ ပိန်လိုလိုလူကို

ကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြဲလိုက်ပြီး ထိုင်နေရာမှ လျှင်မြန်စွာထ၍ လင်ပန်းကို ခြေဖြင့်ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ လင်ပန်းသည် လေထဲသို့လွင့်ပျံသွားပြီးအစားအသောက်များ အခန်းထဲတွင် ပြန်ကြသွားလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ပိန်လိုလိုလူ၏လက်ကို ဖူးဖြင့်ဆောင့်တိုက်လိုက်ရာ ထိုသူ၏လက်ထဲရှိ ခြောက်လုံး ပြူးသည် ကိုချိန်ခွင် လက်ထဲသို့ရောက်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် လက်ထဲသို့ ခြောက်လုံးပြူးရောက်သည်နှင့် စောင်ခြံ၍ ဘိန်းမှိန်းနေသော လူတက်သို့လှည့်၍ လျှင်မြန်စွာပစ်လိုက်ရာ ထိုသူသည် အားခနဲအော်၍ လဲကျသွားလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ပေသီးခေါက်နေသော တရက်ကြီးကို ပစ်ချလိုက်ပြန်၏။ တရက်ကြီးသည် စားပွဲခုံအောက်မှ ကိုချိန်ခွင်ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် ချိန်ရွယ်နေလေရာ ကိုချိန်ခွင် လက်မတင်လေး ကံကောင်းသွားခြင်းဖြစ်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ဆိုင်ထဲတွင် လဲကျနေသော သူ့ကိုလုပ်ကြံသူသုံးယောက်ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ဖျလိုက်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ခေါင်းပေါ်မှ အသံကိုကြားလိုက်ရ၏။

“ဟားဟားဟား... သဘာဝလောကကြီးက တရားမျှတ

မှုတွေကို ဖြေရှင်းပေးဖို့ ချိန်ခွင်လို လူတစ်ယောက်လိုတယ်ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ဒီတစ်ချိန်တော့ ခင်ဗျား တစ်ကွက်မှားသွားပြီ၊ အသက်ပေးဖို့သာပြင်ပေတော့ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ခေါင်းကိုခါယမ်း၍ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ထုတ်တန်းပေါ်တွင် တင်ပျင်ခွေထိုင်နေသော မျက်စိတစ်ဖက်လပ်လူတစ်ဦးကို မြင်ရ၏။

ထိုသူသည် သူ၏လပ်နေသောမျက်လုံးကို သားရေပြားကလေးဖြင့်ဖုံးထားပြီး ကိုချိန်ခွင်ထံသို့ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားလေ၏။ သူ၏အမည်မှာ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းဟူ၍ဖြစ်ပြီး လူသတ်ခားပြတိုက်သည့်နေရာတွင် နာမည်ကြီးသူဖြစ်၏။

တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းက တဟားဟားရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား... မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ကို အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ကျုပ်ရဲ့လက်ချက်နဲ့ ခင်ဗျားအသက်သေရတော့မယ်၊ ခင်ဗျားကို သတ်ရတာ အားရလိုက်တာဗျာ၊ ကဲ... သေပေတော့ ”

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အနောက်ရှိ ပြတင်းပေါက်တံခါးတစ်ချပ် ဒိုင်းခနဲပွင့်လာပြီး လူပုကြီးတစ်ဦးက ပြတင်းပေါက်အပြင်မှ တစ်ဖက်လပ်ထိန်ဝင်းကို ပစ်ချလိုက်ရာ သိန်ဝင်းသည် ကြမ်းဂေါ်သို့ ဂုန်းခနဲကျလေ၏။

လူဝကြီးသည် ကိုချိန်ခွင်ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ကျုပ် အချိန်မီရောက်လာပေလို့ပေါ့ဗျာ၊ နည်းနည်းလေး နောက်ကျရင် မလွယ်ဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်က ခေါင်းခါယမ်း၍ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းသို့ နှိုက်ထားသော သူ၏လက်တစ်ဖက်ကို ထုတ်ပြလိုက်ရာ သေနတ်တစ်လက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က

“ ဒီကောင်က စားပွဲခုံပေါ်ကို သေနတ်တင်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်မှာ သေနတ်မရှိတော့ဘူးလို့ သင်နေတာဗျာ၊ ကုတ်အင်္ကျီထဲကို လက် ရှိထားပြီး သူ့ကိုချိန်ထားတာ သူမသိဘူး၊ ကျုပ်ပစ်ခန်းမှာ ခင်ဗျားက ပစ်ချလိုက်တာဗျာ ”

ဟုပြောလေ၏။ လူဝကြီးက ကိုချိန်ခွင်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ခြောက် ကိုချိန်ခွင်က ဒီကောင်ကို ပစ်မလို့ကြနေတာကိုး၊ ကျုပ် ကတော့ မသိပါဘူးဗျာ၊ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် အေးအေး ဆေးဆေးတယောထိုးနေပါတယ်ဗျာ ”

ဟုပြောလေ၏။ လူဝကြီးသည် မြို့တစ်နေရာတွင် တယောထိုး နေသူပင်ဖြစ်၏။ သူသည် ကိုချိန်ခွင်အား စာရွက်ခေါက်ကလေးပေး၍ သတင်းပို့ ခဲ့သူဖြစ်၏။

ကိုချိန်ခွင်က လဲကျနေသူများကို ကြည့်၍

“ ဒီကောင်တွေ တစ်ယောက်မှ မသေဘူးဗျာ၊ သူတို့ကို ကျုပ် အသက်အန္တရာယ် မဖြစ်အောင် ပစ်လိုက်တာ၊ သူတို့ဟာ တစ်ဖက်လုပ် ထိန်းဝင်းနဲ့ လမ်းစားပြအကြီးစားတွေပဲ၊ ဒီကောင်တွေကို ပုလိပ်လက်အပ် လိုက်ပေတော့ ”

ဟုဆိုကာ ဆိုင်ထိအတွင်းသို့ဝင်၍ ဗီရိုကြီးကိုခွင့်လိုက်ရာ ဗီရိုထဲ တွင် ကြိုးဖြင့်တုတ်နှောင်ထားသော ဆိုင်ရှင်လင်မယားကို တွေ့ရလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ထိတ်လန့်နေသော ဆိုင်ရှင်လင်မယားကို လက်ကားပြ၍

“ မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ စားပြတော့ကို ပုလိပ်လက်အပ်ဖို့ကြံစည် နေပါပြီ၊ ဒီနေ့ည ညစာမစားရသေးလို့ ကျေးဇူးပြုပြီး ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ပွဲလောက် ကြော်ကျွေးစမ်းပါဗျာ ”

ဟုပြောလေရာ ဆိုင်ရှင်လူကြီးသည် အထိတ်တလန့်အမှုအရာ ဖြင့် ဆိုင်အနောက်သို့ဝင်၍ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ခွက်ကို ကြော်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ဆိုင်ရှင်လူကြီးကြော်ကျွေးသော ခေါက်ဆွဲကြော် ကို အလျှင်အမြန်စားသောက်၍ ပြီးသောအခါ

“ ကျုပ်သွားတော့မယ်ဗျာ၊ လူဆိုးတွေကို ပုလိပ်လက်အပ်လိုက် ြ ”

ဟုဆိုကာ ဆိုင်ထဲမှ ကျောခိုင်းထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

၈၂ မင်းမြတ်သူရ

ထိုအခါ ဆိုင်ရှင်လူကြီးက ကိုချိန်ခွင်ကိုကြည့်ရှု၍

“ နေပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ နာမည်ကို သိပါရစေဦး ”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က တံခါးဝသို့ရောက်ကာနီးမှ သမင်လည်ပြန်လှည့်၍

“ ကျုပ်နာမည် ချိန်ခွင်လို့ခေါ်တယ်၊ တကယ်တော့ သဘာဝလောကကြီးမှာ တရားမျှတမှုတွေရှိနေဖို့အတွက်၊ ချိန်ခွင်လိုလူစားမျိုးတွေ အများကြီး လိုအပ်ပါတယ်၊ ဒါပါပဲ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ”

ဟုပြောဆို၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ ဆိုင်ရှင်လူကြီးသည်

“ ကိုချိန်ခွင်... ခွင်... သိပ်ပြီး သတ္တိရှိတဲ့သူပဲ ”

ဟုရေရွတ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ညအမှောင်ထဲသို့ ဂိုယ်တည်းထွက်ခဲ့လေတော့၏။ သူသည် တရားမျှတမှုများကို လိုလားသူတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ပုလိပ်များကို ရင်မဆိုင်ချင်သေးပေ။

ထို့ကြောင့် မြို့တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ အစေးပြေးကားကြီးများ စီတန်း၍ ရပ်ထားသော နေရာသို့သွားကာ လမ်းကြိုလိုက်လိုကြောင်း ခွင့်တောင်းလေ၏။

ထိုအခါ ပေယ်ယာတစ်ဦးက လက်ကာပြပြီး ကိုချိန်ခွင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ နာခေါင်းရှုံ့ကာ

“ ကျုပ်တို့ကားတွေက မိန်းမတွေကိုပဲ လမ်းကြိုတင်တယ်၊
ယောက်ျားဆိုရင်တော့ ဆောရီးပဲ ”

ဟုအရှက်အရွံ့မရှိ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုချိန်ခွင်က အိတ်ထဲမှ
ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကိုထုတ်၍ စပယ်ယာရှေ့တွင် ခေ့ယမ်းပြကာ

“ ဒါဆိုရင်တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုလည်း မိန်းမလို
သဘောထားလို့ရမှာပါ ”

ဟုပြောလေရာ စပယ်ယာသည် ငွေစက္ကူကိုကြည့်၍ မျက်နှာဝင်း
လက်သွားပြီး

“ ကိုယ့်လူ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အခြေအနေနဲ့အချိန်အခါကို နား
လည်မှုသိပ်ရှိတယ် ”

ဟုနိုးမွမ်းကာ ကုန်သေတ္တာများပေါ်တွင် တက်ထိုင်၍ လိုက်ခိုင်း
လေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်မူ လောရီကားသုံးစီးသည် တအိတ်ပြိုင်ခရီးဆက်
ခဲ့လေတော့၏။

လောရီကားသုံးစီးသည် မြို့တစ်မြို့သို့ရောက်နေခိုက်တွင် ရပ်၍
ကုန်သေတ္တာများကို ချလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ကုန်သေတ္တာများကို ပွဲရုံထဲသို့ သွင်းနေခိုက်တွင်
အနီးအနားရှိ အုတ်ခုံကလေးတွင်သွား၍ ထိုင်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင်

ကုန်သေတ္တာများကို ချပေးနေသော အလုပ်သမားတစ်ဦးသည် ကိုချိန်ခွင်
ကို မသိမသာကြည့်ရှု၍ ထိုနေရာမှ မယောင်မလည် ထွက်ခွာသွား
လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် အလုပ်သမား၏အပြုအမူကြောင့် သက်ပြင်းချ
လိုက်မိ၏။ သူ၏ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံး အန္တရာယ်များ ရှိနေလေ၏။

ခဏအကြာတွင် ထိုအလုပ်သမား ပြန်ရောက်လာပြီး ကုန်
သေတ္တာများကို ချလေ၏။ လောရီကားကြီးများ၏ ဒရိုင်ဘာများသည်
ပွဲရုံနှင့်မနီးမဝေးရှိ ထမင်းဆိုင်တွင် စားသောက်ရင်း စားပွဲထိုးမိန်းမပျိုများ
ကို နောက်ပြောင်ရင်း အချိန်ဖြုန်းနေလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ဒရိုင်ဘာများ ကားမြန်မြန်ထွက်ပါစေဟူ၍သာ
ဆုတောင်းနေမိ၏။ သို့သော် သူ၏ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ချေ။ ခဏကြာ
လျှင် ပွဲရုံအနီးသို့ ပေါက်စီရောင်းသော တရုတ်ကြီးတစ်ဦးသည် တွန်း
လှည်းကလေးကို တွန်း၍ရောက်ရှိလာလေ၏။

တရုတ်ကြီးကိုကြည့်၍ ကိုချိန်ခွင်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ဝိုရ်မဟာရန်သူတော်ကြီး ဦးတိတ်ရှောင် ရောက်နေပါလား။
ဒါဆိုရင် ဦးတိတ်ရှောင်ရဲ့မိတ်ဆွေကြီး ဦးချစ်ကောင်းလဲ ပါမှာပေါ့ ”

ဟုတွေးလိုက်မိလေ၏။

သူ၏အတွေးမဆုံးမီမှာပင် မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် တခွပ်ခွင်

၈၆ မင်းမြတ်သူရ

တချွင်ချွင် အသံပြု၍ မောင်းနှင်လာရာ ကိုချိန်ခွင်သည် မြင်းလှည်း
မောင်းသူကိုကြည့်၍

“ ငါထင်တဲ့အတိုင်း ဦးချစ်ကောင်းရောက်လာပြီ၊ ဒီလူကြီးတွေ
ဟာ ငါ့အသက်ကို သိပ်လိုချင်နေကြတယ်၊ ဒီနေ့တော့ အတော်ခက်ခဲ
မှာပါလား ”

ဟုတွေးတောနေစဉ် ထိုနေရာသို့ မသင်္ကာဖွယ်လူများ တဖွဲဖွဲ
ရောက်ရှိလာလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ရန်သူအင်အားကိုကြည့်၍ ၎င်းတို့လက်မှ ရှောင်
ပြေးရန်ခက်ခဲကြောင်း တဖြည်းဖြည်းရိပ်စားမိလာ၏။

သူ၏အနေအထားသည် ရန်သူများ၏အလယ်တွင် ညှပ်ပူးညှပ်
ပိတ် ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုင်နေရာမှထ၍ ရှေ့ဆုံးတွင်ရပ်တန့်ထားသော
လော်ရီကားကြီးအနီးသို့ မယောင်မလည်ကြည့်ရှုပြီး ကားစက်ခန်း
ခေါင်းခန်းထဲသို့ တက်ထိုင်၍ စက်ကိုနှိုးကာ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် မောင်း
ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ထမင်းဆိုင်တွင် မိန်းမပျိုများနှင့် နောက်ပြောင် ကျီစယ်
နေသော ဒရိုင်ဘာများသည် ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်လာပြီး

“ လုပ်ကြပါဦးဗျို့ ကားမောင်းပြေးသွားပြီ ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။ ထိုသို့အော်ဟစ်နေစဉ်မှာပင် ခေါက်စီ
ရောင်းနေသော တရုတ်ကြီးသည် ကျန်သောကားနှစ်စီးအနက် တစ်စီး
ပေါ်သို့ တက်၍ ကိုချိန်ခွင်နောက်သို့လိုက်လေရာ ဒရိုင်ဘာများသည်
မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ လုပ်ကြပါဦးဗျို့ ကားကို ဓားပြတိုက်သွားပြီ ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။

ထိုသို့အော်ဟစ်နေစဉ်မှာပင် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဦးချစ်ကောင်းဆို
သောလူကြီးသည် နောက်ဆုံးကျန်သော လော်ရီကားကြီးကို စက်နှိုး
ကာ မောင်းထွက်ရန် ကြံလေ၏။

ထိုအခါ စပယ်ယာသည် ကားပေါ်သို့ အမီအရတယ်ကပ်တက်
ကာ ဦးချစ်ကောင်းကို တားဆီးလေရာ ဦးချစ်ကောင်းက ကားကို
မောင်းထွက်ပြီး စပယ်ယာကို ကန်ချလိုက်လေ၏။

လော်ရီကားကြီးများ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် တစ်စီးပြီးတစ်စီး
မောင်းထွက်သွားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆူညံပွက်သွားလေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည်ကားကိုလျှင်မြန်စွာ မောင်းနှင်နေရာမှ နောက်
ကြည့်မှန်မှကြည့်ရှုလိုက်ရာ သူ၏ကားနောက်သို့ လိုက်လာသော လော်
ရီကားကြီးနှစ်စီးကို မြင်ရလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ဂီယာကိုပြောင်း၍ ကားကိုပိုမိုမြန်ဆန်အောင်
မောင်းနှင်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင် မောင်းနှင်လာသောကားသည် ကံကောင်း
ထောက်မစွာဖြင့်လော်ရီ ကားသုံးစီးထဲတွင် စက်အားအကောင်းဆုံး
ကားဖြစ်နေလေရာ နောက်မှလိုက်လာသော ကားကြီးနှစ်စီးသည်
တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းနှင်နေခိုက်တွင် တစ်
နေရာသို့ရောက်သောအခါ ကားဘီးသည် ခိုင်းခနဲမြည်၍ ပေါက်ကွဲသွား
လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကိုချိန်ခွင်သည် ကားဖြင့် ဆက်လက်သွားရန်
မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် ကားကိုစွန့်၍ ပြေးခဲ့လေ၏။

၆၀ ဖန်စာ၊ ဗဟိုဗေဒစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ
အမှတ် (၇)၊ အသားကလပ်၊ ကျောက်မြောင်း။
ရန်ကုန်၌၊ လိပ်မူ၍ ချေးယူနိုင်ပါသည်။

ကိုချိန်ခွင် ဘီးပေါက်သောနေရာသည် မြို့တစ်မြို့နှင့် လွန်စွာ
နီးကပ်နေသဖြင့် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းခဲ့လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် အတန်ကြာအောင်သွားလာပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း
တွင် အိမ်တစ်လုံးကိုတွေ့ရသဖြင့် ထိုနေရာသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်း
ခဲ့လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုချိန်ခွင်၏လော်ရီကားအနီးသို့ ရန်သူများ၏
ကားများလည်း ရောက်ရှိလာ၏။ ရန်သူများသည် ကိုချိန်ခွင် ထွက်ခွာခဲ့
သည့်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ကားများကိုစွန့်ပြီး အပြေးအလွှားလိုက်လာ

လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ရန်သူများ လိုက်လာမှန်းသိသဖြင့် လျှင်မြန်စွာ ပြေးလွှားခဲ့လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် မြို့ပြင်ရှိ အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးရှိရာ သို့ တိုးကပ်သွားပြီး ခြံစည်းရိုးကို ကျော်တက်၍ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အိမ်၏အတွင်းသို့ကြည့်ရှုလိုက်လေရာ ခုတင်ပေါ်တွင် ပြင်ဆင်ထားသော ခေါင်းတစ်လုံးကို မြင်ရသဖြင့် အသုဘအိမ်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွားလေ၏။ သို့သော် ထိုအိမ်သည် အသုဘအိမ် ဖြစ်သော်လည်း လူသူ အရိပ်အယောင် မတွေ့ရဘဲ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခေါင်းတစ်လုံးသာရှိ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် အိမ်အတွင်းသို့ဝင်လိုက်ပြီး အိမ်ရှင်များကိုရှာဖွေလေရာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မမြင်ရချေ။

ကိုချိန်ခွင်သည် သူ၏ရန်သူများ အလွန်နီးကပ်နေသဖြင့် ထိုအိမ်တွင် ဆက်လက်မနေတော့ဘဲ ပြေးလွှားရန် ကြံစည်လိုက်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် အိမ်ပေါက်ဝသို့ရောက်ရှိပြီးကာမှ အခေါင်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှုရှိနေသဖြင့် မျက်မှောင်ကြတ်လိုက်ပြီး အခေါင်းအနီးသို့ တိုးကပ်ခဲ့လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် နှာခေါင်းကိုရှုံ့၍ အနံ့ခံလိုက်ပြီး “ ဒီအခေါင်းထဲမှာ လူသေမရှိတာ သေချာပါတယ်၊ လူသေ

မရှိဘဲဘာဖြစ်လို့ ဟန်ဆောင်ထားရတာလဲ ”

ဟုရေလွှတ်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ရန်သူများ အလွန်နီးကပ်နေကြောင်း ရိပ်စားမိသဖြင့် အခေါင်းထဲတွင် ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းရန် ကြံရွယ်လိုက်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ခေါင်းအဖုံးကိုဖွင့်၍ ခေါင်းထဲတွင် ပုန်းအောင်းလိုက်လေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ ခေါင်းအနီးသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး အမွှေးတိုင်နှင့် ဖယောင်းတိုင်များကို ခေါင်းအရှေ့ဘက်ရှိ ထိုင်ခုံငယ်လေးပေါ်တွင် လာရောက်ထွန်းညှိလေ၏။

ထိုသို့ ထွန်းညှိပြီးနောက် တအင်အင်ရှိက်ငိုသံကိုကြားရပြီး

“ အစ်ကိုရယ် ညီမကို ထားသွားပြီလား။ အစ်ကိုမရှိတဲ့ဘဝမှာ ညီမတစ်ယောက်တည်း လူ့ဘဝကြီးကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှာလဲ၊ အစ်ကိုမတရားဘူးကွယ်၊ ညီမကိုလည်း အစ်ကိုနဲ့အတူ ခေါ်သွားပါ ”

ဟုရေလွှတ်ရင်း ငိုယိုနေလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် သေသူမရှိသော အခေါင်းရှေ့တွင်ထိုင်၍ ငိုယိုနေသော မိန်းမပျို၌ ထူးခြားမှုတစ်ခုရှိမည် ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အသုဘအိမ်ရှေ့သို့ ကိုချိန်ခွင်၏ ရန်သူများ ရောက်ရှိလာပြီး အိမ်၏အတွင်းသို့ သေချာစွာကြည့်ရှုလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ခြောက်လုံးပြူးကိုထုတ်၍ ပစ်ခတ်ရန် အသင့်ပြင်

၉၂ မင်းမြတ်သူရ

ဆင်ထားလေ၏။

ရန်သူများ မိမိရှိရာသို့ ဝိုင်းမိသွားလျှင် တိုက်ပွဲဖြစ်မည်မှာ သေချာ
၏။ ထိုအချိန်မှာပင် တရုတ်ကြီးဦးတိတ်ရှောင်က ငိုယိုနေသော မိန်းမပျို
ကိုကြည့်၍

“ ဒီမှာကလေးမ ဒီအိမ်ထဲကို လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်လာ
တာမြင်သလား ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ငိုယိုနေသော မိန်းမပျိုက အံ့သြဟန်ဖြင့် လှည့်
ကြည့်၍

“ ဘယ်သူမှ ဧလာပါဘူးရှင် ယောက်ျားသေလို့ စိတ်ဆင်းရဲနေ
ရတာ၊ ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဦးတိတ်ရှောင်က အနီးရှိ ဦးချစ်
ကောင်း ဘက်သို့လှည့်၍

“ ဒီလူရှေ့ဆက်ပြေးပြီ ကျုပ်တို့လိုက်ကြရအောင် ”

ဟုဆိုကာ အသုဘအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ထိုသူများ ထွက်
သွားသောအခါ မိန်းမပျိုသည် အခေါင်းအနီးတွင် ထိုင်၍ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့နေ
ပြန်၏။

မိန်းမပျိုသည် အတန်ကြာအောင် ငိုယိုပြီးသောအခါ ထိုင်ရာမှ
ထ၍ အခန်းထောင့်ရှိ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်၍ ကွာစေ့များကို တဖျောက်

ဖျောက် ဝါးစားနေလေ၏။

အတန်ကြာအောင် ကွာစေ့များကို ဝါးစားနေပြီးမှ ခေါင်းကို စူး
စိုက်ကြည့်၍

“ ခေါင်းထဲကလူ ထွက်လာပါတော့ရှင်၊ ရှင်ရဲရန်သူတွေ မရှိ
တော့ပါဘူး ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်သည် မိန်းမပျို၏ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိပုံကို
သဘောကျသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် အခေါင်းအဖုံးကိုဖွင့်၍ ထထိုင်လိုက်ပြီး

“ အခေါင်းဘေးမှာ ထင်နေတဲ့ခြေရာရယ်၊ ခေါင်းပုံးနေရာရွေ
သွားတာရယ်ကိုကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းလိုက်တယ်ထင်ပါတယ်၊ မိန်းကလေး
မဆိုးပါဘူး၊ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက ခပ်ညံ့ညံ့ဆောက်တွေထက် အများကြီးပို
တော်တယ် ”

ဟုချီးမွမ်းနေလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုက ကိုချိန်ခွင်၏စကားကို နားဝင်ဟန်မရှိဘဲ

“ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ အခေါင်းထဲဝင်ပုန်းရတာလဲ၊ ရှင်ဟာ လူဆိုး
ဓားပြတစ်ယောက်လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ခေါင်းအတွင်းမှထွက်၍ ဆေး
ပေါ့လိပ်ကိုမီးညှိကာ

“ကျုပ်ဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။ မကောင်းမှု ဒုစိုက်တွေကို ရွံမုန်းတဲ့လူပါ။ ကျုပ်နာမည် ချိန်ခွင်လို့ခေါ်တယ်။ လူလောကကြီးထဲမှာ မတရားမှုတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပေးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမပျိုသည် ကိုချိန်ခွင်၏မျက်နှာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြည့်ရှု၍

“ဟင်... ရှင်က ကိုချိန်ခွင် ဟုတ်လား။ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မယောက်ျားက ကိုချိန်ခွင်နဲ့တွေ့ရင် အကူအညီတောင်းဖို့ မှာကြားခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ရဲ့ပြဿနာကို ကိုချိန်ခွင်ကသာ ဖြေရှင်းပေးနိုင်တယ်တဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က မိန်းမပျို၌ ကြီးမားသော အခက်အခဲတစ်ရပ်ရှိမည်ဟု ရိပ်စားမိသွားပြီး

“ပြောပါမိန်းကလေး။ ကျုပ်တတ်နိုင်တဲ့အကူအညီဆိုရင် ပေးပါမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မိန်းမပျိုက သူမ၏အိမ်တံခါးကို သွား၍ ပိတ်လိုက်ပြီး

“ဒီအကြောင်းတွေကို အေးအေးဆေးဆေးမှပြောပြပါမယ်ရှင်၊ ရှင် ညစာ မစားရသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ ညစာ စားပြီးမှ ကျွန်မတို့ပြောကြတာပေါ့”

ဟုပြောကာ ကိုချိန်ခွင်အား ညစာစားရန် အခန်းတွင်းသို့ခေါ်

သွားလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် အချက်အပြတ်ကောင်းမွန်သူဖြစ်သဖြင့် ကိုချိန်ခွင်သည် ထိုညက များစွာ ထမင်းစားဝင်လေ၏။

မိန်းမပျိုသည် စားသောက်ပြီးစီးသည်နှင့် အိမ်ရှေ့ရှိ စားပွဲခုံသို့ သွားပြီး ငှက်ပျောသီး၊ ကျွဲကောသီး၊ စသော အသီးအနှံများကို စားသောက်စေ၏။

ကိုချိန်ခွင် စားသောက်နေစဉ် မိန်းမပျိုက သူမ၏အခက်အခဲကို စတင်ပြောပြလေ၏။

“ကျွန်မဟာ မန္တလေးသူစစ်စစ်ပါ။ ကျွန်မမိဘတွေက ဖိနပ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်မအဖေဆီကို လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ထူးဆန်းတဲ့ဖိနပ်တစ်ရုံ အပ်နှံခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဖိနပ်က ရိုးရိုးသားရေနဲ့ပြုလုပ်ပေမဲ့ ဖိနပ်သံကြိုးပတ်ပတ်လည်မှာ အဖိုးတန်ကျောက်သံပတ္တမြားတွေနဲ့ စီခြယ်ပြီး ချုပ်လုပ်ပါတယ်။ ကျွန်မဖခင်ကြီးဟာ ရိုးသားတဲ့ဖိနပ်လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့အပ်နှံတဲ့ ဖိနပ်ကို ကျောက်သံပတ္တမြားတွေနဲ့ စီခြယ်ပြီး အကောင်းဆုံးပြုလုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း အခကြေးငွေ ကောင်းကောင်းရခဲ့တယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ဖိနပ်ကို အပ်နှံတဲ့သူက ဒီဖိနပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အထူးလျှို့ဝှက်ထားဖို့ သေသေချာချာ မှာကြားခဲ့ပါတယ်။ အဖေဟာ ပါးစပ်လုံပြီး သူ

၉၆ မင်းမြတ်သူရ

တစ်ပါးကို သစ္စာစောင့်သိတဲ့အတွက် ဒီအကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ပြီးထားခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ဆီမှာ မိနပ်အပ်နဲ့တဲ့သူဟာ မကြာခဏဆိုသလို မန္တလေးကိုရောက်လာပြီး အဆေနဲ့တွေ့ဆုံလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီလူရဲ့နာမည်က ကိုရန်ကျော်ဆိုသူဖြစ်ပြီး သူဟာ ကျွန်မရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်လာမဲ့သူပါ။ ကိုရန်ကျော်ဟာ မန္တလေးကိုရောက်တိုင်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ဝင်လာတာ ကျွန်မကို နှစ်သက်မြတ်နိုးလို့ပါ။”

ဟုပြောရင်း မိန်းမပျိုသည် သူမ၏စကားကို ဇောမျှ နားလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် သူမက ဆက်လက်၍

“ နောက်ဆုံးတော့ ကိုရန်ကျော်ဟာ ကျွန်မကို အဖေဆီမှာ တောင်းရမ်းပြီး လက်ထပ်ယူခဲ့ပါတယ်။ ကိုရန်ကျော်နဲ့လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အချိန်အထိ ကိုရန်ကျော်ရဲ့အလုပ်အကိုင်ကို ကျွန်မ တိတိကျကျမသိပါဘူး။ ကိုရန်ကျော်က ကုန်းဘောင်ခေတ် မင်းသားကြီးတစ်ပါးရဲ့ အစေအပါးတစ်ယောက်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း လက်ထပ်ပြီးတော့မှ သူ့ရဲ့အလုပ်အကိုင်ဟာ မကောင်းမှုဒုစရိုက်အလုပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်နေကြောင်း သိခဲ့ရပါတယ်။ ကိုရန်ကျော်ရဲ့အလုပ်အကိုင်ကို မသင်္ကာတာနဲ့ ကျွန်မက အကြိမ်ကြိမ်ဖွင့်မေးတော့မှ ကိုရန်ကျော်ဟာ သူ့ဘဝရဲ့ နောက်ကြောင်းကို ပြောပြပါတော့တယ်။ ”

ဟုပြောရင်း မိန်းမပျိုသည် ရေခွေးကြမ်းတစ်ကောင်ကို သောက်ပြန်

၏။ ကိုချိန်ခွင်က သူမ၏စကားကို နားစိုက်ထောင်နေရာမှ မီးငြိမ်းသွားသော ဆေးလိပ်ကို မီးတို့လေ၏။ မိန်းမပျိုက ဆက်လက်၍

“ တကယ်တော့ ကိုရန်ကျော်ဟာ ကျွန်မ ထင်သလို ဒုစရိုက်သမားလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ အလွန်ရှေးကျပြီး အလွန်လျှို့ဝှက်တဲ့ လောကီပညာအဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့ရဲ့ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးပါ။ ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်သည် သူမ၏မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ ကိုရန်ကျော်ဟာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦးမဟုတ်လား။ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မိန်းမပျိုက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကိုရန်ကျော်ဟာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်နေပါတယ်။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းရဲ့ ဓလေ့စရိုက်တွေကို ကိုချိန်ခွင် သိပြီးဖြစ်နေပြီထင်ပါတယ်။ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းဟာ လောကီပညာဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းပါ။ သူတို့ဟာ ရှေးကျတဲ့ လောကီပညာရပ်တွေ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ၊ ပေစာ၊ ပုရပိုက်စာတွေကို လျှို့ဝှက်ပြီး ရှာဖွေစုဆောင်းလေ့ရှိတယ်။ ဒီလို ရှာဖွေစုဆောင်းတဲ့အခါမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ဥပဒေဆောင်အပြင်ဘက်က

လုပ်ကိုင်လေ့ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ လောကီပညာနဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကလွဲရင် အခြားမကောင်းမှုဒုစရိုက်အလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်လေ့မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကို ဒုစရိုက်အဖွဲ့လို ခြေရာရတာခက်တယ်။ သူတို့ဂိုဏ်းရဲ့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကြောင့် တိမ်ကောပပျောက်လုနီးဖြစ်နေတဲ့ လောကီပညာရပ်တွေ ပြန်လည်ပေါ်ထွန်းလာရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူရိယ စန္ဒာဂိုဏ်းကြီးမှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ အားနည်းချက်ကြီးတစ်ရပ်ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းရဲ့ခေါင်းဆောင်ဟာ ဂိုဏ်းသားအားလုံးကို တစ်သွေးတစ်သံတစ်မိန့်နဲ့ ခိုင်းစေနိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ခေါင်းဆောင်ရဲ့ စကားကို ဂိုဏ်းသားတွေက မငြင်းဆန်ဝံ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ဟာ အလိုလောဘကြီးပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့သူဖြစ်ရင် သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးဟာ ကြောက်မက်ဖွယ် ဂိုဏ်းကြီးဖြစ်လာတတ်တယ်။”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်၏စကားကို နားထောင်၍ မိန်းမပျိုက ခေါင်းညိတ်ကာ

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မယောက်ျား ကိုရန်ကျော် ဒုက္ခရောက်ရတာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ဦးအင်္ဂိရဲ့ လောဘရုဗ္ဗက်ကြောင့်ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လလောက်က သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ရွှေဘိုဘက်က ရှေးဟောင်းဘုရားတစ်ဆူ မြေပြိုကျတဲ့ သတင်းကြားတယ်။ ဒါကြောင့် အမြန်ဆုံး

လိုက်သွားပြီး ဌာပနာတိုက်ထဲက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို ထိန်းသိမ်းဖို့ ကိုရန်ကျော်ကို တာဝန်ပေးတယ်။ ကိုရန်ကျော်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့အမိန့်အတိုင်း မြေပြိုပြီး ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို စာရင်းဖွဲ့စာရင်းနဲ့မှတ်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်လက်ကို အပ်နှံတယ်။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို မြင်တဲ့အခါ ထင်တာထက်ပိုပြီး ရှေးကျနေတဲ့အတွက် လောဘဇောကပ်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းယူဖို့ကြံစည်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်မ ယောက်ျား ကိုရန်ကျော်က သိနေတဲ့အတွက် ကိုရန်ကျော်ဟာ သူ့အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုရန်ကျော်ကို အပြစ်ရှာပြီး ဂိုဏ်းစည်းကမ်းဖောက်ဖျက်တယ်လို့ စွဲချက်တင်တယ်။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းမှာ ဂိုဏ်းစည်းကမ်းဖောက်ဖျက်တဲ့သူဟာ သေဒဏ်အထိ ပြစ်ဒဏ်ခတ်လေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုရန်ကျော်ဟာ သူ့မှာအပြစ်မရှိဘဲ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းလက်က လွှတ်အောင် ထွက်ပြေးနေရတယ်။ ကိုရန်ကျော်ဟာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းသားတွေရဲ့လက်က ထွက်ပြေးကုန်းမှာ သူ့ရဲ့ဒုက္ခကို ဘူညီနိုင်မဲ့လူဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ ကိုချိန်ခွင်ဆိုတဲ့လူပဲရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကိုချိန်ခွင်ဟာ လူ့လောကကြီးထဲကို သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်လောက် ထွက်ပေါ်သာလေ့ရှိတယ်လို့ပြောတယ်။ အခုတော့ ကျွန်မ ကိုချိန်ခွင်နဲ့ တိုက်ရိုက်တွေ့ရပြီပေါ့ရှင်။”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်က မိန်းမပျိုကို ကရုဏာသက်တန်ပြန်
ကြည့်ရှု၍

“ ကိုရန်ကျော် သေဆုံးပြီဆိုပြီး ခေါင်းတွေဘာဘဲ ပြင်ဆင်
ထားတာဟာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကို မျက်စိလှည့်ချင်လို့နဲ့တူပေ ”

ဟုပြောလေ၏။ မိန်းမပျိုက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းသားတွေဟာ ကျွန်မရှ်
နေရာကို ကိုရန်ကျော်ရောက်လာမယ်ထင်ပြီး ဒီမြို့ကို မကြာခဏရောက်
လာလေ့ရှိပါတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် အဝေးဆီသို့ငေးကြည့်၍

“ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ တရားဥပဒေက ပြေငြိမ်းမပေးနိုင်သေး
တဲ့ မတရားမှုတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒီမတရားမှုတွေကြောင့် လူတွေ
ဟာ ဒုက္ခဆင်းရဲမျိုးစုံကို ကြုံတွေ့နေရတယ်။ ကျုပ်ဟာ သူတို့အခက်အခဲ
တွေကို ကူညီချင်လို့ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် လောကကြီးထဲကို ဝင်ရောက်လာ
တာပဲ။ ချိန်ခွင်လို သမာသမတ်ကျရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကိုချိန်ခွင်
လို အမည်ပေးခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုချိန်ခွင်ဘဝနဲ့လှည့်လည်နေစဉ်မှာ
ဒုက္ခရောက်နေသူတွေကို ကိုယ်စွမ်းညာဏ်စွမ်းရှိသမျှ အကူအညီပေးခဲ့
တယ်။ မိန်းကလေးရဲ့အခက်အခဲကို ကျုပ် တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီပေး
မယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ကိုရန်ကျော်ကို မမြင်ဘူးတဲ့အတွက် ကိုရန်ကျော်

ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရှိရင်ပြပါ။ နောက်ပြီးတော့ ကိုရန်ကျော်ရဲ့ ဓလေ့စရိုက်တွေ
ကိုလည်း ပြောပြပေးပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်၏စကားကြောင့် မိန်းမပျိုက

“ ကိုရန်ကျော်ရဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို ကျွန်မ ပေးလိုက်ပါမယ်။
ကိုရန်ကျော်ရဲ့ ဓလေ့စရိုက်တွေထဲမှာ သူဟာ မြင်းတွေကို အတော်နှစ်
သက်တယ်။ မြင်းစီးလည်း အတော်ကျွမ်းကျင်တယ်။ နောက်ပြီးတော့
လက်ဆွဲဘာဂျာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တီးခတ်နိုင်တယ်။ သူဟာ
လက်ဆွဲဘာဂျာတစ်ခုနဲ့ ကျွန်မကို သီချင်းတွေ ဆိုပြလေ့ရှိတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ မိန်းမပျိုသည် အိမ်အတွင်းသို့
သွားပြီး ဟောင်းနွမ်းသော ဓာတ်ပုံ လေးတစ်ပုံကို ယူလာပေးလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ကိုရန်ကျော်၏ဓာတ်ပုံကို စူးစိုက်ကြည့်၍ မိန်းမပျို
ဘက်သို့ ပြန်ပေးလိုက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က

“ ဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ။ ကျုပ် ကိုရန်ကျော်ကို မြင်တဲ့
နေရာမှာ မှတ်မိမှာသေချာပါတယ် ”

ဟုပြောကာ ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် စကားဝိုင်းကို ရပ်စဲလိုက်
လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက် အိပ်ရာခန်းသောအခါ ထူးဆန်းသော ငှက်သံများကြောင့် မျက်မှောင်ကြဲလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချ၍

“ ငါ့မှာ ရန်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသလို မိတ်ဆွေတွေလည်း အများကြီးရှိနေပါလား ”

ဟုရေရွတ်လေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် မိန်းမမျိုကို နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ကလေးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ကြီးမား၍ လေးလံသော ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ထမ်းပိုး၍ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

လမ်းတစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ထိုင် နေသော သူတောင်းစားတစ်ယောက်က

“ ထမင်းဖိုး ဟင်းဖိုးလေး မ,စပါဦး ”

ဟုလေသံမာမာဖြင့် တောင်းနေလေရာ ကိုချိန်ခွင်က သူတောင်းစား၏အနီးသို့တိုးကပ်သွားပြီး

“ တောင်းစားတဲ့လူက လေသံမာလှချည်လား၊ ဒီလေသံမျိုးနဲ့ တောင်းရင် စီးပွားရေး အတော်အဆင်ပြေတော့မှာပဲ ”

ဟုဧည့်တော့တော့ ပြောလေရာ သူတောင်းစားက မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်

“ သူတောင်းစားတွေအားလုံး ခခယယ အသနားခံပြီး တောင်းလေ့ရှိတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ သူတစ်ပါးကို အသနားမခံတတ်ဘူး၊ ခပ်မာမာပဲတောင်းတယ်၊ သဘာဝတရားကို ဆန့်ကျင်ပြီး တောင်းလို့ လားတော့မသိဘူး၊ ကျုပ်က သူများတွေထက် ပိုပြီးရလေ့ရှိတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုချိန်ခွင်က သူတောင်းစားကိုကြည့်၍

“ ကျုပ်ကတော့ သဘာဝကို ဆန့်ကျင်တာမကြိုက်ဘူး၊ သူတောင်းစားဆိုတာ သူတစ်ပါးရဲ့ ကရုဏာကို ခံယူပြီးမှ စားသောက်ရတဲ့သူပဲ၊ ခင်ဗျားကို ကရုဏာစိတ်မဖြစ်ဘဲ ပိုက်ဆံမပေးနိုင်ဘူး ”

ဟုပြောလေရာ သူတောင်းစားက တဟဲဟဲရယ်မော၍

“ ရပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက မပေးတော့လည်း ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ပေးရတာပေါ့၊ ဟောဒီမှာ ”

ဟုဆိုကာ ကိုချိန်ခွင်၏လက်ထဲသို့ စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခု ထည့်ပေးလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် သူတောင်းစားထဲမှ လမ်းခွဲခဲ့ပြီးနောက် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ရေချမ်းစင်မှ ရေ တစ်ခွက်ကို သောက်၍ စာရွက်ခေါက်လေးကိုဖွင့်ဖတ်လေ၏။ စာရွက် ခေါက်ပေါ်တွင် ရေးသားထားသည်မှာ

“ ထိပ်သီးလူဆိုးတွေ စုပေါင်းပြီးချိန်ခွင်ကို
အသေသတ်နိုင်တဲ့လူကို ရွှေတစ်ပိဿာပေးမယ်လို့
ဆုငွေထုတ်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ချိန်ခွင်ကို သတ်ဖို့
လက်မရွံ့လူဆိုးတွေအားလုံး စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊
လောလောဆယ် ချိန်ခွင်ရဲ့ပတ်လည်မှာ ရန်သူတွေဝိုင်းနေပြီ၊
ဆင်သေနဲ့ရွှေမြို့ကြားမှာ ရန်သူတွေအများကြီးရောက်နေပြီ၊
အကောင်းဆုံးတော့ ပြင်ကျယ်တောကြီးထဲကိုဝင်ပြီး
ရှောင်တိမ်းနေလိုက်ပါ၊ တောထဲမှာတော့ လက်မရွံ့လူဆိုး
(၇) ယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီလူတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်ရင်တော့
အန္တရာယ်က လွတ်မှာပဲ ”

ကိုချိန်ခွင်သည် သူတောင်းစားပေးသောစာကိုဖတ်၍

သက်ပြင်း ချလိုက်မိ၏။

မတရားမှုများကို ဖြေရှင်းသည့် အခါတိုင်း သူ့မှာ ရန်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလေ့ရှိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အန္တရာယ်များကို ဖြေရှင်းနိုင်မည်ဟု သူယုံကြည်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ထိုမြို့ရှိဈေးကြီးအတွင်းသို့ သွား၍ ပြင်ကျယ် တောကြီးထဲသို့ဝင်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

မြို့ပေါ်တွင် ရန်သူများ ခြေချင်းလိမ်နေချိန်တွင် ပြင်ကျယ်တော ကြီးထဲတွင် ရှောင်တိမ်းနေရပေမည်။

ကိုချိန်ခွင်သည် တောကြီးထဲ၌ စားသောက်ရန် ငါးသေတ္တာများ၊ အသားဘူးများ၊ အသားခြောက်များ စသည်တို့ကို ဝယ်ယူ၍ ဈေးကြီး ထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် နွားလှည်းတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ ရွာများရှိရာသို့ ဦးတည်သွားလာခဲ့လေ၏။

ရွာများတစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ဖြတ်သန်းပြီးနောက် လွန်စွာမြင့်မား သော ပြင်ကျယ်တောကြီးကို မြင်ရလေ၏။ ပြင်ကျယ်တောကြီး၏အနီး တွင် မဲကုန်းတောင်နှင့် ထင်းရှူးတောင်တို့က ဝိုင်းရံထားလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် နွားလှည်း ရွာတစ်ရွာသို့ဖြတ်သန်းစဉ် ရွာတစ်ရွာ

၁၀၆ မမင်းမြတ်သူရ

ရှိ မုဆိုးတစ်ဦး၏အိမ်ကို မေးမြန်းပြီး ထိုမုဆိုးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံ၍ ပြင်ကျယ်တောကြီးအကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။

မုဆိုးသည် အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိသော လူထွားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကိုချိန်ခွင်က ပြင်ကျယ်တောကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းသည့်အခါ မုဆိုးက

“ ပြင်ကျယ်တောကြီးဟာ ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်တောကြီးပေါ့ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် မုဆိုးအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလို့ပါပဲ၊ ပြင်ကျယ်တောကြီးဟာ ရမည်းသင်းခရိုင်ဆင်သေဘူတာနဲ့ ရွှေမြို့ဘူတာအကြား လောက်မှာရှိတယ်၊ ပြင်ကျယ်တောကြီးရဲ့နံဘေးမှာ မဲကုန်းတောင်နဲ့ ထင်းရှူးတောင်ဆိုပြီးရှိသေးတယ်၊ ပြင်ကျယ်တောကြီးက တောင်ထူထပ်တယ်၊ ဒါကြောင့် တောင်ဆိတ်တွေအလွန်ပေါတယ်၊ သမင်၊ ချေ၊ ပြောင်လို သားကောင်တွေလည်း ရှိတယ်၊ ပြင်ကျယ်တောကြီးဟာ တောင်ထူထပ်လို့ မကောင်းမှု ဂုဏ်ရိတ်သမားတွေ ခိုအောင်းတတ်ကြတယ် ”

ဟုပြောရင်း မုဆိုးကြီးသည် ကိုချိန်ခွင်ကို မျက်လုံးများမှစင်း၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် မုဆိုးကြီးနှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ မုဆိုးကြီးသည် ကိုချိန်ခွင်၏မျက်လုံးဒဏ်ကို မခံနိုင်ဟန်ဖြင့် လွှဲဖယ်လိုက်ပြီး

အာပူလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနာယကွ ၁၀၇

“ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်လူလို ဝရမ်းပြေးလူဆိုးတွေပေါ့ ”

ဟုပြောကာ လက်ထဲရှိ ပြောင်းရှည်သေနတ်ဖြင့် ကိုချိန်ခွင်ကို ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီး

“ ကိုယ့်လူမလှုပ်နဲ့နော်၊ ပြင်ကျယ်တောထဲကို အမဲလိုက်ဖို့ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ဝင်ရောက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသူဟာ ဝရမ်းပြေးလူဆိုးတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ကျုပ်တို့လို တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကို လိုလားတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်ကိုဖမ်းပြီး ပုလိပ်လက် အပ်ဖို့တာဝန်ရှိတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်သည် သူ့အား မုဆိုးကြီးအထင်လွဲနေမှန်းရိပ်စားမိလိုက်ပြီး အနနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ညာခြေထောက်အနီးရှိ ဝါးကျည်ထောက်ငယ်ကို ခြေဖြင့်ကော်တင်၍ မုဆိုးကြီးရှိရာသို့ ကန်ထည့်လိုက်၏။

မုဆိုးကြီးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ၎င်းထံသို့ လွင့်ပျံလာသော ဝါးကျည်ထောက်ကို မရှောင်နိုင်ဘဲ ထိမှန်လေရာ ကိုယ်ခန္ဓာယိမ်းယိုင်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ကိုချိန်ခွင်သည် လေထဲသို့ လွှားခနဲခုန်၍ မုဆိုးကြီး၏ သေနတ်ကိုင်လက်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ သေနတ်လွင့်ထွက်သွားလေ၏။ မုဆိုးကြီးသည် လက်နက်မဲ့သွား၍ မဲပြဲပြဲလိုက်ပြီး

“ ဪ... ကိုယ့်လူက အရည်အချင်းဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အရည်အချင်းရှိရက်နဲ့ လူဆိုးဖြစ်ရတာ နှမြောသဗျာ ”

ဟုရေရွတ်ကာ ခါးကြားထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ဆတ်ခနဲထုတ်လိုက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က မုဆိုးကြီးကို တည်ငြိမ်စွာကြည့်၍

“ ခင်ဗျားမှားနေပြီ၊ ကျုပ်က ဝရမ်းပြေးလူဆိုးမဟုတ်ဘူး ”

ဟုတုန့်ပြောဆိုလေ၏။ မုဆိုးကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကိုယ့်လူစကားကို ကျုပ်မယုံဘူး၊ ပြင်ကျယ်တောထဲကို အမဲလိုက်တဲ့လူကလွဲပြီး လူကောင်းတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကိုယ့်လူဟာ ဝရမ်းပြေးပဲဖြစ်ရမယ် ”

ဟုဆိုကာ သူ၏လက်ထဲရှိ ဓားမြှောင်ဖြင့် ကိုချိန်ခွင်ကို လှမ်းတွက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ကိုယ်ကိုယ်မိန်းခွဲ၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး မုဆိုးကြီး၏ ဓားကိုင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ၎င်းကို ကိုင်ပေါက်လိုက်ရာ မုဆိုးကြီးသည် ဓားမြှောင်လွှတ်ကျ၍ မြေပေါ်တွင် နှစ်ပတ်သုံးပတ်လိမ့်သွားလေ၏။

မုဆိုးကြီးသည် မြေပေါ်မှ လူးလဲထ၍ ကိုချိန်ခွင်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးပြန်၏။ ကိုချိန်ခွင်က မုဆိုးကြီး၏ လက်သီးချက်များကို ရှောင်တိမ်း၍ ၎င်းအား ပြန်လည်မတိုက်ခိုက်ဘဲ ရှိနေပြန်၏။

မုဆိုးကြီးသည် သန်မာထွားကျိုင်းသူပီပီ ခွန်အားကို အသုံးပြု

၍ ကိုချိန်ခွင်ကို အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်လေ၏။

သို့သော် အချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ သူ၏ခွန်အားများ တဖြည်းဖြည်း ယုတ်လျော့သွားပြီး ကိုချိန်ခွင်ကမူ သူ့ကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိဘဲ ခုခံကာကွယ်၍သာနေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

မုဆိုးကြီးသည် ချွေးတဒီးဒီးကျနေပြီး သူ၏ဝမ်းဗိုက်ကြီးမှာလည်း ဖားဖိုကြီးကဲ့သို့ ပိန်လိုက်ဖောင်းလိုက် ဖြစ်နေလေ၏။ မုဆိုးကြီးသည် ကိုချိန်ခွင်၏ ရန်လိုခြင်းမရှိသော အမူအရာကိုကြည့်၍

“ ကိုယ့်လူဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုပြန်မတိုက်တာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က သက်ပြင်းချ၍

“ ခင်ဗျား အထင်မှားနေတာကို မြင်စေချင်လို့ပါ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ ဝရမ်းပြေးမဟုတ်ပါဘူး၊ သဘာဝလောကကြီးရဲ့ မတရားမှုတွေကို ဖြေရှင်းပေးနေတဲ့ ချိန်ခွင်လို သမာသမတ်ကျတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ကျုပ်နာမည် ချိန်ခွင်လို့ခေါ်တယ် ”

ဟုပြောလေရာ မုဆိုးကြီးသည် ကိုချိန်ခွင်၏မျက်နှာကို ပြူးကျယ်သောမျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ရှု၍ ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ ကိုချိန်ခွင် ကိုချိန်ခွင်... ဟာ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီနာမည်ကို ကျုပ်

ကြားဖူးတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ကျုပ်ရဲ့ဆရာရသေ့ကြီး ပြင်ကျယ်တောကို တရားကျင့်ဖို့ရောက်လာရင်း ကိုချိန်ခွင်ဆိုတဲ့ လူ

တစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုချိန်ခွင်ဟာ တရားမျှတမှုရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တဲ့။ လောကကြီးမှာ ကိုချိန်ခွင်လို လူတွေ အများကြီးရှိနေဖို့သင့်တယ်တဲ့။ ခင်ဗျားဟာ ကိုချိန်ခွင်လား။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီလောက်အစွမ်းထက်နေတာပေါ့။ ကျုပ်ဟာ မုဆိုးဖြစ်ပေမဲ့ ကျုပ်တို့နယ်က လက်တွေ့တွေမှာ အလံလှတဲ့တိုင်း ဝင်ခွင့်လေ့ရှိတဲ့ လက်တွေ့သမားတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုချိန်ခွင်နဲ့တွေ့တော့ ကျုပ်ရဲ့ပညာဟာ ဘာမှသုံးမရအောင်ဖြစ်သွားတယ် ”

ဟုအားတက်သရောပြောဆိုလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က သက်ပြင်းချ၍ “ ခင်ဗျားရဲ့လက်တွေ့ပညာကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ခင်ဗျားထက် ပညာစုံတော့ တစ်ပန်းသာတာပေါ့။ တိုက်ခိုက်ရေးပညာရှင်ကောင်းတစ်ယောက်ဟာ ပညာစုံရမယ်။ အတွေ့အကြုံများရမယ်။ လေ့ကျင့်မှုများရမယ်။ ရဲရဲရမယ်။ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကောင်းမွန်ရမယ်။ ဒီအချက်တွေနဲ့ ပြည့်စုံရင် ပညာရှင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ”

ဟုရှင်းလင်းပြလေ၏။ မုဆိုးကြီး ကိုချိန်ခွင်၏အနီးတွင် ဝင်ထိုင်၍ “ အခုလို ပညာပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကိုချိန်ခွင်က ပြင်ကျယ်တောကြီးထဲကို ဘာကြောင့်ဝင်ချင်တာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ပြင်ကျယ်တောကြီးရှိရာသို့

လှမ်းမျှော်ကြည့်၍

“ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ မြို့ပေါ်မှာ ကျုပ်ရဲ့ရန်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလို့ပဲ။ ပြင်ကျယ်တောကြီးထဲမှာဆိုရင် ရန်သူတွေကို ကောင်းကောင်းလှည့်စားနိုင်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ် ”

ဟုပြောလေရာ မုဆိုးကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ပြင်ကျယ်တောကြီးထဲမှာ အခုတလော မုဆိုးမဟုတ်တဲ့ လူစိမ်းတွေရဲ့အင်္ဂါအယောင်တွေ တွေ့နေရတယ်။ ဒီလူတွေဟာ ကိုချိန်ခွင်ရဲ့ရန်သူတွေဖြစ်နိုင်တယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်။ ပြင်ကျယ်တောထဲမှာလဲ လက်မရွံ့လူသတ်သမား (၇) ယောက်ရောက်နေတယ်လို့ ကျုပ်သတင်းရထားတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ ကျုပ်ရဲ့သေမင်းတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြို့ပေါ်မှာထက်စာရင် ပြင်ကျယ်တောထဲမှာဆိုရင် ရန်သူတွေကို ကာကွယ်နိုင်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ မုဆိုးကြီးက ကိုချိန်ခွင်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှု၍

“ နေပါဦးဗျာ၊ ကိုချိန်ခွင်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ရန်သူတွေများနေတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ပြင်ကျယ်တောင်ထိပ်သို့ လှမ်း
မျှော်ကြည့်ရှု၍

“ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ကျုပ်ရှိနေသရွေ့ မတရားမှုတွေကို
လုပ်လို့မရတဲ့သူတွေပေါ့၊ သူတို့ဟာ ကျုပ်ကို ကမ္ဘာမြေကြီးမှာဆက်ပြီး
အသက်မရှင်စေလိုကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို အသေသတ်နိုင်တဲ့လူကို
ရွှေတစ်ပိဿာပေးမယ်လို့ ကြော်ငြာထားတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားမျှ
တမှုအတွက် ခုကွရောက်နေသူတွေအတွက် ကျုပ် ရှင်သန်နေဦးမှာပဲ ”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်၏စကားကြောင့်
မုဆိုးကြီးက လက်သီးဆုပ်၍

“ ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုရင် တရားမျှတမှုဘက်က
ကျုပ်လည်း ရပ်တည်မယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ မုဆိုးတစ်ယောက်လုပ်နေပေမဲ့
ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က လောကကို အကျိုးပြုမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထား
တယ်၊ ဟော... အခုတော့ ကျုပ်အတွက် အခွင့်အရေးရပြီဗျာ ”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က မုဆိုးကြီးကိုကြည့်၍ ခေါင်း
ညိတ်လိုက်ပြီး

“ တရားမျှတမှုဘက်က ရပ်တည်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဝမ်းသာပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ ပြင်ကျယ်တောကြီးထဲမှာရောက်နေတဲ့ လူစွန့်စားတွေဟာ ဇော်

တကာဇော်တွေပဲ၊ ဒီလူတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြင်ကျယ်
တောကြီးရဲ့အကြောင်းကိုသာ သေသေချာချာသိရအောင် ပြောပြပေး
ပါ၊ တောကျွမ်းသူဟာ ရန်သူတွေကိုအနိုင်ရဖို့ သိပ်လွယ်တယ်လေ ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုဆိုးကြီးက လက်သီးဆုပ်၍

“ ကျုပ်တို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ပြင်ကျယ်တောကြီးထဲမှာ အမဲလိုက်
ခဲ့တာပဲ၊ ပြင်ကျယ်တောကြီးကို မျက်လုံးမှိတ်ပြီးတောင် သွားလာနိုင်
တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုချိန်ခွင်ကို တောကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အများကြီးပြော
ပြနိုင်တယ်၊ ကိုချိန်ခွင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိရအောင် မြေပုံတွေနဲ့ရှင်းလင်း
ပြပေးမယ်၊ ကျုပ်ရဲ့တဲမှာ သုံးရက်လောက်သာနေပါ။ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်မှာ သုံးရက်နေဖို့ အချိန်မရဘူး၊ တစ်ရက်ပဲနေမယ်၊ တစ်
ရက်အတွင်းမှာ ကျုပ်ကိုနိုင်သလောက် ရှင်းပြပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ မုဆိုးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ပြင်ကျယ်တောကြီးက ၁၅ စတုရန်းမိုင်လောက်ရှိတယ်၊
ဒီလောက်ကျယ်ဝန်းတဲ့တောကြီးကို တစ်ရက်အတွင်း ကိုချိန်ခွင် ကျွမ်း
ကျွမ်းကျင်ကျင်သိအောင် ကျုပ်ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ၊ ခင်ဗျားလည်း
ဘယ်လို မှတ်မိမှာလဲ ”

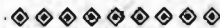
ဟုရေရွတ်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က သက်ပြင်းချ၍

“ ခင်ဗျား ရှင်းနိုင်သလောက်သာရှင်းပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ မှတ်ရခက်ခက် ကျုပ်ရဲ့မှတ်ဉာဏ်နဲ့ ရအောင်မှတ်နိုင်ပါတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မုဆိုးကြီးက ကိုချိန်ခွင်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ပြင်ကျယ်တောကြီးရဲ့အကြောင်းကို တစ်ရက်အတွင်းသိနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့မှတ်ဉာဏ်ကို ချီးမွမ်းရမှာပဲ ”

ဟုပြောလေတော့၏။

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ပြာဇာတိများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ် (၇)၊ အသေကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း။

ရန်ကုန်သို့ လိပ်စာဖြင့် ရေပေးနိုင်ပါသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ မုဆိုးကြီးသည် ကိုချိန်ခွင် စားသောက်ရ၊ ညနေစာကို ဆတ်သားခြောက်ဆီပြန်ဟင်းနှင့် ချဉ်ပေါင်ဟင်းချက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် မုဆိုးကြီးနှင့်အတူ ကူညီချက်ပြုတ်ပေးလေ၏။

မုဆိုးကြီးသည် ဟင်းများကျက်သောအခါ ကိုချိန်ခွင်နှင့်အတူ မြိန် ဂျက်စွာစားသောက်လေ၏။ မုဆိုးကြီးသည် ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ရွာထဲသို့ထွက်ခွာသွားပြီး တစ်ဖက်လွတ်စက္ကူများကိုယူ၍ ပြန်လာလေ၏။ မုဆိုးကြီးက

“ ရွာဦးကျောင်းက ဦးပဋ္ဌင်းကြီးဆီက စက္ကူတွေသွားယူခဲ့တာ
ထို့၊ ဦးပဋ္ဌင်းကြီးက စာရူးပေရူးကြီးဗျ၊ သူ့ဆီမှာ စက္ကူပေါတယ်၊ ကျုပ်တို့
တစ်ရွာလုံးမှာတော့ စက္ကူဟာ ရှားပါးပစ္စည်းပဲဗျ ”

ဟုပြောလေတော့၏။ မုဆိုးကြီးသည် စက္ကူများရရှိသည်နှင့်
ခဲတန် တစ်ချောင်းဖြင့် ပြင်ကျယ်တောကြီးအကြောင်းကို မြေပုံများဆွဲ၍
သေချာစွာ ရှင်းပြလေတော့၏။

မုဆိုးကြီးသည် ပြင်ကျယ်တောကြီးကို ငယ်စဉ်ကပင် သွားလာ
နှက်စားဖူးသဖြင့် စမ်းချောင်းများ၊ လှိုမြောင်းများနှင့်တောင်ကြီးများကို
မြေပုံဆွဲ၍ ကောင်းမွန်စွာရှင်းလင်းပြနိုင်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် မုဆိုးကြီးရှင်းပြသမျှ ကောင်းမွန်စွာမှတ်သားနိုင်

၎င်း မုဆိုးကြီးသည် အလွန်အံ့ဩနေပြီး

“ ကိုချိန်ခွင်ရဲ့ဉာဏ်ဟာ လက်ဖျားခါရအောင် ကောင်းတယ်
ဗျာ၊ ဒါကြောင့်လဲ ကိုချိန်ခွင်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးပေတာကိုး ”

ဟုပြောလေတော့၏။ ကိုချိန်ခွင်က ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ညဉ့်နက်
သည်အထိ မုဆိုးကြီးရှင်းပြသမျှကို ကောင်းမွန်စွာ မှတ်သားနိုင်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း မုဆိုးကြီးပြောသမျှကို
မှတ်သားနာယူပြန်၏။

ထိုနေ့နေ့လယ်တွင် ပြင်ကျယ်တောကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုချိန်ခွင်

သည် များစွာရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားပြီး အစိမ်းသက်သက်မဟုတ်တော့ချေ၊
မုဆိုးကြီးသည် ကိုချိန်ခွင် အသုံးပြုရန် လေးနှင့်မြားတံများကို ပေးအပ်
ခဲ့လေ၏။

ပန်းအိမ်တွန့် ဗျူဟာ

အမှတ် ၂၆၊ ဗိုလ်တန်းလမ်း၊ ကျောက်တိုင်၊ တာမွေ

ကိုချိန်ခွင်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ပြင်ကျယ်တောကြီးထဲသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ မုဆိုးကြီးသည် ကိုချိန်ခွင်နှင့်လိုက်ပါရန် ဆန္ဒရှိသော်လည်း ကိုချိန်ခွင်က မုဆိုးကြီးကို တောတွင်းသို့မခေါ်ခဲ့ချေ။ မိမိနှင့်ရင်ဆိုင်မည့်သူများသည် လူ့အသက်ကို ဖက်ရွက်ကဲ့သို့ သဘောထားသူများဖြစ်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် မုဆိုးကြီးဆွဲပေးလိုက်သော မြေပုံကြမ်းကိုကြည့်၍ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

မုဆိုးကြီးက သူ့အားအန္တရာယ်ဖြစ်စေသော ကွင်းပြင်များကို

ရှောင်ရှားစေ၍ သစ်တောအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်စေခဲ့၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် သစ်တောထဲသို့ ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေသော သူ၏ရန်သူ (၇)ယောက်ကို သတိကြီးစွာထား၍ စောင့်ကြည့်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သစ်တောထဲသို့ အတန်ကြာအောင် ဝင်ပြီး သည်အထိ မည်သည့်အန္တရာယ်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ သူသည် သစ်တောထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ထောင်ချောက်တစ်ခုကို နင်းလိုက်မိ၏။

ထိုအခါ ကိုချိန်ခွင်၏အနောက်မှ သစ်လုံးကြီးတစ်လုံးသည် အရှိန်ဖြင့် ထိုးကျလာလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်နှင့်ကြုံလေရာ သစ်လုံးကြီးကိုတွေ့မြင်သွားပြီး အသက်အန္တရာယ်နှင့်အလွန်နီးကပ်နေသဖြင့် မြေပြင်သို့ ဝပ်ချလိုက်၏။

ထိုအခါ သစ်လုံးကြီးသည် ကိုချိန်ခွင်၏ခေါင်းပေါ်မှ ဝီးခနဲမြည်လျက် ကျော်ဖြတ်သွားလေရာ ကိုချိန်ခွင်သည် မြေပေါ်၌ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သူ့အား ရန်သူများက စတင်တိုက်ခိုက်ပြီဟု ရိပ်စားမိလိုက်၏။ ပြင်ကျယ်တောကြီးထဲသို့ ကြိုတင်ရောက်ရှိနေသော လက်မရွံ့ (၇) ယောက်သည် တစ်ဦးချင်းလော၊ ခုနစ်ယောက်အုပ်လော

မကွဲပြားသေးချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုချိန်ခွင် ဝမ်းလျှားမှောက်လျက်ရှိသောနေရာ သို့ မြားတံများ တဖွဲဖွဲကျလာလေ၏။

ရန်သူသည် သစ်ပင်ထက်မှ မိမိအား မြားနှင့်ပစ်ခတ်နေကြောင်း ဝိုင်းစားမိသွားလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သစ်ပင်များရှိရာသို့ လျှင်မြန်စွာလိုမ့်ဝင်သွားပြီး သစ်ပင်ထက်ရှိ ရန်သူကိုရှာဖွေလေ၏။ ရန်သူသည် မြားတံများကို ပစ်ခတ်ပြီး သစ်ပင်ထက်၌ ငြိမ်သက်စွာ ပုန်းအောင်းနေလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သစ်ပင်နောက်သို့ စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ပုန်းကွယ်ရင်း ရန်သူကို စောင့်ကြည့်လေ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် စိတ်ရှည်သူက အသာစီးရနိုင်သဖြင့် ကိုချိန်ခွင်သည် အသက်ကိုမှန်မှန်ရှုရှုရင်း သစ်ပင်များကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ရန်သူသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ သစ်ပင်ပေါ်မှ လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ပြုလေသည်။

ထိုအခါ သစ်ပင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသော ကိုချိန်ခွင်သည် ရန်သူရှိရာသို့ ခန့်မှန်းမိသွားပြီး မြားဖြင့် ပစ်လွှတ်လိုက်ရာ ရန်သူသည် အားခန့်အော်၍ သစ်ပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာပြီး မြေပြင်သို့ရောက်သောအခါ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ခန့်တွန့်လိမ်ပြီး အသက်ထွက်သွားလေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ရန်သူ၏အနီးသို့သွားပြီး ဒူးထောက်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ရန်သူသည် မြစ်ကျွန်းပေါ်ဘက်တွင် လူသတ်ခားပြတိုက်သော အမှုများစွာနှင့် အလိုရှိနေသော ဝမ်းဆိုသူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သေသူဝမ်းကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ မင်းရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်တဲ့သူတွေ မနည်းဘူး။ အခုတော့လည်း မင်းဝင့်လည်ပြီပေါ့ကွာ ”

ဟုရေရွတ်ရင်း ခရီးဆက်ခဲ့လေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ညနေစောင်းသောအခါ ပေါင်မုန့်နှင့်ငါးသေတ္တာကို စားသောက်လေ၏။ ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ခရီးဆက်ခဲ့ပြီး အမှောင်မှလွမ်းလာသဖြင့် အိပ်စက်ရန်နေရာရှာဖွေလေရာ ဂူကြီးတစ်လုံးကိုတွေ့၍ ဂူကြီးအတွင်းသို့မဝင်ဘဲ ဂူနံဘေးတွင် အိပ်စက်ရန်ပြင်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သတိကြီးစွာထား၍ အိပ်စက်လေရာ ညဉ့်နက်သောအခါ ဂူ၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော ကျားဟိန်းသံကိုပင် ကြားရလေ၏။

သို့သော် ကျားသည် ဂူအနီးသို့ရောက်မလာတော့ဘဲ လမ်းသို့သွားကြောင်းသိရလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် နံနက်စာကို ပေါင်မုန့်နှင့် ရေကိုသာ သောက်၍ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။ ခဏကြာလျှင် ကျွန်းပင်ကြီးများ စု၍ပေါက်နေသော နေရာကိုဖြတ်သန်းခိုက်တွင် သူ၏အနောက်မှ သေနတ်မောင်းတင်သံ တိုးတိုးလေးကို ကြားလိုက်၍ မြေပေါ်သို့ ပက်လက်လှန်အိပ်ချလိုက်ရာ သူ၏ရှေ့နှင့်နောက်မှ လက်မရွံ့လှနစ်ဦးထွက်ပေါ်လာပြီး သေနတ်များကို ပြိုင်တူထုတ်၍ တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ခတ်လေတော့၏။

ထိုအခါ သူ့အားပြိုင်တူပစ်ခတ်သော လက်မရွံ့နှစ်ယောက်သည် ထူးဆန်းစွာပင် သေနတ်ဒဏ်ရာကိုယ်စီဖြင့် လဲကျသွားကြောင်း တွေ့ရ၏။

အဖြစ်မှန်မှာ လူဆိုးနှစ်ဦးသည် ကိုချိန်ခွင်ကို သတ်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာပြီဟုတွေးကာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် အရှေ့နှင့်အနောက် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ပစ်ခတ်လိုက်ရာ ၎င်းတို့၏ကျည်ဆန်များလွဲချော်၍ အချင်းချင်းပြန်လည်ထိမှန်ခြင်းဖြစ်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သေနတ်ဒဏ်ရာကိုယ်စီဖြင့်လဲကျနေသော ရန်သူများကို ကြည့်လိုက်ရာ နာမည်ကျော်လူဆိုးကြီးနှစ်ဦးဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရပြန်၏။

သူသည် လူဆိုးနှစ်ဦးကို စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်ကြည့်ရင်း ခရီး

ဆက်ခဲ့ပြန်၏။ သူ၏ရန်သူများသည် လက်မရွံ့လူသတ်သမားများဖြစ်ရုံမက ကြံရည်ပန်ရည် ကောင်းသူများဖြစ်၍ သတိကြီးစွာထား၍ သွားရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ခရီးမတွင်ဘဲ တရွေ့ရွေ့သွားလာနေရလေ၏။ ထိုသို့ သတိထား၍ သွားလာနေခိုက်မှာပင် မြေကွက်လပ်တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာ ဝုန်းခနဲကျကျပြီး မြေကျင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ကျရောက်သွားလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ရန်သူ၏ ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ မိမိကျရောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ရန်သူသည် အလွန်နက်သော တွင်းကြီးတစ်တွင်းကို တူး၍ တွင်းပေါက်တွင် သစ်ရွက်ခြောက်များ ခင်းကျင်းထားလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သူ့ကျရောက်နေသော မြေကျင်းကိုမေးကြည့်လိုက်ရာ အပေါ်သို့တွယ်ကပ်တက်ရန် အလွန်ခက်ခဲသော်လည်း အစွမ်းကုန် ကြိုးစားလျှင် ရနိုင်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သစ်ရွက်ခြောက်များကို နင်းလာသော ရန်သူ၏ခြေသံကိုကြားလိုက်ရလေ၏။

ရန်သူသည် တွင်းနှုတ်ခမ်းဝသို့ရောက်သောအခါ တွင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်ပြီး လဲကျနေသော ကိုချိန်ခွင်ကို မြင်သောအခါ အလွန်အားရ

၁၂၄ မင်းမြတ်သူရ

ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် တဟားဟားရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

“ဟားဟားဟား... ချိန်ခွင် ချိန်ခွင်၊ အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ သူများမျက်ခုံးမွှေးပေါ် စကြိုန်လျှောက်လာတဲ့လူ၊ မိုးကြိုးနဲ့တွေ့တော့လည်း သားကောင်ဖြစ်ရပြီပေါ့၊ ငါကြံရင် ဘာခံနိုင်မလဲကွာ၊ ဟားဟားဟား ရွှေတစ်ပိဿာတော့ ရပြီပေါ့ကွာ၊ ဟားဟားဟား ချိန်ခွင်ကိုသတ်ရတာ ရွှေတစ်ပိဿာရတာထက် ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ မြန်မာပြည်က လူစွန့်စားတွေကို အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးနေတဲ့ကောင်း၊ အခုတော့ တွင်းထဲမှာ ခွေခွေလေးလဲနေပြီ၊ အသက်မှရှိသေးရဲ့လား”

ဟုအားရကျေနပ်စွာ ပြောဆိုနေလေရာ ကိုချိန်ခွင်သည် အင်းခနဲအော်၍ တွင်းထဲတွင် လူးလိမ့်လိုက်ပြီး မျက်လုံးများဖွင့်ကာ တွင်းပေါ်သို့ မော့ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက် မျက်စိကချိန်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကိုလက်ဖြင့်ကာ၍ ကြည့်လေ၏။

တွင်းပေါ်တွင် ရပ်နေသူက တဟားဟားရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား... ချိန်ခွင်... ချိန်ခွင်၊ မင်းရဲ့သေမင်းကို အားရအောင်ကြည့်ထားစမ်း”

ဟုအော်ဟစ်ကာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို မောင်းတင်၍ ကိုချိန်ခွင်ကို အသေသတ်ရန် နဖူးတည့်တည့်သို့ ချိန်ရွယ်လိုက်၏။

ထိုသူသည် ခြောက်လုံးပြူး၏ မောင်းကွင်းအတွင်းရှိ လက်ညှိုး

ကလေးကို အားစိုက်၍ ကွေးညွတ်ရန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သေနတ်သံ ဝိုင်းခနဲထွက်ပေါ်လာပြီး ထိုသူသည် အားခနဲအော်၍ တွင်းထဲသို့ ပြုတ်ကျလာလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် လဲကျနေရာမှ အေးဆေးစွာ ထရပ်လိုက်၏။

သူ၏ကုတ်အင်္ကျီ၌ သေနတ်ကျည်ဆန်ရာ အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက်ဖြစ်ပေါ်နေပြီး ကုတ်အင်္ကျီထဲမှ ယမ်းငွေ့များ တငွေ့ငွေ့ထွက်နေသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် လဲကျနေဟန်ဆောင်၍ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှ သေနတ်ဖြင့် တွင်းပေါ်ရှိ ရန်သူကို ချိန်ရွယ်ထားပြီး လက်ဦးအောင်ပစ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ရန်သူ၏ခါးကြားမှ ကြိုးခွေကိုယူ၍ တွင်းနှုတ်ခမ်းရှိ သစ်ငုတ်ကို ချိတ်ကာ တွင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။ တွင်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ တွင်းနှုတ်ခမ်းဝမှာပင် ပက်လက်လှန်၍အနားယူနေမိ၏။

သူ့အား အသက်ဖိစိန်ချွေရန် တောကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိနေသော လက်မရွံ့လူသတ်သမား (၇)ယောက်အနက် (၄)ယောက်မှာ သေရွာသို့ ရောက်ရှိသွားရချေပြီ။

ကျန်သော လက်မရွံ့ (၃)ယောက်သည် တောကြီးထဲမှာပင် ရှိနေဦးမည်မှာ သေချာ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် အတန်ကြာသောအခါ သတိကြီးစွာထား၍ ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ထိုနေ့က ညအမှောင်လွန်းသည်အထိ အန္တရာယ်များကိုမတွေ့ရသဖြင့် ဂူကြီးတစ်လုံးအနီးတွင် အိပ်စက်ခဲ့ပြန်၏။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ အနီးရှိ စမ်းချောင်းတွင် ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။ ရန်သူသုံးဦး ကျန်ရှိနေသေး၍ မျက်စိနှင့်နားကိုဖွင့်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် တောတစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ မျောက်အုပ်တစ်အုပ်ကိုတွေ့ပြီး မျောက်အုပ်ထဲမှ မျောက်ငယ်သုံးကောင်ပါသော အုပ်စုတစ်စုသည် ကိုချိန်ခွင်ကို သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ချောင်းဖြင့် သေနတ်ပုံသဏ္ဌာန် ချိန်ရွယ်နေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် မျောက်များ၏ဟန်ပန်ကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ခိုင်စားမိသွားလေ၏။

မျောက်များသည် လူတို့၏အပြုအမူကို အတုခိုးလေ့ရှိ၏။ မျောက်သုံးကောင်၏ လှုပ်ရှားဟန်ကိုကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်တွင် မိမိအား ပစ်ခတ်ရန် စောင့်ကြိုနေသော သေနတ်သမားရှိနေပုံရ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး မြေပြင်ရှိ အန္တရာယ်များကို ဂရုစိုက်နေသဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ဂရုစိုက်ခဲ့လှ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ခေါင်းပေါ်တွင် ဆောင်းထားသောဦးထုပ်ကို မသိမသာဖြင့် မြှင့်တင်လိုက်ပြီး သစ်ပင်များပေါ်သို့ သတိထား၍ ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုသို့ကြည့်ရှုရင်း ခရီးဆက်လာခဲ့ရာ မျောက်အုပ်နှင့် မလွန်းကမ်းရှိ အရွက်များ ထူထပ်လှသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်ရှိ သစ်ရွက်များသည် မသင်္ကာဖွယ်ရာ လှုပ်ခတ်သွားကြောင်းတွေ့ရ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ရန်သူ၏သတ်ကွင်းထဲသို့ မိမိကျရောက်နေကြောင်း ခိုင်စားမိသွားပြီး ရန်သူကို လက်ဦးအောင်တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် သစ်ပင်ပေါ်ရှိ မသင်္ကာဖွယ်ကောင်းသောနေရာသို့ သေနတ်ဖြင့်ချိန်ရွယ်၍ လျှင်မြန်စွာ ပစ်ခတ်လိုက်ရာ အားနေအောင်သံကြားရပြီး သစ်ပင်ပေါ်မှ လူတစ်ဦးပြုတ်ကျလာ၏။

ထိုသူနှင့်အတူ ပြောင်းရှည်သေနတ်တစ်လက်လည်းမြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ထိုသူ၏အနီးသို့သွားရောက်ကြည့်ရှုလေရာ အသက်မရှိတော့ကြောင်းတွေ့ပြီး လက်မြှောင့်သေနတ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်တူလေ၏။

မိမိအား မျောက်များက အန္တရာယ်မှကယ်တင်သွားကြောင်းသိလိုက်ရလေ၏။ သူ၏ရန်သူ (၇)ဦးအနက် (၅) ဦးမှာသေဆုံးသွားပြီဖြစ်

သဖြင့် ရန်သူနှစ်ဦးသာ ကျန်တော့လေ၏။

မိမိအား တိုက်ခိုက်ရန်တောထဲသို့ရောက်ရှိနေသော ရန်သူများ သည် လွန်စွာဆိုးသွမ်းသော လူဆိုးလူသွမ်းကြီးများဖြစ်နေလေ၏။

၎င်းတို့သည် လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှု၊ မုဒိန်းမှု စသည့်အမှုများစွာဖြင့် အလိုရှိနေသော လူဆိုးများဖြစ်ကြ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ရန်သူနှစ်ဦးကို သတိကြီးစွာထား၍ ဆက်လက် ရှာဖွေရလေ၏။ သူသည် တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ စမ်းချောင်း ကလေးတစ်ခုကိုတွေ့၍ စမ်းချောင်းတွင်ရေချိုးကာ နေ့လယ်စာကို စားသောက်လေ၏။

သူ၏ရိက္ခာဖြစ်သော ပေါင်မုန့်များ မကျန်ရှိတော့သဖြင့် ငါး သေတ္တာနှင့် အသားဘူးများကိုသာ ဖောက်၍စားသောက်ရလေ၏။

နေ့လယ်စာစားပြီးနောက် ခရီးဆက်လာခဲ့ရာ လမ်းခရီးတွင် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များကိုတွေ့ရသော်လည်း ရိက္ခာအတွက် ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုလုပ်ခဲ့ချေ။

တိရစ္ဆာန်များသည် သဘာဝတရား၏ အလှအပတစ်ရပ်ဟု ရှုမြင် ခံစားတတ်သဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်းမပြုလုပ်လိုချေ။ သူသည် အတန်ကြာ အောင် ခရီးဆက်ခဲ့ပြီး ကျောက်တုံးများထူထပ်ပေါများသော တောင် ကြီးတစ်လုံးအနီးသို့ရောက်လေ၏။

တောင်ခြေတွင် မြက်များကိုစားသောက်နေသော တောင်ဆိတ် များကိုလည်းတွေ့ရလေ၏။ တောင်ဆိတ်များသည် မြက်များကိုစား သောက်ရင်း နောက်သို့မကြာခဏ လှည့်ကြည့်နေသဖြင့် ကြည့်ရှု လိုက်ရာ ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းကြောင့်မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းမှာ မြင့်မားသောကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တွင် တရားကျင့်ကြံနေဟန်ရှိသော ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် သူတော်စင်တစ်ဦး ကိုတွေ့ရလေ၏။

သူတော်စင်၏ ဆံပင်များမှာ ကျောလယ်သို့ပင် ရှည်လျားလျက် ရှိပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးများလည်း ရှည်လျားစွာရှိနေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သူတော်စင်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်ရှု လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရကာ သက်ပြင်းချ၍

“ သူတော်စိန်တောင် ရောက်နေပြီကိုး ”

ဟုရေလွှတ်လိုက်လေ၏။ သူတော်စိန်ဆိုသူသည် ကိုချိန်ခွင်၏ ရေ လွှတ်သံကြောင့် မျက်လုံးမှိတ်၍ တင်ယှဉ်ခွေထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်၍ တောင်ခြေကိုကိုင်ကာ မြင့်မားသော ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှ မြေပြင်ကို သက်သောင့်သက်သာဟန်ဖြင့် ခုန်ချလိုက်လေ၏။ ပြီးမှ ကိုချိန်ခွင်ကို မခိုးမခန့်ကြည့်ကာ

“ ဟဲဟဲ... ကျုပ်လို သူတော်စင်တစ်ယောက်တောင်မှ ရှေးကစ

၁၇၀ မင်းမြတ်သူရ

ပိဿာဆိုတဲ့ ဆွဲဆောင်အားကြောင့် လောဘမသတ်နိုင်ဘူးဖြစ်သွားပြီ၊
ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးတွေ ပြန်တွေ့ရပြီပေါ့။”

ဟုပြောလေ၏။

သူတော်စိန်ဆိုသော လူသည် သူတော်စင်ဟန်ဖြင့် ဝတ်ဖြူ
စင်ကြယ်ဝတ်ကာ မကောင်းမှုဒုစရိုက်မျိုးစုံကို ပြုလုပ်နေသူဖြစ်၏။

သူတော်စိန်သည် လူဆိုးမဖြစ်မီက အလွန်ကျော်ကြားသော
သိုင်းဆရာတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သူ၏ တိုက်ခိုက်ရေးပညာမှာ ကြောက်
မက်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။

ကိုချိန်ခွင်နှင့်သူတော်စိန်သည် ရှေးယခင်က ဂုဏ်ပြည်နယ်ရှိ စော်
ဘွားတစ်ဦးကျင့်ပသော သိုင်းပြင်တွင် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးရာ အချိန်
ကြာသည်အထိ အနိုင်အရှုံးမသတ်မှတ်နိုင်သဖြင့် သရေခွဲအဖြစ် သတ်
မှတ်ခဲ့၏။

ထိုသူတော်စိန်သည် တောင်ငူကိုကိုင်၍ တိုက်ခိုက်ရန်အသင့်
အနေအထားဖြစ်နေလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ကျောပိုးဆိတ်ကို မြေပေါ်
သို့ချ၍ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်၏။

သူတော်စိန်သည် ကျွမ်းကျင်သော သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သ
ဖြင့် သတိကြီးစွာ ထားရပေမည်။

ကိုချိန်ခွင်သည် သူတော်စိန်ကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်၍

စောင့်ကြိုနေလေ၏။ သူတော်စိန်သည် တောင်ငူကိုမြေပေါ်တွင်ခိုက်
၍ သိုင်းကွက်ငင်းထားလေ၏။

သူတော်စိန်၏တိုက်ခိုက်မည့်ဟန်ပန်သည် အဆင့်မြင့်မားလှ
သဖြင့် သူ၏ပညာများစွာ တိုးတက်နေပုံရ၏။ သူတော်စိန်က ကိုချိန်ခွင်
ကို မခိုးမခန့်ကြည့်၍

“ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေမှာက ကျုပ် မြန်မာပြည်မှာဓရှိဘူး၊
တိဘက်ကလားမားကြီးတွေဆီမှာ အကြောက်ပညာသင်ဖို့ရောက်နေ
ခဲ့တယ်၊ ကိုယ့်လူကို ကျုပ်ရဲ့ပညာအသစ်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမောင်
တယ် ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်သည် ရင်ထဲတွင်လေးလံသွားလေ၏။

တိဘက်လားမားများ၏ အကြောက်ပညာမှာ ကြောက်မက်
ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ တိဘက်လားမားများ၏ ထူးဆန်းလျှို့ဝှက်သော
အကြောက်ပညာကို အနောက်တိုင်းသားများကပင် တဖန်တည်
လေ့လာနေကြ၏။ လူတစ်ဦး၏ လည်ကုတ်ကိုကိုင်ရုံဖြင့် မေ့မြောသွား
အောင် လုပ်နိုင်သော အစွမ်းရှိ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သူတော်စိန်၏ပညာကို စမ်းသပ်ရန် စိတ်လော
ကြီးနေသဖြင့် ရန်သူ၏အနီးသို့ လျှင်မြန်စွာတိုးကပ်၍ စတင်တိုက်ခိုက်
လေတော့၏။

သူတော်စိန်သည် ကိုချိန်ခွင်၏တိုက်ခိုက်မှုများကို ကောင်းစွာ ခုခံကာကွယ်နိုင်လေ၏။ သူတော်စိန်ကတဖန် ကိုချိန်ခွင်ကို တိုက်စစ်ဆင်သောအခါ၌လည်း ကိုချိန်ခွင်က သတိကြီးစွာထား၍ ခုခံရလေ၏။

သူတော်စိန်သည် ရှေးကထက်စာလျှင် ပညာအဆင့်အတန်း များစွာမြင့်မားလာကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ သူတော်စိန်သည် ကိုချိန်ခွင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အကြောများကို ကိုင်မိအောင် ကြိုးစား၍တိုက်စစ်ဆင်နေလေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦး၏တိုက်ပွဲသည် အတန်ကြာသောအခါ နှစ်ဦးစလုံး အမောဆိုလာကြ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုချိန်ခွင်သည် သစ်တုံးတစ်တုံးကို နင်းမိပြီး ကိုယ်ခန္ဓာယိမ်းယိုင်သွားလေ၏။

ထိုသို့ယိမ်းယိုင်သွားသဖြင့် သူတော်စိန်သည် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ကိုချိန်ခွင်၏အနီးသို့ ခုန်လွှား၍ရောက်ရှိလာပြီး ကိုချိန်ခွင်၏ပခုံးကို လက်ချောင်းများဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သူတော်စိန်၏လက်ချောင်းများကို သူ၏လက်ဖြင့် လျှပ်တပြက် ဖမ်းချုပ်လိုက်ပြီး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသော သူတော်စိန်၏ရင်ဝကို ခြေဖြင့်ကန်ထည့်လိုက်ရာ သူတော်စိန်သည် မြေပေါ်တွင် နှစ်ပတ်သုံးပတ်လိမ့်ပြီး ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများအန်ကျလာလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားသဖြင့် သူတော်စိန်ကို အေးဆေးစွာကြည့်ရှုနေလေ၏။

သူတော်စိန်က ပါးစပ်ထဲမှသွေးများကိုထွေးထုတ်လိုက်ရင်း ကိုချိန်ခွင်ကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဟင်... ခင်ဗျား... ခင်ဗျား၊ ဘယ်လိုတိုက်ခိုက်လိုက်တာလဲ၊ ကျုပ် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး၊ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ သိုင်းပညာပြိုင်တုန်းက ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ လက်ရည်မကွာဘူး၊ အခုနောက်ပိုင်း တိဘက်လား မားကြီးတွေဆိုမှာ အကြောကိုင်ပညာသင်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ပညာ ပိုပြီးတောင် မြင့်မားလာသေးတယ်၊ ဒါတောင် ခင်ဗျားကို ဘာဖြစ်လို့ရှုံးနိမ့်ရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် သူတော်စိန်၏မေးခွန်းကို မဖြေသောဘဲ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်၍

“ရှမ်းပြည်နယ်မှာတုန်းက ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ တရားမျှတစွာ ယှဉ်ပြိုင်ရတဲ့ပြိုင်ပွဲတစ်ခုဖြစ်တယ်၊ ပရိယာယ်သုံးပြီး တိုက်လို့မရတဲ့ အတွက် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ သရေကျခဲ့ရတာပဲ၊ ဒီနေ့တိုက်ပွဲကတော့ ပရိယာယ်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ရတဲ့ပွဲပဲ၊ ဒါကြောင့် ပရိယာယ်သုံးပြီး ကျုပ်ခြေခေါက်လဲသယောင် ဖန်တီးခဲ့တာပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ပညာဟာ အခုနောက်ပိုင်း အလွန် ထိုးတက်လာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပညာတွေတိုးတက်လာပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့

တိုက်ခိုက်မှုမှာ ဉာဏ်မပါဘူး၊ ဉာဏ်မပါတဲ့အတွက် ခင်ဗျားရုံးနိမ့်ရတာ
ပဲ၊ ကျုပ်ဟာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အသုံးချပြီး ကျုပ်ထက်ထူးချွန်
သူတွေကို အနိုင်ယူခဲ့ဖူးတယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ သူတော်စိန်သည် ကိုချိန်ခွင်၏စကားကို
ဂူဂိုင်းဂိုင်းကြီး နားထောင်နေပြီး

“ ဉာဏ်မပါဘူး၊ ဉာဏ်မပါဘူး၊ ဉာဏ်မပါရင် မအောင်မြင်နိုင်
ဘူးပေါ့ ”

ဟုရေလွှတ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် သူတော်စိန်၏
အသက်ကို အန္တရာယ်မပြုဘဲ ထွက်ခဲ့လေ၏။

သူတော်စိန်သည် သူပသေသော်လည်း သူ၏မျှော်လင့်ချက်
သေ ဆုံးသွားပြီဟုတိတိလား။

ကိုချိန်ခွင်သည် သူ၏ရန်သူ (၇) ယောက်အနက် တစ်ဦးသာ
ကျန်ရှိတော့သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ်ပေါ့ပါးသွားလေ၏။ သို့သော်
နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေသောရန်သူသည် အရည်အချင်းအကောင်းဆုံးသူ
ဖြစ်မည်ထင်၍ သတိကြီးစွာထားရလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ခရီးဆက်ခဲ့ပြီးနောက် ညနေစောင်းအချိန်တွင်
စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုသို့ရောက်လေ၏။ စမ်းချောင်းကလေး၌ ရေချိုး
ရန်အတွက် စမ်းချောင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် စမ်းချောင်းအနီးသို့ရောက်သောအခါ ထူးဆန်း

သောမြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စမ်းချောင်းအတွင်း၌ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသောလူတစ်ယောက် ငါးဖျားနေခြင်းကို မြင်တွေ့ရ၍ဖြစ်၏။

ထိုသူသည် ကျောခိုင်း၍ စမ်းချောင်းအတွင်း၌ နစ်ထားသော ငါးစာကိုကြည့်ရှုနေလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ငါးဖျားနေသူသည် သူ့အသက်ကို ရန်ရှာမည့် လက်မရွံ့လူသတ်သမားဖြစ်ကြောင်းရိပ်စားမိလိုက်၏။

လူသတ်သမားသည် မိမိကိုမြင်တွေ့ခြင်းမရှိသဖြင့် နောက်ကျောမှ တိုက်ခိုက်မည်ဆိုလျှင် အသာစီးရရှိနိုင်၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ခြောက်ခနဲမောင်းတင်၍ ရန်သူ၏နောက်ကျောကို ချိန်ခွယ်လိုက်၏။

သို့သော် ရန်သူသည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်သဖြင့် ကိုချိန်ခွင်သည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းနေပြီဟု ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အနောက်မှ တီးတိုးရယ်မောသံကြားလိုက်ရပြီး

“ဟား ဟား ဟား... လက်ထဲက သေနတ်ကို ပစ်ချလိုက်ပါ။ ကိုချိန်ခွင်လည်း နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်ရဲ့သားကောင်ဖြစ်ရတာပါပဲ

လား ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် နောက်သို့ မသိမသာလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာအရပ်မြင့်သော ပိန်လိုလိုလူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ပိန်ရှည်ရှည်လူကို ကောင်းစွာသိ၍ ရင်ထဲတွင် လေးလံသွားလေ၏။

“ လောရှည်ကြီးပါလား၊ မြန်မာပြည်မှာ သေနတ်ပစ်အမြန်ဆုံး လူတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲမှာ ငါရောက်နေပြီ၊ ငါဘယ်လိုလွတ်မြောက်နိုင်တော့မှာလဲ ”

ဟုစိတ်ထဲမှ ရေရွတ်နေမိလေ၏။ ပိန်ရှည်ရှည်လူကြီးက ကိုချိန်ခွင်၏ရင်ဝသို့ သေနတ်ဖြင့်တည့်မတ်စွာချိန်၍ ကိုချိန်ခွင်၏သေနတ်ကို မြေပေါ်သို့ ပစ်ချခိုင်းရာ ကိုချိန်ခွင်သည် မတတ်သာတော့ဘဲ သေနတ်ကို ပစ်ချလိုက်ရလေ၏။

လောရှည်ကြီးသည် တစ်ချိန်က မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်မြေတွင် အင်္ဂလိပ်တပ်များနှင့်အတူ လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားအဖြစ် အစွမ်းပြခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်၏။

စစ်မြေပြင်မှ ပြန်လာပြီးနောက် မိန်းမလည်တစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါပြီး လူဆိုးဘဝသို့ရောက်ခဲ့ရ၏။ လောရှည်ကြီးကို အမှုတွဲ

များစွာဖြင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အလိုရှိနေသူဖြစ်၏။

လော့ရှည်ကြီးသည် သူ၏လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို လှပစွာလှည့်ပတ်ကာစားလိုက်ရင်း

“ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုချိန်ခွင်ရဲ့လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ထားဖို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်၊ ဟဲဟဲ... ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ဉာဏ်များ တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိနေတယ်လေ ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်သည် သက်ပြင်းချ၍ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်ရလေ၏။

လောကကြီး၌ ရှိနေသော မတရားမှုများကို ကူညီဖြေရှင်းပေးရန် မိမိရှိနေဖို့ လိုအပ်နေသေးသည်။ သေဖို့အချိန်မတန်သေးဟု တွေးတော နေမိလေ၏။

သို့သော် လွန်စွာလည်ဝယ်၍ သေနတ်ပစ်ကျွမ်းကျင်လှသော လော့ရှည်ကြီးလက်မှ မည်သို့မည်ပုံ အလွတ်ရှုန်းရလေမည်မသိ။

လော့ရှည်ကြီးသည် ကိုချိန်ခွင်ကို မျက်လုံးများမှေးစင်းကြည့်၍ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ခြောက်ခန့် မောင်းတင်လိုက်၏။ ပြီးနောက်

“ ဘုရားတရားသာအောက်မေ့နေပေတော့ ကိုချိန်ခွင်၊ ခင်ဗျား ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်ပြီ ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် လော့ရှည်ကြီးလက်မှ

လွတ်မြောက်ရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လော့ရှည်ကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား ပြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် လော့ရှည်ကြီး၏အနောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက် သောအခါ သူ၏မိတ်ဆွေ မုဆိုးကြီးကိုတွေ့ရလေ၏။ မုဆိုးကြီး၏လက် ထဲတွင် ဂူးလေးတစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်ထား၏။

မုဆိုးကြီးသည် သက်ပြင်းချ၍ အနီးသို့လျှောက်လာပြီး

“ ကျုပ်အချိန်မီ ရောက်ပေလို့ပေါ့ ကိုချိန်ခွင်ရယ်၊ နည်းနည်း လေး နောက်ကျသွားရင် မတွေးဝံ့ဘူးဗျာ ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် မုဆိုးကြီးကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ကျုပ်အသက်ကို ခင်ဗျားကယ်ခဲ့သလို ခင်ဗျားအသက်ကို လည်း ကျုပ်မကြာခင် ကယ်တင်ခွင့်ရတော့မှာပါ ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ မုဆိုးကြီးက ကိုချိန်ခွင်ကို နားမလည်ဟန် ဖြင့် ကြည့်၍ ခေါင်းကိုအောက်သို့ငုံလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကိုချိန်ခွင်က သူ၏ခါးတွင်ရှိသော ဓားမြှောင်ကိုလှုပ်မြန် စွာထုတ်၍ မုဆိုးကြီးအနောက်သို့လှမ်းပစ်လိုက်ရာ မုဆိုးကြီးကို ပေါက် ရန်ပြင်နေသော တောကြီးမြွေဟောက်တစ်ကောင်သည် သစ်ကိုင်းပေါ်မှ

၁၄၀ မင်းမြတ်သူရ

လျော့ခန့် ကျလာလေ၏။

မုဆိုးကြီးသည် အနောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းကာ

“တောထဲကိုရောက်တဲ့အချိန်တိုင်း ကျုပ်ဟာ သတိရှိခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ကိုချိန်ခွင်အတွက် စိုးရိမ်သောကများနေတဲ့အတွက် သတိမမူ လိုက်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကံသိပေလို့ပဲ ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ကိုချိန်ခွင်က မြေပေါ်တွင် ကျနေသော သူ၏သေနတ်ကို ပြန်လည်ကောက်ယူလိုက်ပြီး

“ပြင်ကျယ်တောကြီးရဲ့ ဧရိယာအဆုံးသတ်သွားသလို ကျုပ်ရဲ့ ရန်သူတွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဂျေဇရီးဆက်ဖို့ ပြင်ရတော့မယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မုဆိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟောဒီရေအိုင်ကြီးကိုကျော်ပြီးတာနဲ့ တောစပ်ကို ပြန်ရောက်သွားပြီ ကိုချိန်ခွင်၊ ခင်ဗျားရဲ့အသက်အန္တရာယ် မရှိတော့ပါဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကိုချိန်ခွင်က မုဆိုးကြီးကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့

တောနာစာပေ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယကွ ၁၄၁

နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

မုဆိုးကြီးသည် ကိုချိန်ခွင်၏နောက်ကျောကိုကြည့်ရှုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

စန်းအိမ်ထွန်ဗျူဟာ

ဗျူဟာ နှစ်ပိဋကတ်လည်း တွေ့ရပါသည်။ တာဝန်

တောနာစာပေ

ကိုချိန်ခွင်သည် ပရိသတ်များနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာတွင်ထိုင်၍
တယောသံကိုနားဆင်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် လူဝကြီးသည် တယောထိုးခြင်းကိုရပ်ဆိုင်းလိုက်
လျှင် ပရိသတ်များသည် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေရာမှထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ထိုအခါမှပင် လူဝကြီးအနီးသို့သွား၍ ပိုက်ဆံ
အကြွေစေ့များကို သတ္တုခွက်ထဲသို့ ထည့်လေရာ လူဝကြီးက ကိုချိန်ခွင်
ကို မျက်လုံးများမှေးစင်းကြည့်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ င ” သစ္စာရှိဇာတ်သားတွေခြေရှုပ်နေတယ် သတိထားပါ။
အန္တရာယ် တွေရှိနေတယ်၊ ဒီမြို့တစ်မြို့လုံး သူရိယသစ္စာရှိဇာတ်သားတွေ
ချည်းပဲ ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုချိန်ခွင်က မသိမသာခေါင်းညိတ်၍ ထိုနေရာ
မှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ထိုမြို့လေးရှိ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် နေ့လယ်
စာကို ဝင်ရောက်စားသောက်ရင်း သူ၏ တာဝန်ဝတ္တရား သုံးမျိုးကို
စဉ်းစားနေလေ၏။ သူ၏ပထမဆုံးတာဝန်မှာ မင်းသမီးလေးမနန်းယဉ်၏
ပျောက်ဆုံးသွားသောမိခင်နှင့် သူမနှင့်အတူပါသွားသော ကျောက်မျက်
ရတနာများကို ပြန်လည်ရှာဖွေရန်ဖြစ်၏။

ဒုတိယတာဝန်မှာ သုဘရာဇာကြီးဦးသက္က၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ

ကိုချိန်ခွင်သည် ကားကြီးတစ်စီးဖြင့် မြို့များတစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ဖြတ်
သန်းပြီး ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

မြို့တစ်မြို့သို့ရောက်သောအခါ တယောထိုးနေသော လူဝကြီး
တစ်ယောက်ကိုမြင်သဖြင့် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်လေ၏။

လူဝကြီးအနီး၌ လူများစုအုံပြီး ကြည့်ရှုနေကြ၏။

လူဝကြီး၏ တယောသံသည် လွှမ်းဆွေးဖွယ်ကောင်းလှသဖြင့်
ကြည့်ရှုနေသူများသည် နှစ်သက်ဟန်ဖြင့် ပိုက်ဆံအကြွေစေ့များ ပစ်ချ
ပေးလေ၏။

ယကွ သိမ်းပိုက်ယူဆောင်သွားသော ပတ္တမြားကြီးကို ပြန်လည်ရယူပေးရန် ဖြစ်၏။

တတိယတာဝန်မှာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းလက်မှ သက်စွန့်ဆံဖျားပြေးလွှားနေရသော ကိုရန်ကျော်ဆိုသူကို ကယ်တင်ပေးရန်ဖြစ်၏။ ကိုရန်ကျော်သည် အပြစ်မရှိဘဲ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်၏ မတရားအမှုဆင်ခြင်းကို ခံရသူဖြစ်၏။

ယခုအချိန်တွင်မူ သူ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ထမ်းဆောင်ဖို့ ဝေးစွ၊ သူ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ရန်ငြိုးကြီးလှသော ရန်သူများလက်မှ ပြေးလွှားနေရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လောကကြီးတွင် တရားမျှတမှုရှိစေရန် ချိန်ခွင်တစ်လက်အနေနှင့် အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ထိုညက ထမင်းဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးလင်မယားထံတွင် ခွင့်ပန်၍ညအိပ်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ည၌သန်းဆိုင်ယံအချိန်သို့ရောက်သောအခါ ကိုချိန်ခွင်အိပ်ပျော်နေသော ထန်းလက်ကုလားထိုင်အနီးသို့ ဆိုင်ရှင်လူကြီးရောက်လာပြီး

“ မောင်ရင်လေး မောင်ရင်လေး ”

ဟုခေါ်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် အအိပ်ဆတ်သူတစ်ဦးဖြစ်လေရာ အိပ်နေရာမှ လျှင်မြန်စွာထလိုက်လေ၏။

ဆိုင်ရှင်လူကြီးက ကိုချိန်ခွင်ကိုကြည့်၍

“ အချိန်မရှိတော့ဘူးမောင်ရင်၊ ဒီမြို့ကပြေးပေတော့ ”

ဟုတီးတိုးပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကိုချိန်ခွင်က ဆိုင်ရှင်လူကြီးကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်ရှု၍

“ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ပြေးရမှာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဆိုင်ရှင်လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ မောင်ရင်ဘယ်လိုလူဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်မှာ အန္တရာယ်တွေ အတော်များတယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်သိတယ်၊ ကျုပ်က အရင်တုန်းက မြို့ပေါ်မှာ အတော်ဆိုးတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ၊ တစ်မြို့လုံးက အော့ကြောလန်တဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ့၊ နောက်ဆုံးတော့ လူဆိုးဘဝကနေ လူကောင်းဘဝကိုပြောင်းခဲ့ရတယ်၊ ကျုပ်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်စားနေပေမဲ့ ကျုပ်မှာ အပေါင်းအသင်းတွေ အများကြီးကျန်နေသေးတယ်၊ သူတို့တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်လည်း မပြတ်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် မောင်ရင်မှာ အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ မောင်ရင်အတွက်

အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီမြို့က မသိမသာနဲ့ ထွက်သွားဖို့ပဲ။ မောင်ရင် ဒီအချိန် ထွက်သွားရင် မြို့ထိပ်မှာ ဒီမြို့ကထွက်မဲ့ကားတစ်စင်းရှိတယ်။ အဲဒီကားနဲ့လိုက်သွားရင် မောင်ရင်ရဲ့ရန်သူတွေကို လှည့်စားနိုင်မယ် ထင်တယ် ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်သည် ဆိုင်ရှင်လူကြီးကိုကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ ကောင်းပါပြီ၊ အခုလိုသတိပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်။ ဒီမြို့က အခုပဲ ထွက်သွားပါတော့မယ် ”

ဟုပြောကာ သူ၏ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာ ရန် ပြင်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဆိုင်ရှင်လူကြီးက လက်ကာပြ၍

“ အိမ်ရှေ့ကမထွက်နဲ့၊ အိမ်နောက်က ထွက်ပါ။ အိမ်နောက်မှာ မောင်ရင်ကိုလိုက်ဖို့ပေးမဲ့ ရထားလုံးတစ်စီးရှိတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ထမင်းဆိုင်၏ အနောက်ဘက်တံခါးကိုဖွင့်၍ ခြံထဲ သို့ဆင်းလိုက်သောအခါ ခြံနောက်ဘက်တွင် ရထားလုံးတစ်စီး ရပ်ထား ကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ရထားလုံးပေါ်တွင် မောင်းမည့်သူတစ်ဦးရှိ၏။ ရထားလုံးမောင်း သူကို ကိုချိန်ခွင်မြင်သောအခါ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဟင်... ဆိုင်ရှင်အဖေါ်ကြီးပါလား ”

ဟုရေရှုတ်လိုက်၏။ ဆိုင်ရှင်အဖေါ်ကြီးက နှုတ်ခမ်းကိုလက်ညှိုး မြင့်ကပ်၍

“ ဂျူးတိုးတိုး၊ ရထားလုံးပေါ်မြန်မြန်တက်၊ ငါတို့လင်မယားက တစ်ယောက်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို တစ်ယောက်က ကူညီလိုက်ရမှကျေနပ် တယ်။ မောင်ရင်ကို ကျုပ်ယောက်ျားက ထွက်ပြေးဖို့သတိပေးတယ်။ ကျုပ်က ရထားလုံးနဲ့ မြို့ပြင်ကိုလိုက်ဖို့ပေးတယ်။ ဒီဟာ ကျုပ်တို့ လင်မယားရဲ့ မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်စိတ်ဓာတ်ပဲ ”

ဟုပြောကာ ရထားလုံးကို မောင်းနှင်ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ရထားလုံးသည် မြို့ပြင်သို့ရောက်သောအခါ အမှောင်ရိပ်၌ ရပ် တန့်လိုက်လေ၏။ ရထားလုံးရပ်တန့်ပြီးသောအခါ အဖေါ်ကြီးက လက် ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်ထားသော လော်ရီကားကြီးကို ကြည့်၍

“ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာနပ်ထားတဲ့ လော်ရီကားကြီးကို သွား၊ အဲဒီမှာ ဉာဏ်ထွန်းဆိုတဲ့ ဒရိုင်ဘာနဲ့တွေ့လိမ့်မယ်၊ ဉာဏ်ထွန်း ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကလွဲရင် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ကားကြိုတင် လေ့မရှိဘူး ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကားကြိုမတင်တဲ့သူဆိုမှာ ကျုပ်ကတယ်လိုလုပ်ကားကြို လိုက်ရမှာလဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဆိုင်ရှင်အခေါ်ကြီးက လက်ကာပြု၍

“ ကျုပ်ကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး။ ဒရိုင်ဘာ ဉာဏ်ထွန်းနဲ့တွေ့ရင် မအေးရီအမေက လွှတ်လိုက်တယ်လို့သာပြော လိုက်။ ဉာဏ်ထွန်း မငြင်းနိုင်ဘူး။ မအေးရီဆိုတာ ဉာဏ်ထွန်းအသေ အလဲ ကြိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးလေ ”

ဟုဆိုလေရာ ကိုချိန်ခွင်က သက်ပြင်းချ၍

“ အခေါ်ကြီးက မအေးရီရဲ့အမေလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အခေါ်ကြီးက ခေါင်းခါပြု၍

“ မဟုတ်ဘူး။ မအေးရီအမေကို သိတောင်မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အညှာကိုင်တဲ့နည်းလေ ”

ဟုပြောလေတော့၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် အခေါ်ကြီးကို ကျေးဇူး တင်စကားပြော၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်နေသော ဒရိုင်ဘာ ဉာဏ်ထွန်းဆီသို့သွားကာ မအေးရီ၏အမေလွှတ်လိုက်ကြောင်းပြော ကာ ကားကြိုလိုက်လိုကြောင်း ခွင့်တောင်းလေရာ ဉာဏ်ထွန်းသည် မငြင်းပယ်ဝံ့ဘဲ ကားပေါ်သို့တက်ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ကားပေါ်သို့တက်နေစဉ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

၏ထောင့်ဆုံးစားပွဲတွင် အိပ်ပိုက်နေသူတစ်ဦးသည် မျက်လုံးများကို ပွတ် သပ်ကြည့်၍ ကမန်းကတန်းဆိုင်ထဲမှထွက်သွားလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ဒရိုင်ဘာဉာဏ်ထွန်းမောင်းသောကားဖြင့် လိုက် ပါလာခဲ့လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ကိုချိန်ခွင်လိုက်ပါလာသော လောရီကားကြီး နောက်သို့ ကားနက်ကလေးတစ်စီး အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လိုက်လာ လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ကားခေါင်မိုးပေါ်တွင် လှဲ၍လိုက်ပါလာရင်း အနောက်မှ အပြင်းမောင်းနှင်လာသော အနက်ရောင်ကားကလေးကို ကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် လေးလံသွားလေ၏။ ရန်သူများ သူ၏အနောက်သို့ လိုက်ပါလာလေ၏။

သူ၏အနောက်သို့ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေသူများမှာ သူရိယစန္ဒာ ဂိုဏ်းသားများဖြစ်ပုံရ၏။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းသားလက်မှ အလွတ်ရုန်း ချန် ခက်မဲလှ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် မနက်အရုဏ်တက်အချိန်သို့ ရောက်ရှိနေ သဖြင့် အလင်းရောင်တဖြည်းဖြည်း တိုးထွက်လာ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် သူ၏ အနောက်သို့ လိုက်ပါလာသော သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းသားများကို နက်ခြေဖြတ်ရန် ပြင်လိုက်၏။

၁၅၀ မင်းမြတ်သူရ

လို့ကြောင့် တောင်ကြီးတစ်လုံး၏အကွယ်သို့ ကားရောက်ရှိ
သည်နှင့် နှေးကွေးစွာသွားနေသော ကား၏ခေါင်မိုးပေါ်မှ ချုံတစ်ခုထဲ
သို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

ကားနက်ကလေးသည် ကိုချိန်ခွင်လိုက်ပါသွားသည်အထင်နှင့်
လော်ရီကားကြီးနှော့က်သို့လိုက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ချုံထဲမှ
ထွက်လိုက်ပြီးနောက် တောလမ်းအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်၏။

၆၀ ဖန်စာ၊ ဧပြီ ၆၀ ပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ် (၇)၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊

ရန်ကုန်သို့ လိပ်စု၍ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဝေတနာစာပေ

ဆာပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယက္ခ ၁၅၁

ကိုချိန်ခွင်သည် အတန်ကြာအောင် ခရီးဆက်ခဲ့ပြီး တောလမ်း
တစ်နေရာမှ သီချင်းဆိုသံကြားရသဖြင့် ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်ရာ
မျက်နှာဖြူမိန်းမတစ်ဦး တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်၍ ပန်းချီဆွဲနေကြောင်းတွေ
ရလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် မျက်နှာဖြူမိန်းမကို တကဲခတ်၍နေစဉ် မျက်နှာ
ဖြူမိန်းမသည် ပန်းချီဆွဲခြင်းကိုရပ်တန့်၍ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းနေ
ကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

ထို့နောက် တောစပ်မှ ကားလမ်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် သူမအနောက်မှ နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့ရာ သူမသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်တန့်ထားသော အော်စတင်ကားလေး ထဲသို့သွားကာ ပန်းချီဆွဲသောပစ္စည်းကိရိယာများကိုတင်လေ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ကားထွက်ရန်ပြင်ပြီးကာမှ ကားကိုစက် ပြန်သတ်၍ ရှုထဲသို့ဝင်ကာ အပေါ်အပါးသွားလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ အော်စတင် ကားလေး၏အနောက်ခန်းမှ ပုန်းအောင်း၍ လိုက်ပါရန်ပြင်လေ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ကားကိုမောင်း၍ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ အတန်ကြာအောင် မောင်းနှင်ပြီးနောက် ခြံကြီးတစ်ခြံရှေ့သို့ ရောက် သောအခါ ကားယွန်းကို တွေ့ပွဲမိတီးလိုက်သောအခါ ခြံထဲမှ မျက်နှာ ဖြူလူရွယ်တစ်ဦး ထွက်လာလေ၏။ မျက်နှာဖြူလူရွယ်သည် အမျိုးသမီး ကိုမြင်သောအခါ

“တောထဲက ပြန်လာတာလား။ ခင်ဗျားရဲ့ယောက်ျားကြီးက တော့ မြို့ကနေ ထွက်သွားပြီ။ ကျုပ်ရဲ့အိမ်ထဲမှာ ခဏနေပြီးတော့ အရက်လေးဘာလေး သောက်ပါဦး။”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ကားကို စက်ရပ်၍ လူရွယ်ခေါ်ဆောင်ရာ အိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်ခဲ့လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ကားတွင်းမှာပင် ပုန်းအောင်း၍စောင့်နေလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အိမ်ကြီးထဲမှ အော်သံဟစ်သံများကြား၍ ပြေး ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာဖြူမိန်းမကို အဓမ္မပြုကျင့်ရန် ကြိုးပမ်းနေ သော မျက်နှာဖြူလူရွယ်ကိုတွေ့ရ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် မျက်နှာဖြူ မိန်းမကို ကယ်တင်ရန် အချိန်ကျ ရောက်နေသဖြင့် တံခါးကို ဝှန်းခနဲဆောင်ကန်ကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသော လူရွယ်ကို လက်သီးဖြင့်ထိုးလိုက်ရာ လူရွယ် မေ့မြောသွားလေ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ကိုချိန်ခွင်ကို ကျေးဇူးတင်ဟန်ဖြင့်ကြည့် ကာ

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မဟာ သစ်တောမင်းကြီးရဲ့ ဇနီးပါ။ ဒီကောင်ဟာ မြန်မာပြည်မှာနေပြီးတော့ ရှားပါးလိပ်ပြာတွေကို သုတေသနပြုနေတဲ့သူပါ။ ကျွန်မတို့လူမျိုးအချင်းချင်းဖြစ်လို့ တရင်း တနှီးနေခဲ့တာကို အခုလို အခွင့်အရေးယူခဲ့တာပဲ။ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ရှင်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အိမ်ထဲကို ရောက်လာရတာလဲ။”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် မျက်နှာဖြူမိန်းမကို ကြည့်၍ မသားသုံးရန် စိတ်မကူးတော့ဘဲအမှန်အတိုင်းပင် ရန်သူများ လက်မှ ပြေးလွှားရင်း သူမ၏ကားအနောက်မှ ပုန်းအောင်းလိုက်ပါလာ

မြင်းဖြစ်ကြောင်းပြောလေ၏။

ထိုအခါ မျက်နှာဖြူမိန်းမက ကိုချိန်ခွင်ကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ရှင်က လူဆိုးတစ်ယောက်လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ခေါင်းခါ၍

“ကျုပ်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ မကောင်းမှု ခရိုက်ကို လုံးဝရှောင်ကြဉ်သူဖြစ်တယ်”

ဟုပြောလေရာ မျက်နှာဖြူမိန်းမက သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်မဟာ ပန်းချီပညာကို အတော်လေး အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့် ရေးဆွဲနေသူဖြစ်တယ်၊ အထူးသဖြင့် လူတွေရဲ့မျက်နှာတွေကို ကျွန်မ အထူးရေးဆွဲလေ့ရှိတယ်၊ ရှင်ရဲ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်မ သိပ် သဘောကျတယ်၊ ရှင်ဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ အသေအချာသိတယ်၊ ရှင်မျက်လုံးထဲမှာပေါ်လွင်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် ဟာ အလွန်အကြင်နာတရားရှိတယ်၊ အလွန်လည်းရက်စက်ကြမ်းကြုတ် တယ်၊ အလွန်လည်း ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးထက်မြက်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်လည်း ယုံကြည်မှုရှိတယ်၊ အားကိုးစရာလဲ အလွန်ကောင်းတယ်၊ ဒါတွေအားလုံးကို ရှင်မျက်လုံးတွေမှာ ဖော်ပြနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင် ကို ကျွန်မ တစ်ခုတောင်းဆိုချင်တယ်”

ဟုပြောဆိုလေရာ ကိုချိန်ခွင်က သူမကို ဣန္ဒြေရကြည်ရှည်

“ဘယ်လိုတောင်းဆိုချင်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မျက်နှာဖြူမိန်းမက ကိုချိန်ခွင်ကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ရှင်ရဲ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်မ ပန်းချီဆွဲချင်တယ်၊ ရှင်အကျိုး မယုတ်ပါဘူး၊ ရှင်ကို ရန်သူတွေလက်က ကျွန်မ ကယ်ထုတ်သွား မှာပေါ့”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ခဏကြာအောင် စဉ်းစား လိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီ ခင်ဗျားကို ကျုပ်သုံးရက်ပဲအချိန်ပေးနိုင်မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မျက်နှာဖြူမိန်းမက ပြုံး၍

“သုံးရက်ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ ကျွန်မအတွက်လုံလောက်ပါတယ်၊ ကဲ ကျွန်မတို့ သဘောတူညီချက်ရပြီဖြစ်လို့ ရှင် ကျွန်မကားထဲကို ဝင် ထိုင်ပါစော့”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် သူမ၏ကားထဲသို့ လိုက်ပါလာ လေ၏။ မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့လေ၏။ အတန် ကြာသောအခါ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိပြီး ကားကိုမောင်းဝင်ခဲ့ လေ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ကိုချိန်ခွင်ကို အိမ်ထဲသို့ခေါ်၍ ကော်ဖီနှင့်
 မုန့်များကို စားသောက်စေပြီးနောက်
 “ရှင် ပန်းချီဆွဲခံဖို့ ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲကိုလိုက်ခဲ့ပါ”
 ဟုတောင်းဆိုလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က သူမ၏မျက်နှာကိုကြည့်၍
 “ဒီမှာပဲ ဆွဲလို့မရဘူးလား”
 ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မျက်နှာဖြူမက သက်ပြင်းချ၍
 “မရလို့ပါရှင်၊ ကျွန်မယောက်ျားက ကျွန်မထက် အသက်
 အများကြီးကြီးတယ်၊ သဝန်လည်းသိပ်တိုတယ်၊ ယောက်ျားတစ်

ယောက်ကို ကိုယ်ဟန်ပြနိုင်ပြီး ပန်းချီဆွဲဖို့လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်
 ကျွန်မအိပ်ခန်းထဲမှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဆွဲမှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေတော့၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် သူမ၏စကားကြောင့် မျက်
 လုံးပြူးသွားလေ၏။

ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ဦးနှင့် အိပ်ခန်းထဲတွင် သုံးရက်
 လုံးလုံး အတူနေရလျှင် ခက်ပေတော့မည်။ ကိုချိန်ခွင်သည် မိန်းမများနှင့်
 ဝေးဝေးနေသူဖြစ်၍ မျက်နှာဖြူမိန်းမ၏ တောင်းဆိုမှုသည် သူ့အတွက်
 ခက်ခဲလှ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမကမူ ကိုချိန်ခွင်ကို အရေးမပါသောအမှုအရာနှင့်
 ကြည့်ရှု၍

“ကျွန်မအိပ်ခန်းထဲမှာဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေးပန်းချီဆွဲ
 လို့ရတာပေါ့ရှင်”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က သက်ပြင်းချ၍

“ခင်ဗျားရဲ့ယောက်ျားက ဘယ်နေ့ပြန်ရောက်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မျက်နှာဖြူမိန်းမက

“ကျွန်မယောက်ျား ဒီနေ့ညနေ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်
 ဖြစ် သူမသိအောင် တိတိဆတ်ဆတ်လုပ်ရမှာပဲ”

ဟုပြောလေတော့၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ငြင်းဆန်ခြင်းမဖြစ်နိုင်တော့

သဖြင့် သူမ၏အစီအစဉ်ကို သဘောတူလိုက်ရ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ကိုချိန်ခွင်ကို သူမ၏အိပ်ခန်းရှိရာ အိမ်ကြီး
၏အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ အိမ်ကြီးသည် ကျယ်ဝန်းပြီး
ခမ်းနားလှ၏။

သူမ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ကျယ်ဝန်းသောအိပ်ခန်း
ကျယ်ကြီးအတွင်း မှန်တင်ခုံ၊ ဇီရို၊ စာရေးစားပွဲနှင့် လွန်စွာလှပသော
ကြေးခုတင်ကြီးတစ်လုံးကိုတွေ့ရလေ၏။

ကြေးခုတင်၏အနောက်တွင် အဝတ်လှမ်းသောကြိုးတန်းရှိပြီး
ထိုတန်းပေါ်တွင် သူမ၏ဝါဝန်များလှမ်းထားလေ၏။

သူမသည် အခန်းထောင့်ရှိ ပြတင်းပေါက်များကိုဖွင့်လိုက်ပြီး
ကိုချိန်ခွင်ကို မှန်တင်ခုံရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ခိုင်းကာ

“ ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့အစေခံတွေကတော့ အားလုံး ကျွန်မလူတွေ
ချည်းပါ။ သူတို့အားလုံး ကျွန်မကောင်းကို နာခံကြတယ်။ ရှင်ဘာမှမပူနဲ့၊
ကျွန်မယောက်ျားလားလင် ဝိုင်းပြီးညာပေးကြလိမ့်မယ် ”

ဟုပြောကာ အခန်းထဲရှိ ခလုတ်ကလေးကိုနှိပ်လိုက်ရာ ခေါင်း
လောင်းသံထွက်ပေါ်လာပြီး မြန်မာအစေခံတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ထိုအခါ မျက်နှာဖြူမိန်းမက အစေခံအား ကိုချိန်ခွင် ရေချိုးစေရန်
ခေါ်ဆောင်သွားစေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် အစေခံ၏အနောက်မှရေချိုးရန်

လိုက်သွားရလေ၏။

ရေချိုးပြီးနောက် မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ထမင်းစားခန်းထဲတွင်
ထိုင်စောင့်နေပြီး နေ့လယ်စာကို အတူတကွစားသောက်ကြလေ၏။

ပြီးနောက် ပန်းချီဆွဲရန် သူမ၏အိပ်ခန်းသို့တက်ခဲ့လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သူမ၏ဆန္ဒအရ ပန်းချီဆွဲရန် ပြတင်းပေါက်အနီး
၌ထိုင်ပေးရလေ၏။ မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ကိုချိန်ခွင်၏ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံ
ကိုသာ ရေးဆွဲလျက်ရှိနေပြီး မျက်လုံးများကိုသာ အသားပေး၍ရေးဆွဲ
နေလေ့ရှိ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် အတန်ကြာအောင် ထိုင်ပေးလိုက်ပြီး မျက်နှာဖြူ
မိန်းမက အနားယူခိုင်းလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် သူ၏ပန်းချီပြပွဲကို
ကြည့်၍ မျက်နှာဖြူမိန်းမ၏ပန်းချီပညာအဆင့်အတန်း မနိမ့်လှကြောင်း
သတိပြုမိ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ပန်းချီကားကို အနုစိတ်ရေးဆွဲလျက်ရှိရာ
ကိုချိန်ခွင်၏မျက်လုံးများကို မျက်တောင်မခတ်တန်းကြည့်၍ ရေးဆွဲနေ
လေတော့၏။ သူမသည် ကိုချိန်ခွင်၏မျက်လုံးများကိုကြည့်၍

“ ရှင်ရဲ့မျက်လုံးတွေက သိပ်ထူးခြားတာပဲ၊ မမြင်ရတဲ့တန်ခိုးစွမ်း
အဝင်တွေရှိနေသလိုပဲ၊ ကျွန်မ ပုံတူတွေဆွဲတာ ရေတွက်လို့မရနိုင်တော့
ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်မျက်လုံးတွေလောက် လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုရှိတာ တစ်ကြိမ်

တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ ညနေစောင်းသောအခါ သူမသည် ပန်းချီဆွဲခြင်းကို ရပ်နားလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ခြံဝင်းထဲသို့ ကားတစ်စီးမောင်းဝင်လာ ကြောင်း ပြတင်းပေါက်မှ မြင်ရ၏။

သူမက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်မယောက်ျား ပြန်ရောက်လာပြီ၊ အိမ်အောက်ကိုဆင်း ကြိုလိုက်ဦးမယ်၊ ရှင် ဒီမှာပဲနေပါနော် ”

ဟုပြောကာ အိမ်ကြီး၏အောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သူမ၏အိပ်ခန်းကိုကြည့်ရှု၍ သစ်တောမင်းကြီးနှင့်သူမသည် တစ်ခန်းစီ နွဲ့၍အိပ်စက်ကြကြောင်း သိပ်စားမိလေ၏။

ညမှောင်ရံသန်းစပြုသောအခါ မျက်နှာဖြူမိန်းမ ပြန်ရောက်လာပြီး ကိုချိန်ခွင်အတွက် ညစာယူဆောင်လာလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ညစာစားပြီးနောက် မျက်နှာဖြူမိန်းမ မရှိသည်နှင့် အခန်းထဲတွင် ပန်းချီပုံညာနှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။

ညအိပ်ရာဝင်ကာနီးသောအခါ သူမရောက်လာပြီး ကိုချိန်ခွင်ကို ခေါင်းဆုံးတစ်လုံးပေး၍ ကြမ်းပြင်ရှိ ကော်ဖော်ပေါ်တွင် အိပ်စက်စေ၏။

သူမသည် ပါးလျာသော ညအိပ်ဝတ်စုံတစ်စုံကို ဝတ်ဆင်၍

ဆင်ပေါ်တွင် နှစ်နှစ်ခြုံက်ခြုံက် အိပ်မောကျသွား၏။ ကိုချိန်ခွင်ကမူ ဆူ၏ရှေ့ဆက်ရမည့်အလုပ်တာဝန်များကို တွေးတော၍ အိပ်စက်ပျော်နိုင်ချေ။

မင်းအိမ်ကွန်ပျူတာ

ကုသိုလ် ဦးဌာနလမ်းကောက်ခြင်္သေ့တန်း

နောက်တစ်နေ့တွင် မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ပန်းချီဆက်၍ဆွဲလေ၏။ မျက်နှာဖြူမင်းကြီးသည် သစ်တောရုံးသို့ သူ၏ကားဖြင့်ထွက်သွားလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်၏ပန်းချီမှာ အပြီးသတ်နေပြီဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ကိုချိန်ခွင်၏မျက်လုံးများကို သေချာစွာကြည့်၍ ပန်းချီကားကို ဖွမ်းမံနေလေ၏။

လုံနေညသို့ရောက်သောအခါ ကိုချိန်ခွင်သည် ထုံးစံအတိုင်း ပန်းချီပညာရှင်များအကြောင်း ရေးသားထားသော စာအုပ်ထူကြီးတစ်စုံစုစု အခန်းတံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် တံခါးခေါက်သံကြောင့် စုတင်ပေါ်တွင် အနားယူနေရာမှခန့်ထ၍ ပျာပျာသလဲအမူအရာဖြင့်

“ အခန်းလမှာ ကျွန်မယောက်ျားရောက်နေပြီ ဂျင်ကို တစ်နေရာမှာ ဖွက်ထားမှဖြစ်မယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် အခန်းကိုမျက်လုံးစော့ကြည့်လိုက်ပြီး အဝတ်ဝီရိအနောက်ရှိ ခန်းဆီးကိုညှန်ပြကာ

“ ကျုပ် ဒီနေရာမှာ ဝင်ပုန်းနေမယ် ”

ဟုပြောကာ ခန်းဆီးအနောက်သို့ဝင်ခဲ့လေ၏။ မျက်နှာဖြူမိန်းမက အခန်းတံခါးကိုဖွင့်သောအခါ မျက်နှာဖြူမင်းကြီး ဝင်ရောက်လာပြီး ပန်းချီကားကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုံတကာ အသက်ဝင်လှခကြောင်း ချီးမွမ်းလေ၏။

မျက်နှာဖြူမင်းကြီးသည် ပန်းချီဝါသနာရှိပုံမရဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး သူ၏ဇနီးကို ဖက်ရင်းနမ်းရှုံ့ရန် ကြိုးစားနေလေ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် အခန်းထဲတွင် ကိုချိန်ခွင်ရှိကြောင်း သိနေသဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေပြီး မင်းကြီးကိုတွန်းထုတ်လေရာ မင်းကြီးက မကျေမနပ်ကြည့်၍

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မင်းငါ့ကိုစိတ်ကောက်နေတာလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မျက်နှာဖြူမိန်းမက ခေါင်းခါ၍

၁၆၄ စမ်းမြတ်သူရ

“ စိတ်မကောက်ပါဘူး၊ ကျွန်မဒီနေ့ နေသိပ်မကောင်းလို့ နောက်နေ့မှ တွေ့ကြတာပေါ့ ”

ဟုဆိုကာ မင်းကြီးကို တွန်းလွှတ်လေ၏။ မျက်နှာဖြူမင်းကြီးက ခေါင်းခါ၍ သူမကို ကြိုးစားပြန်၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ချွန်းဆီးအနောက်တွင်ရှိသော ကိုချိန်ခွင်ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်၍ မင်းကြီးကို တွန်းလွှတ်ကာ

“ ငါ့ဆိုရင်လည်း ရှင်အခန်းကိုသွားကြမယ်၊ ကျွန်မအခန်းထဲမှာ ပန်းချီကားတွေရှိနေရင် ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ”

ဟုပြောလေရာ မျက်နှာဖြူမင်းကြီးသည် သူ၏မိန်းမကို အခန်းထဲမှခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် အခန်းထဲသို့ပြန်ရောက်လာပြီး ခုတင်ပေါ်တွင်လဲလျောင်းကာ ကိုချိန်ခွင်ကို မျက်လုံးများမှေးစင်း၍ကြည့်လျက်

“ ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ဒုက္ခဆင်းပုံခြင်းတစ်ခုပေါ့၊ သူနဲ့ကျွန်မဟာ အသက်ချင်း အလွန်ကွာတယ်၊ ကျွန်မ မိဘတွေက ဘာသာတရားကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းတယ်၊ မင်းကြီးနဲ့ယူရင် ကျွန်မဘဝ အေးချမ်းသာယာမယ်ဆိုပြီး သူနဲ့လက်ထပ်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကြီးနဲ့နေထိုင်ရတာ မကြောင်းမကျ နေထိုင်ရပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့သူဟာ ဘယ်တော့မှ အပေးအယူ

မမျှဘူး၊ သူဟာ ကျွန်မကို နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်မ အလွန်ဝါသနာပါတဲ့ ပန်းချီပညာကိုလဲ သူ လုံးဝနားမလည်ဘူး၊ ကျွန်မကို အမြဲအနိုင်ယူတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သူဟာ သိပ်ပြီးတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်၊ ဘယ်အခါပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဆန္ဒပြည့်ဝဖို့ပဲ ဦးစားပေးတယ်၊ ကျွန်မ သူနဲ့နေရတာ လုံးဝမပျော်ဘူး၊ တစ်နေ့နေ့တော့ သူနဲ့ဝေးရာကို ထွက်ပြေးချင်တယ် ”

ဟုတီးတိုးပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင်လဲလျောင်းနေသော သူမကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်အောင် ညှိကြည့်ပါလား ”

ဟုပြောလေ၏။ သူမ၏ ခေါင်းခါ၍

“ ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီလူကြီးမှာ စာနာစိတ်မရှိဘူး၊ ညှိကြည့်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ သူနဲ့ဝေးရာကိုပဲထွက်ပြေးချင်တယ်၊ ကျွန်မကို ခေါ်သွားမဲ့သူရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် သူမကို နားချရန်မကြိုးစားတော့ဘဲ အခန်းထောင့်ရှိ ကုလားထိုင်တွင်သွား၍ထိုင်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမသည် အခန်းထောင့်ရှိ ဝီရိအတွင်းမှ ဝိုင်အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကိုယူကာ ကိုချိန်ခွင်အနီးသို့ရောက်လာပြီး ကိုချိန်ခွင်အတွက် အရက်တစ်ခွက်ငဲ့ပေးလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်က ခေါင်းခါ၍ အရက်မသောက်တတ်ကြောင်းပြောဆို
လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်အရက်မသောက်တတ်ကြောင်းပြောသဖြင့် သူမသည်
တင်ကိုယ်တည်းအရက်သောက်နေလေ၏။

အတန်ကြာအောင် သောက်ပြီးနောက် မျက်နှာဖြူမိန်းမသည်
ကိုချိန်ခွင်၏အနီးတွင် ဝင်ထိုင်၍

“ ကျွန်မဘဝဟာ ဘယ်တော့မှ ပြီးပြည့်စုံမှုဆိုတာမရှိပါဘူး
အမြဲတမ်းလိုအပ်နေခဲ့တယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ ကံအဆိုးဆုံးလူ
တစ်ယောက်ပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ပါးလျှာသော သူမ၏ညအိပ်ဝတ်
စုံကို မကြည့်မိအောင် ကြိုးပမ်း၍

“ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ဘယ်သောအခါမှ ပြီးပြည့်စုံတဲ့သူဆိုပြီး
မရှိခဲ့ပါဘူး၊ သတ္တဝါအားလုံးဟာ လိုအပ်နေတာပါပဲ ”

ဟုနှစ်သိမ့်စကားပြောလိုက်လေ၏။

သူမက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ သတ္တဝါအားလုံးဟာ လိုအပ်နေသူတွေဆိုပေမဲ့ အဲဒီလူတွေ
ထဲမှာ ကျွန်မဟာ အလိုအပ်ဆုံးဖြစ်နေမှာပါ ”

ဟုပြောရင်း ကိုချိန်ခွင်ကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်၍

“ ကျွန်မရဲ့လူမချက်ကို ရှင်ကူညီပြီး မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ဘူး ”

လား ”

ဟမေးပြန်းလိုက်ရာ ကိုချိန်ခွင်သည် ခေါင်းကိုင်၍

“ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မှာ ဒီလောက်အစွမ်းအစမရှိပါဘူး ”

ဟုတီးတိုးပြောလေ၏။ သူမက ယုံကြည်ဟန်မရှိဘဲ

“ ရှင့်မျက်လုံးတွေမှာ စွမ်းအင်တွေရှိတယ်၊ အဲဒီစွမ်းအင်တွေက
အရာရာကို စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်တယ်၊ ရှင့်မှာ အစွမ်း
အစမရှိဘူးဆိုရင် ရှင်ညာနေတာပဲဖြစ်မယ်၊ ကျွန်ကိုတာလို့ညာချင်ရတာ
လဲ၊ ကျွန်မက မလှလို့လား ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ကိုချိန်ခွင်က ခေါင်းငုံ့၍

“ ခင်ဗျားကျုပ်ကို အထင်တွေသိပ်ကြီးနေတယ်၊ တကယ်တော့
ကျုပ်မှာ ဒီလိုအစွမ်းအစမရှိပါဘူး၊ ရှိရင်လဲ ဒီလိုလုပ်ဖို့စိတ်မဝင်စားဘူး၊
ဒီအတွက် ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ”

ဟုပြောလေရာ မျက်နှာဖြူမိန်းမသည် ကိုချိန်ခွင်၏မျက်နှာကို
အတန်ကြာအောင်စူးစိုက်ကြည့်၍ အင်းခနဲ ရိုက်ငိုလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် ကုတင်ပေါ်သို့သွားကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကျွေးနေ
လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ထိုနေ့ မနက်အရှုတ်တက်အချိန်တွင် မည်သူမျှ
မသိအောင် အိမ်ကြီးထဲမှထွက်ခဲ့လေ၏။ အိမ်ကြီး၏ အုတ်တံတိုင်းအနီး

သို့ရောက်သောအခါ တွယ်ကပ်တက်၍ ခြံဝင်းအပြင်သို့ ခုန်ချလိုက်
လေ၏။

ထို့နောက် အဝေးပြေးကားများ ဖြတ်သန်းလေ့ရှိသော လမ်း
ကြီးပေါ်သို့လာကာ၍ ကားတစ်စီးကိုတားဆီးပြီး ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

မျက်နှာဖြူမိန်းမ၏နေအိမ်တွင် သုံးရက်နီးပါးနေထိုင်ခဲ့သဖြင့်
ထိရန်သူများ မျက်ခြေပြတ်သွားပြီထင်ရ၏။

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ပြပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ် (၇)၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း

ရန်ကုန်သို့ လိပ်စာဖြင့် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ကိုချိန်ခွင်သည် ကားတစ်စီးနှင့် လမ်းကြိုလိုက်ခဲ့လေ၏။ ကား
ပေါ်တွင် ပါလာသော ဒဂိုင်ဘာနှင့်စပယ်ယာသည် တဏှာရှူးများဖြစ်ပြီး
ကားလမ်းပေါ်တွင်တွေ့ရသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို ကားပေါ်သို့ တင်လာ
လေ၏။

ညမှောင်ရှိသန်းစပြုသောအခါ ဒဂိုင်ဘာနှင့်စပယ်ရာသည် ကား
ကိုရပ်၍ မိန်းမပျိုနှင့်အတူ လမ်းနဘေးချုံ့ပုတ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

၎င်းတို့သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင်လည်း ကားကို နေမြင့်
သည်အထိ မထွက်ဘဲ မိန်းမပျိုနှင့် ကလူကူစွဲစွဲနေလေ၏။

ကိုချိန်ခွင့်သည် ၎င်းတို့ကားနှင့်ဆက်လက်၍ မလိုက်လိုတော့ဘဲ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ လှည်းလမ်းအတိုင်းလျှောက်ခဲ့လေ၏။

အဟန့်ကြာအောင်လမ်းလျှောက်ခဲ့ပြီး နေပူပြင်းလှသဖြင့် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ခေတ္တနားခိုလေ၏။ ကျောရိုးအိတ်ထဲမှရေဘူး ကိုကုတ်၍ ရေကိုသောက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှပင် အဝေးဆီမှ ပုံတထောင်းထောင်းထအောင် ပြေးလာသော မြင်းတစ်ကောင်ကိုတွေ့ရလေ၏။ မြင်း၏လျှင်မြန်ပုံကို ကြည့်၍ မြင်းစီးသမားကောင်းတစ်ယောက် စီးနင်းလိုက်လာမှန်းရိပ်စားမိလေ၏။

ကိုချိန်ခွင့်သည် မြင်းစီးသမားကိုကြည့်ရှုနေစဉ် ထိုသူသည် ကဆုန်ဆိုင်း၍ပြေးလွှားနေသော မြင်းပေါ်မှ မတ်တတ်ရပ်၍ စီးနင်းနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

မြင်းစီးသမားသည် အဟန့်ကြာအောင် မတ်တတ်ရပ်၍စီးနေပြီးမှ ပြေးလွှားနေသောမြင်း၏ဝမ်းခိုက်အောက်မှ ဟိုသည်ကူးပြောင်း၍ သွားလာနေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မြင်းစီးသမားသည် မြင်းပေါ်တွင် စီးနေလျက် ဖြင့် ငှက်ပျောပင်များ စိတန်းနေသောနေရာသို့မြင်းကို ဒုန်းခိုင်း၍စီးနင်းသွားပြီး မြင်းပေါ်မှ ဓားတစ်လက်ဖြင့် ငှက်ပျောပင်များကို ခုတ်ပိုင်းလျက်

ရှိကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ငှက်ပျောပင်များသည် မြင်းစီးသမား၏ ဓားခုတ်ကျမ်းကျင်မှုကြောင့် ပြိုလဲခြင်းမရှိဘဲ တိမာရုံရုံ ပြတ်ဘောပက်နေ ကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

မြင်းစီးသမားသည် ငှက်ပျောပင်များကို ခုတ်ပိုင်းပြီးနောက် သစ်ပင်ရိပ်များရှိရာသို့ မြင်းကိုခိုးနှင်လာလေ၏။

မြင်းစီးသမားသည် ကိုချိန်ခွင့်ရှိရာ ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ စီးနှင်လာလေ၏။ ကိုချိန်ခွင့်သည် ချွေးတဒီးဒီးကျနေသော မြင်းစီးသမားကိုကြည့်၍ လက်ထဲရှိရေဘူးကိုမြှောက်ပြ၍

“ ရေသောက်ပါဦးမိတ်ဆွေ ”

ဟုပြောကာ ရေဘူးကို လှမ်းပစ်ပေးလိုက်လေ၏။

မြင်းစီးသမားသည် ရေဘူးထဲမှရေကို မော့သောက်လိုက်ပြီး ကိုချိန်ခွင့်ရှိရာသို့ ပြန်ပေးလိုက်ကာ

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ နေပူပြင်းလို့ ရေငတ်နေတာနဲ့ အတော်ပဲဗျာ၊ ခရီးသွားတစ်ယောက်နဲ့တူတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ခြံထဲကိုလိုက်ပြီး အနားယူဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်ဗျာ ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင့်သည် မြင်းစီးသမားကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ခုဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံပါတယ်ဗျာ ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မြင်းစီးသမားနှင့် ကိုချိန်ခွင်သည် လှည်းလမ်း အတိုင်း လမ်းလျှောက်လာပြီးနောက် ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်တွင် တည် ဆောက်ထားသော တဲကလေးဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားလေ၏။

မြင်းစီးသမား၏ တဲအိမ်ကလေးသည် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လှ၏။ တဲ ၏အနီးတွင် ရေတွင်းကလေးလည်း ရှိ၏။ ကိုချိန်ခွင်နှင့်မြင်းစီးသမား သည် ရေတွင်းကလေး၌ အတူတူချေချိုးကြလေ၏။

ချေချိုးပြီးနောက် အာလူးနှင့်ငါးခြောက်များပါသော ဘဲဥချဉ်ရေ ဟင်းနှင့် မြိန်ရှက်ခွံာ် ထမင်းစားကြလေ၏။ ထမင်းစားပြီးနောက် မြင်းစီး သမားက

“ ခြံထဲက ကွပ်ပစ်ကလေးမှာ ဆင်းထိုင်ကြရအောင်၊ ခင်ဗျား ကို ကျုပ်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ပညာလေးတစ်ခုနဲ့ ဖြေဖျော်ပါရစေ ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်က မြင်းစီးသမားကိုကြည့်၍

“ လက်ဆွဲဘာဂျာတစ်လက်နဲ့ ဖြေဖျော်တော့မယ်ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ လက်ဆွဲဘာဂျာသံဟာ အတော်နားထောင်ကောင်း လိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်၏စကားကြောင့် မြင်းစီးသမားသည် မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားပြီး အံ့သြဟန်ဖြင့်

ဝေတနာတပေ

“ ဟင်... ကျုပ်က လက်ဆွဲဘာဂျာနဲ့ဖြေဖျော်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်သိနေသလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က မြင်းစီးသမားကို မျက်လုံးချင်း ဆုံအောင်ကြည့်၍

“ ခင်ဗျားနာမည် ကိုရန်ကျော်ဆိုတာတောင် ကျုပ်သိနေ တယ် ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မြင်းစီးသမား၏မျက်နှာသည် တင်းမာသွားပြီး တက်ခေါက်ကာ

“ တောက်... ကျုပ်ကတော့ မိတ်ဆွေအောက်မေ့လို့ ဒီမိတ်ကို ခေါ်ပြီး ထမင်းကျွေးတယ်၊ အခုတော့ ရန်သူဖြစ်နေပါလား၊ သေပေ တော့ ”

ဟုကြုံးငါး၍ ကိုချိန်ခွင်ကို အနီးရှိ တုတ်ရှည်တစ်ချောင်းဖြင့် လွှဲ ရိုက်လိုက်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ကွပ်ပစ်ကို လက်ဖြင့်ထောက်၍ နောက်ပြန် ခုန်လွှားလိုက်ပြီး ကမန်းကတန်းလက်ကာပြု၍

“ ဟိုးဟိုး... ခင်ဗျား အထင်မှားနေပြီ၊ ကျုပ်က ရန်သူမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေပါ ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြင်းစီးသမားသည် ကိုချိန်ခွင်ကို

ဝေတနာတပေ

မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဘာ...ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ရန်သူမဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ရန်သူ မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ဘဝနောက်ကြောကို သိနေရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က သက်ပြင်းချ၍

“သိတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့မိန်းမနဲ့တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ ကျုပ်နာ မည် ချိန်ခွင်လို့ခေါ်တယ်”

ဟုပြောလေရာ မြင်းစီးသမားသည် ကိုချိန်ခွင်ကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှု၍

“ဟင်... ခင်ဗျား ခင်ဗျားက ကိုချိန်ခွင်လား၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ် အထင်မှားမိပြီပေါ့၊ ကျုပ်ကိုခွင်လွှတ်ပါဗျာ၊ ကိုချိန်ခွင်နဲ့တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်း သာတာပဲ၊ ကိုချိန်ခွင်ဟာ ကျုပ်ဘဝရဲ့အခက်အခဲတွေကို ကူညီဖြေရှင်း ပေးနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က မြင်းစီးသမား ကိုရန်ကျော်ကို ကြည့်ရှု၍

“ကျုပ်ဟာ လောကကြီးမှာရှိတဲ့ မတရားမှုတွေကို ကူညီဖြေ ရှင်းပေးဖို့ ချိန်ခွင်ဖြစ်လာတာပါ၊ ဒါကြောင့် ချိန်ခွင်ဘဝနဲ့ လူ့ဘဝရဲ့ အခက်အခဲတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ဖြေရှင်းပေးခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ သူရိယ

စန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ ရန်ငြိုးရန်စတွေကို ကျုပ်သိပြီးပါပြီ၊ တကယ်တော့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းဟာ ဂိုဏ်းချုပ်အဂ္ဂရဲ့လက်ထက်မှာအတော်လေး ယဉ်ယွင်းပျက်စီးနေတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ပြောင်းလဲဖို့ အချိန်တန်ပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပြဿနာအတွက် ခေါင်းထဲမှာ ပူပင်သောကရောက်မနေပါနဲ့၊ ဒီနှစ် အတွင်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်အဂ္ဂနဲ့တွေ့ပြီး ဒီပြဿနာကို ကူညီဖြေရှင်းပေး ပါမယ်”

ဟုပြောလေရာ ကိုရန်ကျော်က သက်ပြင်းချ၍

“ဂိုဏ်းချုပ်အဂ္ဂကို လျှော့မတွက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီလူကြီးဟာ ကောက်ကျစ်ပြီး မကောင်းမှုလုပ်တဲ့နေရာမှာ ထူးချွန်တယ်၊ သူဟာ တိုက်ခိုက်ရေးပညာမှာလည်း ထူးချွန်တယ်၊ ကျုပ်အတွက်နဲ့ ကိုချိန်ခွင် အသက်အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်က လက်ကာပြ၍

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ဟာ မကြာမီ တွေ့ရတော့မှာပါ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်း ဟာ အခုပဲ ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်နေပြီလေ၊ ကျုပ်ကို လူ့လောကကြီးထဲက မောင်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့သူတွေထဲမှာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းသားတွေ လည်း ပါနေတယ်၊ တကယ်တော့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းဟာ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်အဂ္ဂ

၁၇၆ ❶ မင်းမြတ်သူရ

ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုရန်ကျော်နဲ့ ကိုရန်ကျော်ဖနီး ပြန်လည်ပေါင်းသင်းနိုင်ဖို့ ကျုပ်ကူညီပါမယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ကိုရန်ကျော်သည် ကိုချိန်ခွင်ကို ကျေးဇူး တင်စကား အကြိမ်ကြိမ်ပြောဆိုလေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ထိုနေ့ညက ကိုရန်ကျော်၏တဲအိမ်ကလေး၌ပင် အိပ်စက်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ကိုရန်ကျော်ကို နှုတ်ဆက်၍ တဲကလေးမှ ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ကိုချိန်ခွင်က တဲကလေးမှ ထွက်ခွာကာနီးတွင် ကိုရန်ကျော်ဘက်သို့လှည့်၍

“ ဒီနှစ်မကုန်မီ ကိုရန်ကျော်နဲ့ဖနီးဖြစ်သူ ပြန်လည်ပေါင်းသင်း နိုင်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်ဗျာ၊ ဖနီးဖြစ်သူနဲ့ပြန်တွေ့ရင်သာ အတူတူ မပေါင်းသင်းရတဲ့ ကာလလေးတွေကို အတိုးချပြီး ချစ်ဖို့ကြိုးစားစမ်းပါ ”

ဟုပြောကာ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့လေတော့သတည်း။

ကိုချိန်ခွင်သည် မြန်မာပြည်အနှံ့ လှည့်လည်၍ ပျောက်သောသူ များကို ရှာဖွေခဲ့လေ၏။

သူ၏ဟာဝန်ဝတ္တရားသုံးခုအနက် ကိုရန်ကျော်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မင်းသမီးလေး မနန်းယဉ်၏ ပျောက်ဆုံးသွားသောမိခင်နှင့် ဆွေမျက်မျက်ရတနာများကို ရှာဖွေမတွေ့သေးချေ။

သုတရာဇာကြီးဦးသက္ကထံမှ အစ်ကိုဖြစ်သူ သိမ်းယူသွားသော ဘွဲ့မြားကြီးကိုလည်း ရှာဖွေရဦးပေမည်။

ကိုချိန်ခွင်သည် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း သီပေါမြို့ကလေးသို့ရောက်

ခဲ့လေ၏။

သူသည် သီပေါမြို့ထဲသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေခိုက်တွင် အရိပ်
ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် သူတောင်းစားများ စုပြုံ
နေ၍ မသိမသာသွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ သူတောင်းစားများအနက် အသက်အကြီးဆုံး သူ
တောင်းစားအဘိုးကြီးက သူတောင်းစားငယ်များကို ဘုရားဟောနိပါတ်
များကို ကိုးကား၍ ဆုံးမဩဝါဒပေးနေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

သူတောင်းစားအဘိုးကြီးသည် ပညာဗဟုသုတပြည့်စုံလှပြီး
စာတတ်ပေတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ လူ့လောက၏ သဘာဝ
များကို ဇာတ်တော်ကြီးများနှင့်ခိုင်းနှိုင်း၍ ဆုံးမဩဝါဒပေးနေလေ၏။

သူတောင်းစားအဘိုးကြီးသည် အတန်ကြာအောင် ဩဝါဒပေး
ပြီးနောက် သူတောင်းစားများသည် အဘိုးကြီးကို ရိုသေစွာနှုတ်ဆက်၍
အနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သူတောင်းစားအဘိုးကြီးသည် ထိုအခါမှပင် ညောင်ပင်အောက်
၌ တစ်ကိုယ်တည်း ကွမ်းတမြီမြီဝါး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သူတောင်းစားအဘိုးကြီး၏ ပညာဗဟုသု
တပြည့်စုံပုံကို စိတ်ဝင်စားလှသဖြင့် အနီးတွင် သွား၍ထိုင်ပြီးနောက်

“ ဦးလေးက ပညာဗဟုသုတနဲ့ပြည့်စုံတယ်နော်၊ ဘာဖြစ်လို့

ဒီလို ဘာလို့ရောက်နေရသလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သူတောင်းစားအဘိုးအိုက ကိုချိန်ခွင်ကို ဝဲစောင်း
ကြည့်၍

“ သူတောင်းစားလည်း လူပါပဲမောင်ရင်ရယ်၊ သူတောင်းစားက
ပညာမတတ်ရဘူးလို့ ဘယ်ဥပဒေက ပြဋ္ဌာန်းထားလို့လဲ၊ တကယ်တော့
ကျုပ်တို့သူတောင်းစားတွေဟာ သူတစ်ပါးရဲ့အနိမ့်ခံဘဝမို့ အများက
ပညာမတတ်ဘူးလို့ ထင်ကြတယ်၊ သူတောင်းစားထဲမှာ ပညာရှိတဲ့ သူ
တွေအများကြီးပါ၊ ကျုပ်အကြောင်းကိုသိချင်ရင် အေးအေးဆေးဆေး
ပြောပြမယ်၊ မြို့ပြင်က ဖရပ်ကြီးကို လိုက်ခဲ့ပါ ”

ဟုဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် သူတောင်းစားအဘိုးကြီး၏
အနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။

မြို့ပြင်ရပ်သို့ရောက်သောအခါ သူတောင်းစားအဘိုးကြီးက
ရေခွေးအိုးတည်၍ ရေခွေးကြမ်းဖြင့်ညှော်ခံလေ၏။ ထို့နောက် သူ၏ဘဝ
နောက်ခံကြောင်းကို ပြောပြလေတော့၏။

“ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ အရင်တုန်းက စီးပွားရေးချောင်
လည်တဲ့ လူကဲ့သို့တစ်ဦးပါ၊ တစ်နေ့တော့ ကျုပ်ရဲ့အိမ်ကြီးမှာ ဘုရား
ကိုးဆူအလှူပွဲကြီးကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြုလုပ်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့အလှူ

မှာ မြို့ပေါ်က လူကုတ်မျက်နှာကြီးတွေကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်။ အလှူပွဲကြီးပြုလုပ်နေတုန်း အချိန်မှာပဲ ကျုပ်ရဲ့အိမ်ရှေ့မှာ သူတောင်းစားသုံးယောက် ရောက်လာပြီး တောင်းရမ်းကြတယ်။ သူတောင်းစားတွေကို ခြံမှာ ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်တော့ ကျုပ်ဟာ နေဂုဏ်မောက်သူပီပီ ဒေါသပူနံ့ထသွားပြီး တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ သူတောင်းစားတွေကို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ပြောဆိုပြီး ရိုက်ထုတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီသူတောင်းစားသုံးယောက်ထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးအဘိုးကြီးဟာ ကျုပ်ရဲ့တုတ်ချက်ကြောင့် လဲကျသွားတယ်။ ကျန်တဲ့သူတောင်းစားတွေလည်း ကျုပ်ရဲ့ရိုက်နှက်ခြင်းကိုခံရတယ်။ သူတောင်းစားအဖိုးကြီးဟာ ခေါင်းမှာ ခဏ်ရာရပြီး မြေပေါ်ကို လဲကျသွားတယ်။ ပြီးတော့ အဘိုးကြီးဟာ စူးရဲတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ‘မင်းဟာ အလွန်မောက်မာဂိုင်းစိုင်းတဲ့လူပဲ၊ မောက်မာဂိုင်းစိုင်းတဲ့လူဟာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး သူတစ်ပါးကို ရိုသေကိုင်ရှိုင်းအောင် သူတောင်းစားလုပ်မှဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီး သူတောင်းစားလုပ်ပေတော့’ လို့ ကြုံးဝါးပြီး ခြံထဲက ထွက်သွားတယ်။ ကျုပ်ဟာ သူတောင်းစားအဘိုးကြီးရဲ့စကားကို ပြက်ရယ်ပြုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘဝရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းဟာ အဲဒီအချိန်က စခဲ့တာပဲ။ ဘုရားကိုးဆူညမှာပဲ ကျုပ်ရဲ့အိမ်ကြီး မီးဟုန်းဟုန်းစောက် လောင်သွားတဲ့အတွက်

ကျုပ်ဟာ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ကိုယ်လွတ်ရှမ်းပြေးခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်ဟာ တစ်ကိုယ်တည်း လူယိုကြီးဖြစ်တာမို့ အိမ်ထဲအိမ်သားတွေတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအားလုံး မီးထဲကိုပါသွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဘယ်သူကမှကျုပ်ကို ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်တော့ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေလည်း ကျုပ်ကို စွန့်ခွာသွားတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်ဘဝဟာ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့တယ်။ မြို့ထဲမှာ ကြုံရာကျပန်းလုပ်ကိုင်စားသောက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်တွေဟာလဲ အထည်ကြီးပျက်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ကျုပ်နဲ့ အဆင်မပြေခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်လည်း လောကကိုအရွံ့တိုက်ပြီး သူတောင်းစားအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ထူးဆန်းတာက သူတောင်းစားဘဝကိုပြောင်းလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်ဘဝဟာ အဆင်ပြေသွားတယ်။ သူတောင်းစားအားလုံးရဲ့ အလေးအမြတ်ထားခြင်းကိုခံရတယ်။ တရိတသေ နဲ့ နေရာပေးခြင်းခံရတယ်။ နောက်တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် မတောင်းရမ်းရဘဲ သူတောင်းစားတွေရဲ့ စားဦးစားဖျားကို လာရောက်လှူဒါန်းတာကို ကြုံရတယ်။ သူတောင်းစားတွေဟာ သူတို့ဘဝရဲ့ အခက်အခဲနဲ့ ကြုံတိုင်း ကျုပ်ဆီမှာ လာပြီးမေးမြန်းကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ကျုပ်ဟာ သူတောင်းစားထုရဲ့ ပညာရှိကဝိတစ်ဆူ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူတောင်းစားတွေကို အချိန်အားလပ်တဲ့အချိန်တိုင်း

ဆုံးမဩဝါဒတွေပေးရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က သူတောင်းစားအဘိုးကြီး၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“သူတောင်းစားထုရဲ့ရှိသေးလေးစားခြင်းကိုခံရတယ်ဆိုတော့ ဦးလေးကိုယ်တိုင် တောင်းရမ်းစားသောက်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်လည်း နေနိုင်ပြီပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ သူတောင်းစားအဘိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဘဝကို တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် နေထိုင်နိုင်ပါပြီ။ တောင်းရမ်းစားသောက်ဖို့မလိုတော့ပါဘူး။ ငါပေမဲ့ သူတောင်းစားဘဝကို ကျုပ်သစ္စာမဖောက်ဘူး။ သူတောင်းစားတွေကို ဆုံးမဩဝါဒပေးတယ်ဆိုပေမဲ့ ဘယ်သောအခါမှ သူတောင်းစားဘဝကို ထိခိုက်နစ်နာအောင် မပြောခဲ့ဘူး။ သူတောင်းစားဘဝကို အတင်းအကြပ် စွန့်လွှတ်ပါလို့လည်း ဖိအားမပေးခဲ့ဘူး။ လူမှာ အခွင့်အရေးရှိတယ်၊ ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာဆုံးဖြတ်ပြီး သွားချင်တဲ့လမ်းကိုသွား၊ လျှောက်ချင်တဲ့လမ်းကိုလျှောက်”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သူတောင်းစား အဘိုးကြီး၏ဒဿနများကို နှစ်ခြိုက်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အဘိုးကြီးနှင့်စကားပြောဆိုရင်း အချိန်ပြုန်းနေလေ၏။

သူတောင်းစားအဘိုးကြီးကလည်း ကိုချိန်ခွင်၏ ဘဝကိုမေးမြန်းလေရာ ကိုချိန်ခွင်က မိမိ၏ရှာပုံတော်ဓရီးအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

သူတောင်းစားအဘိုးကြီးသည် ကိုချိန်ခွင်၏စကားကို နားထောင်၍

“ကျုပ်ဟာ ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ခွင်လုံး သူတောင်းစားဘဝနဲ့ ယှဉ်လည်သွားလာဖူးတယ်၊ မောင်ရင်ပြောတဲ့ ယက္ခဆိုတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခုခုကို မြင်ဖူးသလိုပဲ၊ ငါပေမဲ့ တိတိကျကျတော့ မမှတ်မိဘူး”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်သည် စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် သူတောင်းစားအဘိုးကြီးကို သေချာစွာစဉ်းစားခိုင်းလေ၏။

သူတောင်းစားအဘိုးကြီးသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီး နောက် ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ် အသက်ကြီးလို့လားမသိဘူး၊ မှတ်ဉာဏ်သိမ်မကောင်းတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့သူတောင်းစားထဲက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ကို မေးမြန်းကြည့်ပါဦးမယ်”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်က ထက်ပြင်းချ၍

“ ဦးလေးကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်အေးအေးထားပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ကျုပ်အတွက် ယကွဆိုတဲ့လူနဲ့တွေ့ဖို့ သိပ်အရေးကြီးနေလို့ပါ။ ယကွဟာ အလွန်အပြစ်ကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ အဖေကို လုပ်ကြံပြီး ညီဖြစ်သူကိုလည်း တစ်သက်လုံး ဒုက္ခိတဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူတစ်ပါးလှူဒါန်းဖို့ရည်စူးထားတဲ့ ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးကို လု ယက်ယူငင်သွားခဲ့တယ် ”

ဟုပြောလေရာ သူတောင်းစားအဘိုးကြီးက ခေါင်းအေးအေး ထား၍ စဉ်းစားကြည့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ သူတောင်းစားအဘိုးကြီးသည် သူတောင်းစားထဲမှ လူအချို့ကိုခေါ်ယူ၍ ယကွဆိုသူနှင့်ပတ်သက်၍ မှတ်သားမိခြင်းရှိမရှိ ခမးမြန်းလေရာ သူတောင်းစားအားလုံး ရေရေရာရာ မမှတ်မိဘဲ ရှိနေလေ၏။

သူတောင်းစားအဘိုးကြီးက

“ ကျုပ်ဟာ သူတောင်းစားဘဝနဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ခွင်လုံး ပြုပြစ်အောင် သွားလာဖူးတယ်။ ယကွနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တစ်ခုရာရာမှာ သိမြင်မှတ်သားဖူးတယ်။ ဘယ်နေရာလဲဆိုတာ တိတိကျကျ ပြန် မမှတ်မိတာခက်တယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကိုချိန်ခွင်သည် သူတောင်းစားအုပ်

အတွင်းမှ ယကွနှင့်ပတ်သက်၍ သဲလွန်စရန်ဖြင့် ၎င်းတို့နှင့်နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ယကွဆိုသော လူယုတ်မာကြီးသည် ဖခင်ဖြစ်သူ သိုင်းဆရာကြီးကို သတ်ဖြတ်၍ ညီဖြစ်သူကိုပင် ဒုက္ခိတဘဝသို့ရောက်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ဖခင်ဖြစ်သူထံသို့ သူတစ်ပါးလှူဒါန်းရန် အပ်နှံထားသော ပတ္တမြားကြီးကို အပျောက်ရိုက်သွားသူလည်းဖြစ်၏။

ယကွ၏ညီဖြစ်သူ သုဘရာဇာကြီးဦးသက္ကက အစ်ကိုဖြစ်သူကို ကလဲ့စားချေတိုက်ခိုက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိသော်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူထံသို့ သူတစ်ပါးလှူဒါန်းရန် အပ်နှံထားသော ပတ္တမြားကြီးကို ပြန်လည်ရယူချင်နေ၏။

လူယုတ်မာကြီးယကွနှင့် တွေ့ဆုံပြီးလျှင် ပတ္တမြားကြီးကို ပြန်လည် ရယူရန်ကြိုးပမ်းရပေမည်။

ထို့နောက် သူ၏ဒုတိယတာဝန်ဖြစ်သော မင်းသမီးလေး မနန်းယဉ်၏ ပျောက်ဆုံးသွားသော မိခင်နှင့် ရတနာများကို ပြန်လည်ရယူပေးရမည်။

ထိုတာဝန်များပြီးဆုံးလျှင် ကိုချိန်ခွင်ဘဝကို ရပ်နား၍ သူ၏ဘဝအမှန်သို့ ပြန်လည်ကူးပြောင်းရပေမည်။

ဤသို့ဖြင့် ကိုချိန်ခွင်သည် သူတောင်းစားအဘိုးကြီး၏ ဇရပ်ပျက်ကြီးတွင် သောင်တင်နေရင်း အရိပ်ကောင်းစွာရှိသော ဇရပ်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လာရောက်ဆော့ကစားလေ့ရှိသော သူတောင်းစားကလေးငယ်များနှင့် အဖွဲ့ကျလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် နေ့လယ်ခင်းအချိန်များတွင် သူတောင်းစားကလေးငယ်များကို ပုံပြင်များပြောပြလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်၏ပုံပြင်များသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှသဖြင့် သူတောင်းစားကလေးငယ်များသည် ဝိုင်းဝိုင်းလည်၍နားထောင်နေလေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့သ၌ သူတောင်းစားကလေးငယ်များသည် ကိုချိန်ခွင်၏ပုံပြင်ကို နားထောင်၍ ဇရပ်ကြီး၏မနီးမဝေးရှိ ခြံကြီးတွင် လိမ္မော်သီးများ ရှိနေကြောင်း ပြောဆိုကြလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ကလေးငယ်များ လိမ္မော်သီးနှစ်သက်မှန်းသိ၍ လိမ္မော်ခြံသို့ဦးဆောင်၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။

လိမ္မော်ခြံသို့ရောက်သောအခါ ခြံ၏အလယ်တွင် လှပသော တဲအိမ်ငယ်ကလေးတစ်လုံးကိုတွေ့ရ၏။

တဲအိမ်ငယ်လေး၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် တုတ်ရှည်တစ်ချောင်းဖြင့် သိုင်းကစားနေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။ မိန်းမပျိုသည် အထက်အောက် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး တုတ်သိုင်းကို လှပစွာ ကစားနေသဖြင့် ကြည့်ကောင်းလှ၏။

သူတောင်းစားကလေးငယ်များသည် လိမ္မော်သီးစားရန် စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ မိန်းမလှကလေး၏ သိုင်းကစားဟန်ကို သဘောကျစွာ ကြည့်ရှုကြလေ၏။

မိန်းမလှလေးသည် သူမလက်ထဲတွင် တုတ်ကိုလှည့်ပတ်ကစားရင်း ကလေးများကိုစောင်းကြည့်ကာ ဆက်လက်၍ တုတ်သိုင်းကစားနေလေ၏။

ခဏကြာသောအခါမှ တုတ်ကိုလှပစွာသိမ်း၍ သိုင်းကစား၍

ကို ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။ မိန်းမလှလေးသည် ကလေးများကိုကြည့်၍ နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးကာ

“ မင်းတို့ လိမ္မော်သီးစားချင်လို့လား ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ကလေးများက ဟုတ်မှန်ကြောင်းပြောဆို လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမလှလေးက အိမ်အတွင်းသို့ဝင်၍ တောင်းတစ်လုံး ကိုယူ၍ တောင်းထဲမှ လိမ္မော်သီးများကို ကလေးများ နှစ်သက်သ လောက် စားသောက်စေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ကလေးများ လိမ္မော်သီးများကို အားပါးတရ စားသောက်နေစဉ် မိန်းမလှလေးအနီးသို့သွား၍ လိမ္မော်သီးဖိုးငွေများ ကို ပေးအပ်လေရာ မိန်းမလှလေးက ခေါင်းခါ၍

“ နေပါစေရှင်၊ ဒီကလေးတွေကို ကျွန်မ အလကားကျွေးချင် လို့ပါ။ ကလေးတွေဟာ ကျွန်မရဲ့လိမ္မော်ခြံကို လာကြတာဟာ လိမ္မော် သီးစားချင်လို့တင်မကဘူး။ ကျွန်မ သိုင်းလေ့ကျင့်တာကို ကြည့်ချင် လို့ပါ ”

ဟုပြောလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် မိန်းမလှလေးကိုကြည့်၍

“ သိုင်းပညာအခြေခံကောင်းပါတယ်၊ ဘယ်ဆရာဆီမှာ တပည့် ခံပြီး သင်ခဲ့တာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မိန်းမပျိုက ရယ်မော၍

“ ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ပညာက အက သိုင်းပါ။ အချသိုင်းမဟုတ်ပါဘူး။ သိုင်းပညာကို ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ကျွန်မရဲ့အဖေက သင်ပြပေးသွားတာပါ ”

ဟုပြောလေရာ အနီးသို့လာရောက်၍ လိမ္မော်သီးစားရင်း နားထောင်နေသော ကလေးတစ်ယောက်က

“ အစ်မကြီး မီးပုံးထွန်းပါဗျာ၊ ကြည့်ရအောင် ”

ဟုပြောလေ၏။

မိန်းမလှက ရယ်မော၍ ကလေးငယ်၏ခေါင်းကို ပုတ်၍

“ ဒီကလေးတွေ ကျွန်မခြံကို ရောက်လာတာ မီးပုံးထွန်းတာ ကြည့်ချင်တာလည်းပါတယ်၊ ခဏနေဦးနော်၊ အစ်မ မီးပုံးသွားထွန်း ဦးမယ် ”

ဟုပြောကာ တဲအိမ်ကလေး၏ အနီးတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်လေးတစ်လုံးကို မီးထွန်းညှိလိုက်ရာ မီးအိမ်ကလေး လင်းလက် သွားလေ၏။

ထိုအခါ မီးအိမ်၏မျက်နှာပြင်တွင် ပေါ်လာသောအရုပ်ကလေး ကိုကြည့်၍ ကိုချိန်ခွင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ ဘီလူးရုပ်ကလေးပါလား ”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။

မိန်းမလှက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ မီးအိမ်ကလေးမှာ ရေးဆွဲထားတဲ့ ဘီလူးရုပ်
ကလေးဟာ ကျွန်မတို့ဆရာကြီးရဲ့ အမှတ်အသားလေ ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်သည် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ ဘယ်လိုဆရာကြီးလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မိန်းမလှက

“ ကျွန်မအဖေရဲ့ဆရာကြီးလေ၊ အဖေဟာ ဆရာကြီးရဲ့တပည့်
အရင်းပါ၊ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ ဆရာကြီးရဲ့တပည့်တွေ အများကြီးရှိနေတယ်၊
ဆရာကြီးရဲ့ တပည့်အရင်းအချာတွေအားလုံး ညနေစောင်းတာနဲ့ ဆရာ
ကြီးရဲ့အထိမ်းအမှတ် တာနောယကွမီးပုံးလေးတွေကို ထွန်းညှိကြတယ်၊
ဆရာကြီးရဲ့နာမည်က ဦးယကွဆိုတော့ မီးအိမ်လေးတွေမှာ ဘီလူးရုပ်
ပါရတာပေါ့ ”

ဟုပြောလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် မိန်းမလှလေး၏စကားကြောင့် ရင်ထဲတွင်
ထိတ်ခနဲခုန်သွားပြီး ပျောက်ဆုံးနေသော ဦးယကွကို ရှာဖွေ တွေ့ပြီဟု
တွေးလိုက်မိ၏။

ဦးယကွသည် ဖခင်ကိုသတ်၍ ညီဖြစ်သူကို ဒုက္ခိတဖြစ်အောင်
ပြုလုပ်ခဲ့ရုံမက ဖခင်ထံတွင် သူတစ်ပါးအပ်နှံထားသော ပတ္တမြားကြီးကို
ပင် အပျောက်ရိုက်သွားခဲ့၏။

ယခုတော့ ဦးယကွသည် ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ခွင်တွင် လွန်စွာ
ကျော်ကြားသော သိုင်းပညာရှင်ကြီးဖြစ်၍နေချေပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးယကွနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံတွေ့၍ ပတ္တမြား
ကြီးကို ပြန်လည်တောင်းယူရပေမည်။

ဦးယကွထံမှ ပတ္တမြားကြီးကိုရလျှင် အများအကျိုးအတွက်
ကောင်းမှုကုသိုလ်အလုပ်များ လုပ်ရပေမည်။ ကိုချိန်ခွင်က မိန်းမလှလေး
ကိုကြည့်၍

“ ဆရာကြီးဦးယကွက ဘယ်မြို့မှာနေလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမလှလေးက

“ ဆရာကြီးရဲ့ တာနောယကွသိုင်းသင်တန်းကျောင်းက
မောက်မယ်မြို့မှာရှိတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးက အသက်ကြီးပြီ
ဆိုတော့ ကိုယ်တိုင် မသင်ခဲ့တာကြာပါပြီ၊ ဆရာကြီးရဲ့တပည့်တွေပဲ
သိုင်းပညာကို ဆက်ပြီး သင်ပြပေးတယ်၊ ဆရာကြီးရဲ့တပည့်တွေက
ရှမ်းပြည်နယ်မှာ အများကြီးပါ၊ တပည့်တွေဟာ ညနေစောင်းတိုင်း
ဆရာကြီးကို အမှတ်တရအနေနဲ့ တာနောယကွ မီးအိမ်ကလေးတွေ

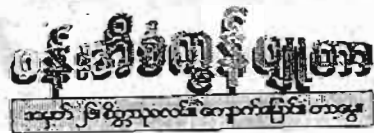
၁၉၂ ခမင်းမြတ်သူရ

ထွန်းကြတယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်မတို့က ဆရာကြီးကို အစဉ်ထာဝရ ဂါရဝ ထားတဲ့သဘောပေါ့။”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်သည် သူတောင်းစားအဘိုးကြီးပြော သည့် ယက္ခနှင့်ပတ်သက်သော အမှတ်အသားတစ်ခုဆိုသည်ကို ပြန် လည်သတိရလေ၏။

အဘိုးကြီးပြောသည့် အမှတ်အသားဆိုသည်မှာ ရှမ်းပြည်နယ် တစ်ခွင်ရှိ ဆရာကြီး၏တပည့် ရင်းခြာများ ထွန်းညှိလေ့ရှိသော မီးပုံး လေးများပင်ဖြစ်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် မိန်းမလူလေးကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် နောက်တစ်နေ့တွင် သူတောင်းစားအဘိုးကြီး၏ ဇရပ်မှထွက်ခဲ့လေ၏။ သူသည် မောက်မယ်မြို့သို့ ကားကြိုတစ်စီးဖြင့် လိုက်ခဲ့လေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် သုဘရာဇာကြီးဦးသက္က၏ ပြဿနာကို ဖြေရှင်း ပေးနိုင်တော့မည်ဟု ယူဆလိုက်လေ၏။

ဦးယက္ခနှင့်တွေ့ဆုံပြီး ပျောက်ဆုံးသွားသော ပတ္တမြားကြီးကိစ္စ ကို ရှင်းလင်းပြီးလျှင် သူ့ဘဝ၌ အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားတစ်ရပ်သာ ကျန် ရှိပေတော့မည်။

ကိုချိန်ခွင်သည် မောက်မယ်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ မြို့စွန်တွင် ရှိသော တာနောယကွ သိုင်းသင်တန်းကျောင်းကို မေးမြန်း၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဦးယကွသည် ဖခင်အရင်းကို အဆိပ်ခတ်၍သတ်ပြီး၊ ညီဖြစ်သူကို ဒုက္ခိတဘဝရောက်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့၏။

ဦးယကွသည် သူတစ်ပါးအပ်နှံထားသော ပတ္တမြားကြီးကို လောဘတကြီးဖြင့် လုယက်ယူဝင်ခဲ့၏။ ယခု သူ၏လက်ထဲတွင် ပတ္တမြားကြီး ရှိမရှိပါလေစ။

ကိုချိန်ခွင်သည် အတွေးပေါင်းစုံကို တွေးရင်း မြို့စွန်ရှိ တာနောယကွသိုင်းသင်တန်းကျောင်းကို ရောက်လေ၏။

တာနောယကွသိုင်းသင်တန်းကျောင်းကို လွန်စွာခိုင်ခံ့သော အုတ်တံတိုင်းကြီးများဖြင့် ကာရံထား၏။

ကျောင်း၏ဝင်ပေါက်သို့ရောက်သောအခါ တရုတ်ဘုံကျောင်းဆန်ဆန် တံခါးကြီးနှင့် မုခ်ဦးကြီးကိုတွေ့ရ၏။ တံခါးကြီးတွင် ရွှေရောင်သံကွင်းကြီးနှစ်ခုကိုတွေ့ရ၏။ ဦးယကွ၏ တာနောယကွ သိုင်းသင်တန်းသည် လွန်စွာအောင် မြင်ပုံရလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် တံခါးကြီးတွင်ရှိသော သံကွင်းကြီးနှစ်ခုကို လှုပ်ခါလိုက်၏။

ခဏကြာလျှင် လူရွယ်တစ်ဦးက တံခါးကို ဟပေးလိုက်ပြီး ကိုချိန်ခွင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ဦးယကွနှင့်တွေ့ဆုံလိုကြောင်း ပြောလေရာ လူရွယ်က ခေါင်းခါ၍

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ဆရာကြီးဟာ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့နိုင်ပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်မှာလည်း အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်ရှိလို့ ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ခွင့်တောင်းတာပါ။ ခါကြောင့် ဆရာကြီးနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ လူရွယ်သည် ကိုချိန်ခွင်၏ အမူအရာကြောင့် ကိုချိန်ခွင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ဒီအချိန်မှာ ဆရာကြီးရဲ့ တပည့်ရင်းချာတွေက လွဲလို့ ဆရာကြီးကို ဘယ်သူမှ တွေ့ခွင့်မပေးဘူး။ ကျုပ်အထက်က ဆရာတွေက အမိန့်ထုတ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားကို ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ရင် ဆရာတွေက ကျုပ်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှာ သေချာတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် လူရွယ်၏စိတ်သဘောထားကို နားလည်သွားပြီး

“ ငါ့ညီအထက်က ဆရာတွေက ဆူပူကြိမ်းမောင်းမယ်ဆိုရင် အစ်ကို့တာဝန်ထားပါ။ သူတို့ကို အစ်ကိုဖြေရှင်းပေးပါမယ်၊ လောလောဆယ် အစ်ကို့ကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြပါ။ ဆရာ ကြီးဦးယက္ခန္ဓာတွေဖို့က အစ်ကို့အတွက် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးနေလို့ပါ ”

ဟုတောင်းဆိုလိုက်ရာ လူရွယ်သည် ကိုချိန်ခွင်၏တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သော အမူအရာကို ယုံကြည်ကိုးစားကာ တံခါးကြီးကို ဟပေးလိုက်လေတော့၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ဦးယက္ခန္ဓာ၏ခြံကြီးထဲသို့ ရောက်သောအခါ ခြံဝင်းထဲရှိ အဆောက်အဦများအားလုံး တရုတ်ပုံစံအတူယူ၍ ဆောက်လုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ခြံဝင်းထဲတွင် ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုရှိပြီး ထိုခန်းမကြီးထဲတွင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ် ဦးယက္ခန္ဓာတပည့်များကို တွေ့ရလေ၏။

၎င်းတို့၏ ရင်ဘတ်တွင် အနီရောင်ဘီလူးရုပ်ကလေးများ ထိုးထား၏။ ခန်းမကြီး၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မီးပုံးများချိတ်ဆွဲထားပြီး မီးပုံးများကို ဘီလူးရုပ်များဖြင့် ခြယ်သထား၏။

ဦးယက္ခန္ဓာတပည့်များအနက် အကြီးအကဲဖြစ်သူတစ်ဦးက

ကိုချိန်ခွင်ကိုမြင်သောအခါ အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး

“ ဆရာကြီးအတွက် အရေးအကြီးဆုံးအချိန်မှာ ဘယ်ညည်သည်မှ တွေ့ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊ မိတ်ဆွေ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်ပါ ”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က သက်ပြင်းချ၍

“ ဆရာကြီးအတွက် သိပ်အရေးကြီးသလို ကျုပ်အတွက်လည်း သိပ်အရေးကြီးနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ဦးယက္ခန္ဓာကို မတွေ့လို့မဖြစ်ဘူး ”

ဟုပြောလေရာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူ လူ၏မျက်နှာအနည်းငယ် တင်းမာသွားပြီး

“ မိတ်ဆွေက ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောလို့မရဘူး၊ ကျုပ်တို့အတင်းအကျပ် ခန်းမထဲက မောင်းထုတ်မခံချင်ရင် မိတ်ဆွေ ပြန်ထွက်သွားပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က မိမိကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေသော ဦးယက္ခန္ဓာတပည့်များကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်၍

“ ဦးယက္ခန္ဓာကျုပ်ကို ခဏလေးတွေခွင့်ပေးပါ၊ ဦးယက္ခန္ဓာ၏စွာက ကျူးလွန်ထားတဲ့အပြစ်တစ်ခုအတွက် ကျုပ်ဒီကိုရောက်လာတာပါ ”

ဟုပြောလေရာ ဦးယက္ခန္ဓာတပည့်တစ်ဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

၁၉၀။ မင်းမြတ်သူရ

ရှေ့တိုးလာပြီး

“ ခင်ဗျား စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောပါ။ ဆရာကြီးက
ဘယ်လိုအပြစ်မျိုးကိုမှ မကျူးလွန်ဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်က ဦးယက္ခန္ဓာတပည့်များကို မျက်လုံးဝေကြည့်၍

“ ကျုပ်ကို ဦးယက္ခန္ဓာနဲ့သာ တွေ့ခွင့်ပေးပါ။ အချိန်တန်ရက်
အားလုံး ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်။ ဦးယက္ခန္ဓာဘယ်မှာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက
ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဆရာကြီးနဲ့ဘယ်သူ့ကိုမှ တွေ့
ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး ”

ဟုပြောကာ သူ၏တပည့်နှစ်ဦးကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးယက္ခန္ဓာတပည့်နှစ်ဦးသည် ကိုချိန်ခွင်၏အနီးသို့
ရောက်ရှိလာပြီး ကိုချိန်ခွင်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ချုပ်ကိုင်ကာ ခြံထဲမှ
ဆွဲထုတ်ရန် ပြင်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ဦးယက္ခန္ဓာတပည့်များကို မျက်လုံးဝေကြည့်၍
စိတ်လှုပ်ရှားဟန်မရှိဘဲ

“ ကျုပ်က အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ချင်တာဗျ။ ဒီလိုအကြမ်း

တောနာတပေ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယက္ခန္ဓာ ၁၉၉

ဗတမ်းတွေ မလုပ်ချင်ဘူး ”

ဟုတုခွေရပြောဆိုလေ၏။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက သက်
ပြင်းချ၍

“ ဒီလိုမလုပ်လို့မရဘူးမိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားအစွမ်းရှိရင်တော့
ကြိုးပမ်းကြည့်ပေတော့ ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

“ ဒါဆိုရင်တော့ နည်းနည်းပါးပါး ကြိုးစားကြည့်ရတာပေါ့ဗျာ ”

ဟုပြောကာ သူ့အားချုပ်ကိုင်ထားသူနှစ်ဦး၏လက်မှ ငါးရှည်ကဲ့သို့
လျှောခနဲ ရုန်းထွက်လိုက်ရာ လွတ်မြောက်သွားလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်ကို ချုပ်နှောင်ထားသူနှစ်ဦးမှာ ခွန်အားသန်မာသော
အလေးမသမားများဖြစ်သဖြင့် ဦးယက္ခန္ဓာတပည့်များအားလုံး မျက်လုံး
ပြူးသွားလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် လွတ်မြောက်သွားသည်နှင့် ခန်းမကျယ်ကြီး
၏ရှေ့သို့ တိုးဝင်လိုက်ရာ ဦးယက္ခန္ဓာတပည့်နှစ်ဦးက ဘယ်ညာညပ်၍
ကိုချိန်ခွင်၏ဝမ်းဗိုက်ကို လက်သီးဖြင့်ထိုးလိုက်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်က ထိုသူနှစ်ဦး၏ လက်သီးများကို ရိုက်ဖယ်၍ ရှေ့သို့
တိုးထွက်သွားပြန်၏။

ထိုအခါ ဦးယက္ခန္ဓာတပည့်နှစ်ဦးက ဘယ်ညာညပ်၍ မခြေငြိ

တောနာတပေ

ကန်ပြန်၏။

ကိုချိန်ခွင်က ခုန်ပျံ၍ ၎င်းတို့၏ခြေထောက်များမှ လွတ်မြောက်
အောင် ရုန်းထွက်သွားပြန်၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူသည် ကိုချိန်ခွင်၏နောက်သို့ တမိ
လိုက်လာပြီး ကိုချိန်ခွင်၏လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

ထိုသူ၏လက်မှာ ပြတ်တူကဲ့သို့ သန်မာလှသော်လည်း ကိုချိန်ခွင်
က ခွန်အားစိုက်ထုတ်၍ ရုန်းကန်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့တိုးပြန်ရာ တုတ်ရှည်
ကိုင်လူနှစ်ဦးက ရှေ့နောက်ညှပ်၍ ရိုက်ပြန်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် တုတ်တစ်ချောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကျန်
တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုယ်ကိုယ်ယိမ်းခွဲ၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူသည် ကိုချိန်ခွင်ကို တုတ်ရှည်
တစ်ချောင်းဖြင့် ဝင်ရောက်ရိုက်နှက်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်ကလည်းသူ၏ လက်ထဲရှိ တုတ်ရှည်ဖြင့် ပြန်လည်
ခုခံလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်နှင့်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူ၏တိုက်ပွဲမှာ အလွန်
အဆင့်မြင့်ပြီး ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှ၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် ကိုချိန်ခွင်ကို တုတ်ရှည်ဖြင့်လှဲ၍ ရိုက်နေ
လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်က တုတ်ရှည်ကို လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍
ထိုသူ၏တုတ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ် ရိုက်ချလိုက်ရာ ခေါင်းဆောင် တုတ်
လွတ်ကျသွားလေ၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ၏ တုတ်လွတ်ကျသွားသည်နှင့် ဦးယက္ခ၏
တပည့်များသည် ခန်းမအတွင်းရှိ တုတ်ရှည်များကို ကိုင်၍ ကိုချိန်ခွင်
ကို ဝင်ရောက်ရိုက်နှက်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် အများနှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ တစ်နေရာ
တည်းမှာ ရပ်တန့်၍မနေဘဲ ခန်းမအတွင်း လျှင်မြန်စွာရွှေ့လျား၍ နေရာ
ပြောင်းရွှေ့နေရ၏။

ဦးယက္ခ၏တပည့်များသည် ကိုချိန်ခွင်ကို ညာသံပေး၍ ဝိုင်းဝန်း
ရိုက်နှက်ကြ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ထိုသူများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ညှာတာ ထောက်
ထား၍ တိုက်ခိုက်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ခန်းမကျယ်ကြီးအတွင်း ဟိုသည်ရွှေ့လျားရင်း
လွန်စွာကြီးမားသော မောင်းကြီးတစ်လုံးအနီးသို့ရောက်ရှိသွားလေရာ
ဦးယက္ခ၏တပည့်များက တုတ်များဖြင့်ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်ကြသဖြင့်
ကိုချိန်ခွင်က ရှောင်တိမ်းလိုက်ရာ မောင်းကြီးမှာ တခိုင်းခိုင်းအသံများ
ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ရန်သူများအနီးသို့ စုဝေးရောက်ရှိလာသဖြင့် မတတ်သာတော့ဘဲ တုတ်ရှည်ကို မွတ်နေအောင်လှည့်၍ အနီးရှိ ဝရန် တာလက်ရမ်းပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်ရ၏။

ထို့နောက် ဝရန်တာလက်ရမ်းအတိုင်းပြေးလွှားရင်း ပြေးစရာမရှိ တော့သဖြင့် လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်ဖြင့်သော ဘီလူးရုပ်ကြီးပေါ်သို့ ခုန် တက်လိုက်ရလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက သံဆူးတပ် မြားတစ် လက်ဖြင့် ကိုချိန်ခွင်ကို ချိန်ရွယ်၍

“ မလှုပ်နဲ့ သေသွားမယ် ”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ဘီလူးရုပ်ကြီးပေါ်တွင် ထီးထီးကြီးရှိနေသဖြင့် မြားဖြင့်ချိန်ရွယ်ခြင်းကို မတတ်သာတော့ဘဲ အရှုံးပေးရမည့် အနေ အထားသို့ ရောက်ရှိနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုချိန်ခွင်သည် သူ၏ကြီးမားသော ကျောပိုး အိတ်ကြီးကို ကိုယ်ခန္ဓာရှေ့သို့ ကာကွယ်၍ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းရှိ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို လျှင်မြန်စွာထုတ်၍ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူကို ပြန်လည်ချိန်ရွယ်ထားလိုက်၏။

ခေါင်းဆောင်၏လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသောမြားသည်

လွန်စွာထူထဲလှသော ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ထွင်းဖောက်ရန် မတတ် နိုင်ဘဲ သူ့အား ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ပြန်လည်ချိန်ရွယ်ခြင်းကို ခံရသဖြင့် ထိုသူသည် ကိုချိန်ခွင်ကို အလျော့ပေးရမလို ဖြစ်နေလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ခေါင်းဆောင်၏ရင်ဝဘား သေနတ်ဖြင့် တည့်မတ် စွာ ချိန်ရွယ်ထားပြီး

“ ခင်ဗျားလက်ထဲက မြားကိုချလိုက်ပါ ”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် မတတ်သာတော့ဘဲ မြားကို မြေပေါ်သို့ ချလိုက်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ထိုအခါမှပင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုကိုင်၍ ဘီလူးရုပ်ကြီးပေါ်မှ ဣန္ဒြေရ ရန်ဆင်းလိုက်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်လက်ထဲ၌ သေနတ်ရှိနေသဖြင့် ဦးယက္ခ၏တပ်သားများ သည် တုတ်ရှည်ကိုယ်စီကိုင်ထားသော်လည်း ဝင်မတိုက်ဝံ့ဘဲ ရှိနေ လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို မောင်းကွင်းထဲသို့ လက်ညှိုးလျှို၍ လှည့်ပတ်ကစားလိုက်ပြီး

“ ကျုပ် ရန်ဖြစ်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဦးယက္ခနဲ့တွေ့ခွင့်ပေးပါ။

အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်သွားရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဦးယက္ခ၏တပ်သားများသည် ကိုချိန်ခွင်ကိုကြည့်၍

ချီတုံချတုံ ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခန်းမကြီး၏ အတွင်းဘက်ရှိ ကျွန်းတံခါးကြီး ဖြည်းဖြည်းစွာ ပွင့်သွားပြီး

“ သူ့ကိုဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ ”

ဟူသောအသံကိုကြားရ၍ ကိုချိန်ခွင်နှင့် ဦးယက္ခ၏တပည့်များ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာပိန်လိုပြီး အင်အားချိနဲ့နေသော လူကြီး တစ်ဦးကိုတွေ့ရလေ၏။

ထိုလူကြီး လမ်းလျှောက်နိုင်ရန် လူတစ်ယောက်က တွဲထား ရလေ၏။ ဦးယက္ခ၏တပည့်များသည် ထိုလူကြီးကိုကြည့်၍ အထိတ် တလန့်ဖြင့်

“ ဆရာကြီး ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေရာ ထိုလူကြီးသည် ဦးယက္ခပင်ဖြစ် ကြောင်း သေချာသွားလေ၏။

ဦးယက္ခကို တပည့်များက ဝိုင်းဝန်း၍တွဲလိုက်ကြပြီး အခန်း အလယ်ရှိ ရွှေပိန်းချက်လားထိုင်ကြီးတွင် သေချာစွာထိုင်ခိုင်းလေ၏။

ဦးယက္ခသည် ထိုင်ခုံပေါ်ရှိ မှီအုံးပေါ်တွင်လက်တင်၍ အင်အား ချိနဲ့သောလေသံဖြင့်

“ မောင်ရဲသာကြောင့်ကျုပ်နဲ့တွေ့ဖို့ ဒီလောက်စိတ်အားထက်

သန်နေတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ဦးယက္ခကို စူးစိုက်ကြည့်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ ဦးသက္က လွှတ်လိုက်လို့ပါ ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ဦးယက္ခသည် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား ပြီး

“ ခြောက်... သက္က လွှတ်လိုက်တာကိုး၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒီလောက် စိတ်အားထက်သန်နေတာကိုး၊ ကျုပ်ကလည်း မသေခင်မှာ သက္ကနဲ့ တွေ့ချင်ပါသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ မောင်ရဲသာ သက္ကနဲ့ဘယ်လိုတော်စပ် သလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က ခေါင်းခါ၍

“ ဦးသက္ကနဲ့ကျုပ် ဘယ်လိုတော်စပ်မှုမှမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်က သဘာဝလောကကြီးရဲ့ကိုယ်စား၊ တရားမျှတမှုရဲ့ကိုယ်စား၊ ဦးယက္ခ စစ်ကို လာခဲ့တာပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးယက္ခက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ တရားမျှတမှုရဲ့ကိုယ်စားလှယ်ပေါ့၊ ကောင်းတယ်၊ ကမ္ဘာ ကြီးမှာ တရားမျှတမှုအတွက် ကိုယ်စားလှယ်အများကြီးရှိဖို့လိုအပ် တယ် ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်နေလေ၏။

ထိုအခါ ကိုချိန်ခွင်က ဦးယက္ခကိုကြည့်၍

“ ဦးယက္ခလိုလူက တရားမျှတမှုကို အရေးလုပ်ပြီးပြောနေရသလား၊ ဦးယက္ခအပြစ်တွေ အများကြီးလုပ်ခဲ့တယ်လေ ”

ဟုပြောလေရာ ဦးယက္ခက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချ၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ အပြစ်တွေအများကြီးလုပ်ခဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်ကောင်ကြီးပဲ၊ ဒီအတွက် ကျုပ်နောင်တကြီးစွာရခဲ့ပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးယက္ခ၏ဝန်ခံချက်ကြောင့် သူ၏တပည့်များသည် အလွန်အံ့သြဟန်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။

ဦးယက္ခသည် အံ့သြသွားသော တပည့်များကို မျက်လုံးငှေ့ကြည့်၍ အင်အားချိနဲ့သောလေသံဖြင့်

“ ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့အားလုံးကြားတဲ့အတိုင်း ငါဟာ ဒုစရိုက်ကောင်ကြီးပဲ၊ အမေအရင်းကို အဆိပ်ခတ်ပြီး သတ်ခဲ့တယ်၊ ညီဖြစ်သူကို တစ်သက်လုံး ဒုက္ခိတဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့တယ်၊ သူတစ်ပါး လှူဒါန်းဖို့ လာအပ်ထားတဲ့ ပတ္တမြားကြီးကိုလည်း အဓမ္မလုယက်ယူဝင်ခဲ့တယ် ”

ဟုပြောလေရာ သူ၏တပည့်များသည် အထိတ်တလန့် ရေရွတ်ကြလေ၏။

ဦးယက္ခက ဆက်လက်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ဒီအပြစ်တွေကြောင့် ကျုပ်အခု ဝင်လည်ပြီလို့ ယုံကြည်တယ်၊ အဖေနဲ့ညီကို မတရားပြုကျင့်ခဲ့လို့ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး အဆိပ်တက်ပြီး လူစဉ်မမီတဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ဟာ သေမဲ့နေ့ကို စောင့်နေတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ဦးယက္ခကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ ဦးယက္ခ ဘယ်လို အဆိပ်မိသွားရတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဦးယက္ခက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျုပ်ဟာ ပင့်ကူတွေကို စုဆောင်းလေ့ရှိတယ်၊ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ပင့်ကူတွေကို စုဆောင်းရင်း ထူးဆန်းတဲ့ပင့်ကူနီလေးတစ်ကောင်ရဲ့ ကိုက်ခဲမှုကို ခံလိုက်ရတယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ဘာဆေးမှ ကုလိုမရဘဲ အခုလို အင်အားချိနဲ့ပြီး သေမဲ့နေ့ကို စောင့်နေရတဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့တယ်၊ အဖေနဲ့ညီကို ဒုက္ခပေးပြီး ကျုပ်မတရားယူခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားကြီးကိုလည်း ပြန်ပေးချင်ပါတယ် ”

ဟုပြောကာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေရင်း ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများအန်ကျလာလေ၏။ ဦးယက္ခသည် ချောင်းဆိုးလွန်းသဖြင့် မောပန်းပြီး ရင်တစ်ခုလုံး နီမ့်တုံမြင့်တုံဖြစ်နေလေ၏။

သူ၏တပည့်များသည် ၎င်းတို့နှစ်ရှည်လများ ကိုးကွယ် ဆည်း

ကပ်ခဲ့သော ဆရာကြီးသည် ဒုစရိုက်သမားတစ်ဦး ဖြစ်နေသဖြင့် မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးကို မည်သူမျှ မမေးမြန်း ဝံ့တဲ တအံ့တဩ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဆရာကြီးသည် ချောင်းတဖွတ်ဖွတ်ဆိုးပြီး မြေပေါ် သို့လဲကျ သွားလေ၏။ ထိုအခါ သူ၏တပည့်များသည် ဆရာကြီးထံသို့ အပြေး သွား၍ ထူမပေးကြ၏။ ဆရာကြီးသည် ချောင်းဆိုးရင်း သွေးများ အန်ကျလာပြန်၏။ မောပန်းလွန်းသဖြင့် အသက်ကိုပင် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှူနေရ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ဆရာကြီးကိုကြည့်ရင်း သူ၏နောက်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဟု ယူဆလိုက်လေ၏။

ဆရာကြီးသည် သူ့အား ဖေးမထားသော တပည့်များကို လက် ဖြင့်မယ်ရှား၍ ကိုချိန်ခွင်အား အနီးသို့ခေါ်လေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ဦးယက္ခထံမှ ပတ္တမြားကြီးနှင့်ပတ်သက်သော သဲလွန်စကို ရရှိရန်အရေးကြီးသဖြင့် အနီးသို့တိုးကပ်လေ၏။

ဦးယက္ခသည် လေသံဗလုံးဝထွေးဖြင့်

“ ပတ္တမြားကြီး... ပတ္တမြားကြီးက...”

ဟုဆိုသဖြင့် ကိုချိန်ခွင်သည် နားစိုက်၍ထောင်နေရင်း

“ ဦးယက္ခ ဘယ်မှာလဲ၊ မကြားရဘူး၊ ပီပီသသပြောပါ ”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။

သို့သော် ဦးယက္ခ၏ဝေဒနာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် စကားသံကို သဲကွဲအောင် မပြောဆိုနိုင်တော့ချေ။

ဦးယက္ခသည် သူ၏စကားသံ မပီမသဖြစ်နေခြင်းကို ရိပ်စားမိ သွားပြီး လဲကျနေရာမှ အားယူ၍ ထထိုင်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူ၏တပည့်တစ်ဦး၏ ခါးတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ပုဆိန်ငယ်လေးကိုဖြုတ်ယူ၍ ခန်းမအလယ်ရှိ ဘီလူးရုပ်ကြီး၏ နဖူးကို လှမ်းပစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘီလူးရုပ်ကြီး၏နဖူးကွဲသွားပြီး နဖူးအတွင်းမှကျောက် စရစ်ခဲများနှင့်အတူ အနီရောင်ပတ္တမြားကြီးလည်း ကြမ်းပေါ်သို့ ကျလာ လေ၏။

ဦးယက္ခသည် ဘီလူးရုပ်ကြီး၏ နဖူးတွင် အံ့ဂှက်သဏ္ဌာန်ပြုလုပ် ၍ ပတ္တမြားကြီးကို သိုဝှက်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ ဦးယက္ခသည် သူ၏အားအင်များကို နောက်ဆုံး ထုတ်သုံးလိုက်ရသဖြင့် မောပန်းပြီး အသက်ကို ခဲယဉ်းစွာရှူရင်း

“ ပတ္တမြားကြီးကို ပြန်ယူသွားပါ၊ ကျုပ်ညီ သတ္တကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ဖို့ ပြောပါ ”

ဟု ပြော၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ကျောက်စရစ်ခဲများအကြားရှိ ပတ္တမြားကြီးကို
ကောက်ယူ၍ ဦးယက္ခကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးယက္ခ အသက်
မရှိတော့ချေ။

ဖခင်နှင့် ညီဖြစ်သူအား ကောက်ကျစ်ယုတ်မာခဲ့သောဒဏ်ကို
ဦးယက္ခ ပြန်လည်ခံစားရချေပြီ။ ကိုချိန်ခွင်သည် ဦးယက္ခအနီးသို့တိုးကပ်
သွားပြီး ပွင့်နေသော မျက်လုံးများကိုပိတ်ကာ

“ ဦးယက္ခ ကောင်းရာမွန်ရာ ဘဝကို ရောက်ပါစေ ”

ဟုတီးတိုးဆုတောင်းလိုက်လေတော့၏။

၆၀ ဖန်စာ၊ နှစ်ပြောင်းစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ် (၇)၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း။

ရန်ကုန်၌၊ ဇူလိုင်လ၊ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ကိုချိန်ခွင်သည် သူ၏နောက်ဆုံးတာဝန်အနေဖြင့် မင်းသမီးလေး
မနန်းယဉ်၏မိခင်ကို ရှာဖွေရန် မြန်မာပြည်အနှံ့သို့ လှည့်လည်နေခဲ့၏။

မင်းသမီးလေး မနန်းယဉ်၏မိခင်သည် သက်ရှိထင်ရှား ရှိမှရှိပါ
လေစ။

ကိုချိန်ခွင်သည် မြေပြန့်ဒေသမှ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ခရီးဆက်
ခဲ့ပြီး တောင်ကြီး၊ ညောင်ရွှေ၊ အင်းလေးဒေသသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

မင်းသမီးလေး မနန်းယဉ်၏မိခင်သည် မြန်မာပြည်အနှံ့တွင် ရှိနေ
နိုင်သဖြင့် အင်းလေးကန်သို့ ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် အင်းလေးကန်သို့ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်
အင်းသူအင်းသားများ၏ လေ့စရိုက်များကို လေ့လာနေခဲ့၏။

အင်းလေးကန်ရှိ ရွာမရွာကြီးတွင်ရှိသော ရေပေါ်ဈေးကိုလည်း
လှည့်လည်နေခဲ့၏။

ရွာမရွာရှိ ရေပေါ်ဈေးသည် နေ့စဉ်ကျင်းပသော ဈေးဖြစ်ပြီး အင်း
လေးဒေသရှိ ရွာကြီးရွာငယ်တို့မှ လှေများဖြင့် လာရောက်ရောင်းချသည့်
တစ်ခုတည်းသော ဈေးဖြစ်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ရွာမရွာရှိ ရေပေါ်ဈေးကို လှေတစ်စီးဖြင့်လှည့်
လည်နေခဲ့၏။ သူသည် အင်းသားတစ်ဦးပိုင် လှေတစ်စင်းကို ငှားရမ်း၍
လှည့်လည်နေခြင်းဖြစ်၏။

လှေပိုင်ရှင်မှာ လူဝကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သဘောကောင်း၏။

ရေပေါ်ဈေးအတွင်း လှေကြီးလှေငယ်များအကြား လှည့်လည်
သွားလာခြင်းမှာ ထူးခြားမှုတစ်ခုဖြစ်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ရွာမရေပေါ်ဈေးအတွင်း ကျေနပ်အောင် လှည့်
လည်ကြည့်ရှုပြီးနောက် လှေပိုင်ရှင်အင်းသားထံသို့ လှေကိုပြန်လည်
လှော်ခတ်သွားလေ၏။

လှေပိုင်ရှင်လူဝကြီးက ကိုချိန်ခွင် ပြန်လည်ပေးအပ်သော လှေကို
လက်ခံယူ၍

“ မိတ်ဆွေကြီး နောက်တစ်ပတ်မှ ပြန်ရင်ကောင်းမယ်၊ ကျုပ်တို့
ဒေသမှာ ဟဲယာမေတ္တာပေါင်းကူးပွဲရှိတယ်၊ အဲဒီပွဲတော်ကြီးမှာ ပျော်
ပျော်ကြီးဆင်နွှဲလိုက်ပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် လှေပိုင်ရှင်ကို ငြင်းဆန်ရန်
ခက်ခဲလှသဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“ မေတ္တာပေါင်းကူးပွဲဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ”

ဟုမေးလေ၏။ ထိုအခါ လှေပိုင်ရှင်လူဝကြီးက

“ အင်းလေးဒေသက ရွာကြီးရွာငယ်တွေမှာ နေထိုင်တဲ့သူတွေ
ဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အလှမ်းကွာဝေးနေရာက ဟဲယာမေတ္တာပေါင်းကူး
ပွဲရောက်ရင် ရွာမ၊ရွာမှာ ပြန်လည်ဆုံစည်းကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ဟဲယာ
မေတ္တာပေါင်းကူးပွဲဟာ အလွန်စည်ကားတယ်၊ ရွာမရွာမှာရှိတဲ့အိမ်တွေ
မှာ လူတွေနဲ့ပြည့်နေပြီး ဧည့်သည်တွေဟာ ဘယ်အိမ်မှာမဆို တည်းခို
နိုင်တယ်၊ မေတ္တာပေါင်းကူးပွဲမှာ အတီးအမှုတ် အကအခုန်တွေ၊ အလှူပွဲ
တွေရှိတယ်၊ ဟဲယာပေါင်းကူးပွဲမှာ ဝေးကွာနေတဲ့သူတွေ ပြန်လည်ဆုံ
စည်းကြလေ့ရှိတယ် ”

ဟုရှင်းလင်းပြလေရာ ကိုချိန်ခွင်သည် ဟဲယာမေတ္တာပေါင်းကူးပွဲ
တွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် စိတ်ကူးလိုက်၏။

ဟဲယာမေတ္တာပေါင်းကူးပွဲတွင် ကွဲကွာနေသူများ ပြန်လည်ဆုံ

စည်းလေ့ရှိသည်ဆိုလျှင် မင်းသမီးလေးမနန်းယဉ်၏မိခင်ကိုလည်း ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကောင်းဆုံတွေ့နိုင်၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် မင်းသမီးလေးမနန်းယဉ်က မိခင်နှင့်ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရန် ပေးလိုက်သော ကဗျာတိုလေးကို စိတ်ထဲက ရွတ်ဖတ်နေလေ၏။

‘အမိနဲ့ဝေးနေတဲ့ စင်ရော်ငှက်ကလေးရယ်

အချိန် တန်တော့လည်းကွယ်

မေတ္တာပေါင်းကူးပွဲမှာ

ပြန်လည်ပြန်ဆုံစည်းရမှာပါ’

ပွဲတော်ကျင်းပမည်ရက် နီးကပ်သောအခါ အနီးအနားရွာများမှ အင်းသူအင်းသားများ ရွာမရွာသို့ တဖွဲဖွဲရောက်လာ၏။

၎င်းတို့သည် ရွာမရွာကြီး ကုန်းတော်၏မြောက်ဘက်တွင် နေရာရှင်းလင်းခြင်း၊ ပွဲစင် ဆောက်ခြင်းများကို ပြုလုပ်ကြ၏။

အင်းလေးကန်၏အနောက်ပိုင်းတွင် နေထိုင်သော အင်းသူအင်းသားများသည် မီးကျည်လွှတ်ရန် မီးငြိမ်းစင်ကို တာဝန်ယူတည်ဆောက်ရ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် ပွဲတော်ရက်များအတွင်း အင်းသူအင်းသားများ အကြားအတွင်း နေထိုင်၍ ၎င်းတို့၏ ဓလေ့စရိုက်များကို လေ့လာနေ

လေ၏။

ပွဲတော်စတင်သောနေ့တွင် ရွာ၏အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသော မီးငြိမ်းစင်မှ မီးကျည်ကို စတင်လွှတ်လေတော့၏။

ထို့နောက် လှေကြီးတစ်စီးပေါ်တွင် စေတီသဏ္ဌာန်ပြုလုပ်ထားသော ထီးဖြူဖောင်ကြီးကို စတင် ထွက်ရှိလေ၏။

ထိုဖောင်ကြီး၏အနောက်မှ ကျန်သောရပ်ကွက်အသီးသီးရှိ ထီးဖြူဖောင်လှေများက အစဉ်လိုက်ထွက်ကြ၏။

ထီးဖြူဖောင်ပေါ်တွင် တီးဝိုင်းအဖွဲ့ကလိုက်ပါပြီး ချောင်းရိုးတလျှောက် လှည့်လည် တီးမှုတ်ကြလေ၏။

ထို့နောက် ရွာအသီးသီးမှ ဆောင်ယူလာသော လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို စုပေါင်း၍ ရွာဦးဆရာကြီးတွင် ပူဇော်ကန်တော့ကြလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် မီးကျည်များလွှတ်တင်နေသည်ကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် သူ၏မိတ်ဆွေ လှေပိုင်ရှင်လူဝကြီးနှင့်အတူ ရွာမရွာထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ရွာမရွာရှိ လှူဖွယ်ကလေးများသည် အင်းလေးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ လာရောက်ကြသော ဧည့်သည်များကို ပျူပျူငှာငှာ ဧည့်ခံနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တီးသံမှုတ်သံများဖြင့် ဆူဆူညံနေသော လှေ

ကြီးတစ်စီးသည် အဝေးမှ ရွှေလျားလာလေ၏။

အင်းသားလူကြီးက ကိုချိန်ခွင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍

“ ခေါင်တိုင်ကလာတဲ့လှေကြီးလေ၊ သူတို့လှေကိုပြင်ဆင်ထား
တာလှတယ်၊ သီဆိုတဲ့သီချင်းတွေကလဲကောင်းတယ်၊ နားထောင်ကြည့်
ရအောင် ”

ဟုပြောကာ ခေါင်တိုင်လှေကြီးကို စောင့်ကြည့်နေလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်
သည် အင်းသားများ၏ သီဆိုဟန်ကို အဓိပ္ပာယ်နားမလည်သော်လည်း
နားထောင်၍ကောင်းသည်ဟု ထင်မြင်မိလေ၏။

အင်းသားများသည် မြန်မာစကားကိုပင် ပြောဆိုသော်လည်း
၎င်းတို့၏အသံထွက်သည် အနည်းငယ်ကွဲပြားပြီး နားထောင်ရခက်ခဲလှ
၏။

အင်းသားလူကြီးများကမူ ခေါင်တိုင်လှေကြီး၏ လှပစွာ ပြင်ဆင်
ထားပုံကို တဖွဖွချီးမွမ်း၍ ၎င်းတို့ စပ်ဆိုသော သီချင်း၏အဓိပ္ပာယ်ကို
ရှင်းလင်းပြလေ၏။ အင်းသားလူကြီးက

“ သီချင်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်က လေးနက်တယ်မိတ်ဆွေ၊ အမိနဲ့ဝေးနေ
တဲ့ စင်ရော်ငှက်ကလေးဟာ အချိန်တန်တော့ မေတ္တာပေါင်းကူးပွဲမှာ
ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့်ကြုံမှာပါ။ အဲဒီအခါမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာရတနာတွေကို
ထုခွဲရောင်းချပြီး အများကောင်းကျိုးအတွက် လုပ်ကိုင်ကြရမှာပါ။

စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ထိန်းသိမ်းရတဲ့ ကပ္ပိယကြီးကလည်း စင်ရော်
ငှက်ကလေးကို စောင့်မျှော်နေပါပြီတဲ့ ”

ဟုရှင်းလင်းပြလေရာ ကိုချိန်ခွင်သည် မျက်မှောင်ကြဲကြဲ၍

“ သီချင်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ထူးလှချည်လား၊ အမိနဲ့ဧဝံနေတဲ့
စင်ရော်ငှက်ကလေးရယ်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာရတနာတွေရယ်၊ ထိန်းသိမ်းစောင့်
ရှောက်တဲ့ ကပ္ပိယကြီးရယ်ဆိုတာ ထူးဆန်းတယ်၊ ကျုပ်ကို ခေါင်တိုင်
ရွာကို လိုက်ပို့ပေးပါလား ”

ဟုပြောလေရာ အင်းသားလူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ မိတ်ဆွေရောက်ချင်ရင်တော့ ပို့ပေးရတာပေါ့၊ ခေါင်တိုင်က
စေတီကိုစောင့်ရှောက်တဲ့ ကပ္ပိယကြီးဟာ ဒီလိုထူးထူးဆန်းဆန်းသီချင်း
တွေ ရေးဖွဲ့လေ့ရှိတယ် ”

ဟုဆိုကာ လှေကို ခေါင်တိုင်သို့ ဦးတည်လှော်ခတ်သွားလေ၏။

အတန်ကြာအောင် လှော်ခတ်ပြီး ခေါင်တိုင်သို့ရောက်လေ၏။

ခေါင်တိုင်ရွာတွင် လွန်စွာရှေးကျသော ခေါင်တိုင်ဘုရားနီရှိ၏။

ခေါင်တိုင်ဘုရားနီနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော ဇရပ်ကြီး
တစ်ဆောင်သို့ အင်းသားကြီးက ဦးဆောင်၍ခေါ်သွားလေ၏။

ဇရပ်ပျက်ကြီးပေါ်တွင် လူသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိချေ။

အင်းသားကြီးသည် ဇရပ်ပေါ်သို့တက်၍ ပတ်ဝန်းကျင် ဝဲယာ

အနံ့သို့ကြည့်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ

“ဟိုးအဝေးက ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှာ ကပ္ပိယကြီးရှိနေတယ်၊ သူ့ဆီကို မိတ်ဆွေကိုယ်တိုင်ပဲ သွားပေတော့၊ ကျုပ်မလိုက်တော့ဘူး”

ဟုပြောကာ ခေါင်တိုင်ဘုရားနီဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ အင်းသားကြီးသည် မိမိနှင့်မဆိုင်သော အကြောင်းအရာကို စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိချေ။

ကိုချိန်ခွင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိကျောက်တုံးကြီးရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် ကျောခိုင်း၍ထိုင်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်၏နောက်ကျောကိုတွေ့ရ၏။

လူကြီး၏ဆံပင်များသည် ၅၀လျားပြီး ပခုံးပေါ်သို့ ဝဲကျနေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆွေးမြည့်ဖွယ်ကောင်းသော တယောသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

လူကြီးသည် ဟွန်းတယောကြီးတစ်လက်ကို ပခုံးတွင် တင်၍ စတင်တီးခတ်နေလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် လူကြီးနှင့်မနီးမဝေးတွင်ရပ်၍ ဆွေးမြည့်ဖွယ် ကောင်းသော တယောသံကို နားဆင်ခံစားနေမိ၏။

ထိုခဏတွင် ကိုချိန်ခွင်သည် လူကြီးထံသို့ လာရင်းကိစ္စကိုပင် မေ့လျော့နေပြီး တယောသံနှင့်အတူ နစ်မျောနေမိ၏။

လူကြီးသည် အတန်ကြာသောအခါ တယောတီးခြင်းကိုရပ်တန့်၍ ကိုချိန်ခွင်ကို ကြည့်ကာ

“မောင်ရင် ဘာကိစ္စရောက်လာတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က သက်ပြင်းချ၍

“အင်းသားတွေရဲ့သီချင်းသံကို ကြားပြီး မေတ္တာပေါင်းကူးပွဲမှာ မိခင်နဲ့ပြန်လည်ဆုံစည်းမဲ့ စင်ရော်ငှက်ကလေးအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ မြေပြန့်ဒေသမှာ မိခင်ပျောက်ကိုရှာနေတဲ့ စင်ရော်ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကျန်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ကိုသူက လွှတ်လိုက်လို့ပါ”

ဟုပြောလေရာ ကပ္ပိယကြီးသည် ကိုချိန်ခွင်ကို စူးစူးလှလှမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်၍

“အချိန်တန်တော့လဲ ရောက်လာရတာပေါ့၊ ကျုပ်လည်း စောင့်မျှော်နေတာကြာပါပြီ၊ တကယ်တော့ မနန်းယဉ်ရဲ့ မိခင်ဟာ ကျုပ်တို့ဒေသကိုရောက်လာပြီး အကြီးအကျယ်မမာမကျန်းဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဆေးပညာကို နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့သူဆိုတော့ မနန်းယဉ်ရဲ့ မိခင်ကို သေမင်းလက်က လုယူဖို့ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာက ဒီတောင်ကို မကျော်နိုင်တော့တဲ့အတွက် သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ သူ့သေကာနီးမှာ မြေပြန့်ဒေသက သမီးလေးမနန်းယဉ်ကို ပေးဖို့အတွက် လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ကျုပ်ဆီမှာ အပ်နှံထားခဲ့တယ်၊

လက်ဝတ်ရတနာတွေဟာ နန်းစဉ်ရတနာတွေဖြစ်တဲ့အတွက် အတော် တန်ဖိုးရှိတယ်။ ကျုပ်လည်း ဒီပစ္စည်းတွေကို ဥစ္စာစောင့်ကြီးလို စောင့်နေ ရတာ နှစ်တွေအတော်ကြာပြီ။ မောင်ရင် အခုလိုရောက်လာပြီး မနန်း ယဉ်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လက်ခံယူတာ ဝမ်းသာပါတယ်။”

ဟုပြောကာ ဇရပ်ဖျက်ကြီးဆီသို့ရှေ့မှ ဦးဆောင်လျှောက်သွား လေ၏။ ထို့နောက် ဇရပ်ပေါ်ရှိ သံတူရွင်းတစ်ချောင်းကိုယူကာ ဇရပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီး၏အောက်ခြေကို တူးခိုင်းလေ၏။

ကိုချိန်ခွင်သည် တစ်ပေခန့် နက်အောင် တူးပြီးနောက် သံသေတ္တာတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ သံသေတ္တာကို မြေပေါ်သို့ တင်ပြီး နောက် သေတ္တာကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ သေးငယ်သော ယွန်းသေတ္တာ လေး တစ်လုံးကို တွေ့ရပြန်၏။

ကပ္ပိယကြီးက ယွန်းသေတ္တာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“အဲဒီယွန်းသေတ္တာလေးဟာ မနန်းယဉ်မိခင်ရဲ့ အမွေပစ္စည်း တွေပဲ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ထုခဲ့ပြီး အများကောင်းကျိုးအတွက်အသုံးပြု ပေတော့၊ ကျုပ်လည်း ဒီနေ့စပြီး ရင်ထဲမှာပေါ့သွားပြီ။ တရားဓမ္မ အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်တော့မယ်။”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် ယွန်းသေတ္တာကို လက်ခံယူ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးစေ့ကြည့်ကာ

“မနန်းယဉ်ဟာ မိခင်ရဲ့အမွေပစ္စည်းတွေကို အများကောင်း ကျိုးအတွက် အသုံးပြုမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မနန်းယဉ်ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ရည် ရွယ်ချက်ကို လောဘအောင်ဖက်ပြီး မျက်လိုမျက်ဆီးလုပ်ချင်တဲ့ လူတစ် ယောက်တော့ ရှိနေသေးတယ်။ သူကတော့ မြို့ပိုင်မောင်မောင်ဦး မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်အဂ္ဂပဲ။ ကိုမောင်မောင်ဦး ခင်ဗျား ကျုပ်နောက်ကို တစ်ချိန်လုံး နောက်ယောင်ခံလိုက်နေတာ ပင်ပန်းပါတယ်ဗျာ။ သစ်ပင်နောက်က ထွက်ခဲ့ပါတော့။”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန် ခွင်နှင့်မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်နောက်မှ မြို့ပိုင်မောင်မောင်ဦး ထွက်လာလေ၏။

မြို့ပိုင်မောင်မောင်ဦးသည် ကိုချိန်ခွင်ကို ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် ပြင်ချိန်၍ တဟားဟားရယ်မောကာ

“ဟားဟားဟား... ခင်ဗျားအတော်လျှင်တဲ့လူပဲ ကိုချိန်ခွင်၊ ဒါကြောင့်လဲ မြန်မာပြည်စုံထောက်အဖွဲ့မှာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆို ပြီး ကျော်ကြားပေတာပဲ။ ကျုပ်က မြို့ပိုင်မောင်မောင်ဦးမျက်နှာဖုံးစွပ် ထားသလို ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဟာလဲ မကြာခဏ ကိုချိန်ခွင် မျက်နှာ ဖုံးစွပ်တတ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိနေတယ်။ ဟဲဟဲ... ဒါပေမဲ့ အင်းလေး ကန်ရဲ့ ခေါင်တိုင်လိုနေရာမျိုးမှာ မြန်မာပြည်စုံထောက်အဖွဲ့ရဲ့ အတော် ဆုံးဆိုတဲ့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်က သေ

သတ်သွားတယ်ဆိုတာတော့ ရာဇဝင်တွင်တော့မယ်ဗျာ ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကိုချိန်ခွင်က တဟားဟားရယ်မော၍

“ ဟားဟားဟား... ကိုမောင်မောင်ဦး၊ ခင်ဗျားဟာလော ဘဇာကပ်ပြီး အမှန်ကို မမြင်နိုင်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ဒဏ်ကြီး ဦးသီလ လက်ထက်မှာ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းခဲ့တဲ့ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းကြီးဟာ ခင်ဗျားလက်ထက် ရောက်တော့မှ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းဖြစ်ရတာ ကျုပ် နှမြော တယ်ဗျာ ”

ဟုပြောလေ၏။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်က ရယ်မော၍

“ ကျုပ် ဒါတွေနားမလည်ဘူး ကိုချိန်ခွင်၊ လောလောဆယ် ကျုပ် လုပ်ချင်တာက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုတဲ့ စုံထောက်ကို လူပြည်မှာ မထားချင်တော့ဘူးဆိုတာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုချိန်ခွင်သည် သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်ကို တုန်လှုပ် ဟန်မရှိဘဲ ရယ်မော၍

“ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပါဗျာ၊ ကျုပ်ကို ဒီလိုခြိမ်းခြောက်ခံရ ပေါင်းများလှပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် တစ်ခါဖူးမှ မသေခဲ့ဘူး၊ ခင်ဗျားစမ်းကြည့် လေ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဆိုအခါ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်သည် မျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွားပြီး ကိုချိန်ခွင်ကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍

“ ခင်ဗျားအတော်လေလုံးထွားတဲ့လူပဲ၊ သေပေတော့ ”

ဟုကြိုးဝါးကာ ပစ်ခတ်ရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သေနတ် သံတစ်ချက်ကြားရပြီး သူရိယစန္ဒာ ဂိုဏ်းချုပ်သည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။ သူ၏မျက်လုံးများသည် ကိုချိန်ခွင်ကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သစ်ပင်နောက်မှ အင်းသားလူဝကြီးထွက်လာ ပြီး ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တွင် ဝှေ့ဝှေ့သော ယမ်းငွေများကို မှုတ် ထုတ်လိုက်ပြီး

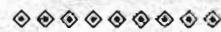
“ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ ခင်ဗျားဘာမှမဖြစ်ဘူးနော် ”

ဟုပြောလေရာ ကိုချိန်ခွင်က သူ၏ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်လေ၏။ ကိုချိန်ခွင်က သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး

“ အင်းလေးဒေသမှာ ရောက်ရှိနေတဲ့ အင်းသားလူဝကြီးဟာ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးဆိုတာ ခင်ဗျားသိနေမယ်ဆိုရင် ဒီလိုဘုံသြမယ်မထင်ဘူး ”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်လေရာ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်းချုပ်သည် အဖြစ် မှန်ကို သိရှိသွားဟန်ဖြင့် ညည်းညူပြီး အသက်ထွက်သွားလေ၏။

အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

တစ်နေ့သ၌ စည်ကားသောမြို့ကလေးတစ်မြို့၏ မြို့စွန်ရှိ လွန်စွာ ထမင်းချက်လက်ရာကောင်းသော ရွှေအိမ်စည်ဟု အမည်တွင်သည့် ထမင်းဆိုင်ကလေးတွင် လူများနှင့်စည်ကားနေလေ၏။

ရွှေအိမ်စည်ထမင်းဆိုင်သည် အချက်အပြတ်ကောင်းမွန်ရုံမက စားပွဲတိုမိန်းမပျိုလေးများသည် ချောမောလှပ၍ လိုက်လံပျူငှာသော အမူအရာရှိသဖြင့် လာရောက်စားသောက်သူတိုင်း စိတ်ချမ်းသာကြ၏။

ထို့အပြင် ရွှေအိမ်စည်ထမင်းဆိုင်သည် မြို့စွန်သတ္တမင်းကြီး၏

မနီးမဝေးတွင်ရှိသောကြောင့် သတ္တမင်းမှရွှေဆောင်သော လုပ်သားများ လာရောက်စားသောက်လေ့ရှိသဖြင့် စည်ကားခြင်းဖြစ်၏။

မိုင်းလုပ်သားများသည် ရွှေအိမ်စည်ထမင်းဆိုင်တွင် ညစာ စားသောက်ပြီး မနီးမဝေးတွင်ရှိသော ဘုံဆိုင်ကလေးတွင် အပန်းဖြေကြ၏။

ယနေ့ည ရာသီဥတုလည်း ကောင်းမွန်သဖြင့် ရွှေအိမ်စည်ထမင်းဆိုင်တွင် လူအများနှင့်ပိုမိုစည်ကားနေလေ၏။

ထမင်းဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးသည် ထမင်းဆိုင်၌ လူစည်ကားနေသဖြင့် ပျော်တပြုံးပြီးဖြစ်နေပြီး အောက်လင်းမီးများကို လိုက်လံထွန်းညှိနေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထမင်းဆိုင်၏အပြင်ဘက်မှ ဘာဂျာမူတ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးသာမက ဆိုင်ထဲရှိ လူများအားလုံးမျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေ၏။

ဘာဂျာသံသည် ထမင်းဆိုင်နှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာပြီး ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဘာဂျာသံရပ်သွား၏။

ဘာဂျာမူတ်သော တေးသွားမှာ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွဖွယ်ကောင်းသော တေးသွားတစ်ပုဒ် ဖြစ်၏။

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းခါယခိုးလိုက်ပြီး

“ဒီနေ့ရောင်းကောင်းလို့ ပျော်နေကုန်ရုံသေးတယ်၊ သူ့ ရောက်လာပြီ”

ဟုညည်းညူလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထမင်းဆိုင်၏တံခါးသည် ကျွဲနေမြည်အောင် အသံထွက်ပေါ်လာပြီး ဆိုင်ထဲသို့ လွန်စွာ အရပ်မြင့်မားသော ပိန်ရှည်ရှည်လူကြီးတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ပိန်ရှည်ရှည်လူကြီး၏ ရင်ဘတ်တွင် ကတ္တီပါကြိုးဖြင့် ဆွဲကားသော ဘာဂျာတစ်လက်ရှိ၏။

ပိန်ရှည်ရှည်လူကြီးသည် ဆိုင်ထဲရှိ စားသောက်နေသူများကို စူးစူးသောမျက်လုံးဖြင့်ကြည့်လိုက်ရာ ပိန်ရှည်ရှည်လူကြီး၏ မျက်လုံးဒဏ်ကို မည်သူမျှ မခံဝံ့ဘဲ ခေါင်းကိုငုံလိုက်ကြလေ၏။

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးသည် ဆိုင်၏အကောင်းဆုံးနေရာရှိ စားပွဲတစ်လုံးကို လျှင်မြန်စွာရှင်းလင်း၍ ထိုစားပွဲအား စားပွဲခင်းအသစ်၊ ပန်းအိုးအသစ်များဖြင့် ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး ပိန်ရှည်ရှည်လူကြီးဘက်သို့လှည့်ကာ ရှိသေသောအမှုအရာဖြင့်

“ကြွပါရှင် ဒီစားပွဲမှာထိုင်ပါ၊ ဘာအလို့ရှိပါသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ပိန်ရှည်ရှည်လူကြီးသည် ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးကို တစ်ချက်ငဲ့

စောင်းကြည့်၍

“ထမင်းဖြူတစ်ပွဲနဲ့ ပန်းကန်လွတ်တစ်လုံးသာယူခဲ့”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ချောမောလှပသော စားပွဲထိုး မိန်းမပျိုများသည် ထမင်းဖြူတစ်ပွဲကို လျှင်မြန်စွာပြင်ဆင်၍ ပန်းကန်လွတ် တစ်လုံးကိုလည်း စားပွဲရှိရာသို့ ချပေးလေ၏။

ပိန်ရှည်ရှည်လူကြီး၏စားပွဲသို့ ပန်းကန်လွတ်တစ်လုံး ချောက်ရှိလာသည်နှင့် လူကြီး၏အနီးဆုံးဝိုင်းတွင် စားသောက်ရန်ပြင်စင်နေသော လူသုံးဦးအနက် တစ်ဦးက တရပ်လိုက်ပြီး ၎င်းတို့စားပွဲပိုင်းရှိ စားဦးစားဖျား ဟင်းလျာများကိုခပ်၍ ပိန်ရှည်ရှည်လူကြီး၏ရှေ့ရှိ ပန်းကန်လွတ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလေ၏။

ထိုအခါ ဆိုင်ထဲရှိ စားသောက်နေသူများသည် ၎င်း၏အပြုအမူအတိုင်း ပိန်ရှည်ရှည်လူကြီး၏ ပန်းကန်လွတ်ထဲသို့ စားဦးစားဖျားများကို တရှိတသေ ထည့်ပေးကြလေ၏။

ပိန်ရှည်ရှည်လူကြီးသည် ပန်းကန်လုံးကြီး၌ ဟင်းဖျားပြည့်သွားသောအခါမှပင် ကျေနပ်သွားပြီး ညစာကို စတင်စား သောက်လေ၏။

ပိန်ရှည်ရှည်လူကြီးသည် မိုင်းလူမိုက်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။

သူသည် အစဉ်သဖြင့် ဘာလျှာကိုမှတန်နေလေ့ရှိသဖြင့် ဘာလျှာ

ဂေါ်ကြီးဟု နာမည်သတင်းကြီးလေ၏။

ဘာဂျာဂေါ်ကြီးသည် ထိုကဲ့သို့ ရွှေအိမ်စည်ထမင်းဆိုင်သို့ မကြာ
ခဏလာရောက်၍ မိုက်ကြေးခွဲလေ့ရှိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သတ္တလပ်ဦးထုပ်ဆောင်းလူတစ်ဦးသည် ဆိုင်
ထဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီး စားပွဲထိုးမိန်းမပျိုလေးကို ခေါ်၍ ဝက်သားဟင်း
နှင့် ထမင်းကိုမှာယူလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် သတ္တလပ်ဦးထုပ်ဆောင်းလူ မှာယူထားသော
ဝက် သားဟင်းကို လာရောက်ချပေးလိုက်ပြီး

“ ဝက်သားဟင်းကို ဂှင်မစားမီ စားဦးစားဖျားတွေ ဟိုလူကြီး
ဆီကို နည်းနည်းသွားပို့လိုက်ပါ ”

ဟုပြောလိုက်ရာ သတ္တလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကျုပ်ရဲ့စားဦးစားဖျားကို ဒီလူကြီးဆီပို့ရမယ်ဟုတ်လား။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုလေးက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ အို... တိုးတိုးပြောပါရှင်၊ သူက မိုင်းလူမိုက်ကြီးရှင်၊ ဆိုင်ထဲမှာ
စားသောက်နေသူတွေအားလုံး စားဦးစားဖျားတွေကို ဒီလူကြီးကို အရင်
ဆုံး ကျွေးမွေးရတယ်၊ မကျွေးရင် ရှင်ကိုအနိုင်ကျင့်ပြီး မိုက်ကြေးခွဲလိမ့်

မယ် ”

ဟုပြောကာ စားပွဲအနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုအခါ သတ္တ လပ်ဦးထုပ်နှင့်လူသည် ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး အခန်းထောင့်တွင်ရှိသော စားကြင်းစားကျန်များ ထည့်
သည့် သံဇလုံကြီးကိုမြင်သောအခါ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်
လေ၏။

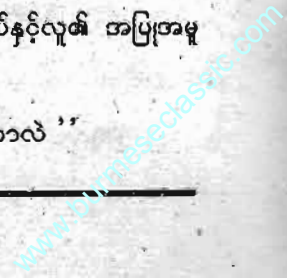
သတ္တလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူသည် အခန်းထောင့်ရှိ စားကြင်းစားကျန်
များထည့်သော ဇလုံကိုကိုင်၍ ပိန်ရှည်ရှည်လှူကြီး၏ စားပွဲသို့ လျှောက်
ခဲ့လေ၏။

ဘာဂျာဂေါ်ကြီးသည် ခေါင်းဝုံ၍မြန်ရှက်စွာစားသောက်နေရာမှ
သူ၏စားပွဲရှေ့သို့ သံဇလုံကြီးကိုကိုင်၍ ရောက်လာသော သတ္တလပ်ဦးထုပ်
နှင့်လူကိုကြည့်လိုက်၏။

သတ္တလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူသည် ဘာဂျာဂေါ်ကြီးကို မထီလေးစား
ကြည့်၍ ဂေါ်ကြီး၏ စားလက်စပန်းကန်ထဲသို့ စားကြင်းစားကျန်များ
ကို လောင်းချလိုက်လေ၏။

ဘာဂျာဂေါ်ကြီးသည် သတ္တလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူ၏ အပြုအမူ
ကြောင့် လွန်စွာဒေါသပူပန်ထသွားပြီး

“ တောက်... ဟေ့ကောင် ဘာလုပ်တာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

သက္ကလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူက ဘာရှာဂေါ်ကြီးကို မျက်လုံးများမှေးစင်း၍ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ခင်ဗျားက စားဦးစားဖျားတွေစားဖို့ မတန်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် စားကြွင်းစားကျန်တွေကို လာပို့ပေးတာ။ ခင်ဗျားနဲ့ ပိုကောင်းကြီးနဲ့ စားကြွင်းစားကျန်တွေကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ခွဲဝေစားသောက်ကြပေါ့ ”

ဟုပြောကာ အခန်းထောင့်တွင်အိပ်ပျော်နေသော ခွေးနက်ကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်လေ၏။

ဘာရှာဂေါ်ကြီးသည် မိမိအား အသားလွတ်လာရောက်စော်ကားခြင်း ခံရသဖြင့် သူ၏ဒေါသသည် အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်ရှိသွားပြီး စားပွဲခုံကို လက်သီးဖြင့်ပိုင်းခနဲထုကာ

“ တောက်... မလောက်လေး မလောက်စားကောင်က ငါ့ကိုလာပြီး စော်ကားနေတယ်။ သေခွီသာပြင်ပေတော့ ”

ဟုကြုံးဝါးကာ စားပွဲခုံကြီးကို ဘေးသို့တွန်းလှဲလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် သက္ကလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူ၏ ဝမ်းဗိုက်ကိုထက်သီးဖြင့် အားကုန်ထိုးလိုက်လေ၏။

သက္ကလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူသည် ဘာရှာဂေါ်ကြီး၏လက်သီးကို

ယိမ်းနဲ့၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ဘာရှာဂေါ်ကြီးသည် ပိုမို၍ ဒေါသပုန်ထသွားပြီး ညစ်ညမ်းစွာဆဲဆို၍ သက္ကလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူကို လက်သီးဖြင့်ထိုးပြန်၏။

သက္ကလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူသည်ဘာရှာဂေါ်ကြီး၏လက်သီးများကို ကိုယ်ကို ပွတ်ကာသိကာဖြင့် ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ဂေါ်ကြီး၏ဝမ်းဗိုက်ကို ဘယ်ထောက်လက်သီးတစ်လုံးဖြင့် ပင့်ထိုးလိုက်ရာ ဂေါ်ကြီးသည် အင်ခနဲအော်၍ ဖင်ထိုင်လဲကျသွားလေ၏။

ထိုအခါ သက္ကလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူက ဖင်ထိုင်လဲကျသွားသော ဂေါ်ကြီး၏မေးရိုးကို ညာခြေဖြင့် တအားပင့်ကန်လိုက်ရာ ဂေါ်ကြီးသည် ပက်လက်လန်၍ မေ့မြောသွားလေ၏။

ထိုအခါ သက္ကလပ်ဦးထုပ်နှင့်လူက ဦးထုပ်ကို အနည်းငယ် ပင့်တင်၍

“ တကယ်တော့ ဒီလူဟာ အမှိုက်ကလေးတစ်စပါ။ ကျုပ်ဟာ ဖြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်ပြီး ဂေါ်ကြီးလို အမှိုက်ကလေးတွေကို ရှင်းပစ်နေတဲ့ လူမျိုးပါ။ ဂေါ်ကြီး သတိရလာရင် ပြောလိုက်ပါ။ သူ့ကိုမြေကြီးပေါ် လှဲသိပ်သွားတဲ့လူ နာမည်ဟာ ချိန်ခွင်လို့ခေါ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ သဘာဝလောကကြီးမှာ တရားမျှတမှုတွေ ရှိနေဖို့အတွက် ချိန်ခွင်လို့ လူစားမျိုးတွေ အများကြီးရှိနေဖို့သင့်ပါတယ်။ ဒါပါပဲ။ အားလုံးကို ခွဲတံ့

၂၃ မင်းမြတ်သူရ

ဆက်ခံပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး ”

ဟုပြောကာ ပါးစပ်စာဟောင်းသားဖြင့်ကြည့်ရှုနေသော လူများ
ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေ၏။

မင်းသတ်ကုန်မှ ဘိမ်းပိုက်မထားသော
မင်းမြတ်သူရ

BURMESE
CLASSIC
COM